

PASIUNE ROȘIE

10

CLAYTON MATTHEWS

O dulce
răzbunare

CUPLOURI

10

CLAYTON MATTHEWS

**O DULCE
RĂZBUNARE**

Traducere de Doina Boeriu

Casa de editură **COLEMUS**

București 1994

Editor: Valeriu Opreșcu
Consilier editorial: Adrian Nițulescu
Redactor: Mona Constantin

I.S.B.N. 973-96743 5-6

CLAYTON MATTHEWS

NUDE RUNNING

© 1963 by Clayton Matthews

© 1994 Casa de editură **Colemus**

Casa de editură **Colemus** deține
exclusivitatea pentru publicarea în
limba română a operei autorului

Clayton Matthews

PROFITAȚI DE FACILITĂȚILE LEGĂTURII DIRECTE CU EDITURA!

Următoarele cărți pot fi obținute prin sistemul Cartea prin poștă:

Colecția "Cupluri":

- Rendez-vous Amanda Quick
- Seducție Amanda Quick
- Scandal Amanda Quick
- Nechibzuință Amanda Quick
- Pericol Amanda Quick
- Dorință Amanda Quick
- Capitulare Amanda Quick
- Răpire Amanda Quick

Colecția "Pasiune Roșie":

- Provocarea Shawna Delacorte Nr.1
- Întâlnire în amurg Cathie Linz Nr.2
- Noaptea de foc Barbara McCauley Nr.3
- Orașul visurilor Janet Bleber Nr.4
- Misterul Samanthei Tina Vasilos Nr.5
- Sărută-mă Lucy Gordon Nr.6
- Dragostea învinge Cheryl Zach Nr.7
- În căutarea iubirii Eric Thomas Nr.8
- A doua șansă Pat Dalton Nr.9
- Destinul Pat Dalton Nr.10
- Conspirația Pat Dalton Nr.11
- O dulce răzbunare Clayton Matthews Nr.12

Colecția "Twin Peaks":

- Bisturiul R.L.Stine
- S-a hotărât, ai să mori Nicholas Adams

Puteți primi la domiciliu, în cel mai scurt timp, toate cărțile **casei de editură Colemus, achitând la primire în sistem ramburs, un preț cu 10% mai mic** decât prețul afișat pe carte, cheltuielile poștale de expediere fiind suportate de editură.

Puteți face chiar și comenzi anticipate.

Veți găsi în fiecare carte cumpărată următoarele două titluri din fiecare colecție ce pot fi comandate.

Cărțile noastre sunt grupate în următoarele colecții:

1. Colecția "Cupluri"
2. Colecția "Pasiune Roșie"
3. Colecția "Twin Peaks"

În atenția **DIFUZORILOR DE CARTE!**

Dacă comandați un număr minim de 20 exemplare dintr-o carte, rabatul corespunzător este **de 15%!**

Talon Cartea prin poștă C.M/ O.d.R

<p>Numele.....Prenumele..... Difuzor carte..... Doresc să primesc cartea (cărțile): Vă rog să ne expediați un număr de.....exemplare, din titlurile comandate. Plata se va face ramburs (la primirea coletului). Semnătura:L.S.</p>	<p>Adresa: Strada.....Nr.....Ap..... Bl.....Sc..... Localitatea.....Cod..... Jud.....</p>
---	---

CAPITOLUL 1

Lra uluitoare femeia aceea, îmbrăcată într-o rochie neagră și purtând o pălărie extravagantă. Părea să aibă vreo treizeci de ani, dar Steve știa că, de fapt, are în jur de patruzeci. Desigur, putea să se înșele, dar cu pălăria aceea... Își amintea că întotdeauna fusese înnebunită după pălăriile aiurite. Deveniseră ca un fel de etichetă a ei, chiar la tribunal. Pălăria pe care o purta azi putea fi asemuită doar cu un platou cu celebra mâncare chinezească numită „chow mein”¹, deci cu... un ghiveci asortat.

Steve coborî treptele barului și se îndreptă spre ea. Lângă ea se afla un scaun gol pe care se așează. Femeia privea în jur, așteptând

¹ *Chow mein*, în original — mâncare chinezească în compoziția căreia intră bucățele de carne, muguri de bambus, diverse legume și mirodenii, orez și sos de soia... — (n. trad.)

parcă pe cineva. Apoi, ochii ei oblici mărturisiră decepția și un oarecare plictis...

— Bună, Mona, spuse calm Steve.

— Te cunosc de undeva?

Avea o voce aspră, guturală. Acum n-o mai putea confunda cu nimeni. Poate că, în opt ani, unele detalii se mai estompaseră în memoria lui, dar n-ar fi fost în stare să uite niciodată această voce; răsunase de mii de ori în coșmarurile lui.

— Privește-mă mai de aproape, Mona. Poate că m-am mai schimbat.

Femeia îl privi mijindu-și ochii. Fusesse dintotdeauna mioapă, dar fusese inutil să poarte ochelari, exceptând sălile de tribunal, acolo unde ochelarii îi dădeau un aer de demnitate și gravitate. Și, cu silueta ei, cu rotunjimile pe care nici cele mai severe taioare, concepute doar pentru afaceri, nu reușeau să le ascundă, chiar că avea nevoie de ochelari...

Peste chipul femeii trecu o umbră ușoară.

— Da, desigur! Ești Steve Temple! Și tu te-ai schimbat!

— Tu nu te-ai schimbat, Mona, spuse el cu gravitate.

— Chiar nu m-am schimbat, Steve?

Dar era încântată. Își arcui gâtul, împingându-și sânii înainte, punându-i în evidență. Întotdeauna reacționase la un com-

pliment ca la o injecție cu un stimulent puternic.

Nu, ea nu se schimbase. Iar el se bucura: în acest fel, totul va deveni mai ușor.

— Ba da, tu te-ai schimbat. Pe cuvântul meu! Îl măsură cu o privire calculată. Acum ești bărbat.

— Ei, nu mai sunt copil așa cum eram ultima dată când ne-am văzut, nu-i așa, Mona? În ciuda controlului său de fier, Steve nu-și putea ascunde amărăciunea din voce.

— Oh, Doamne! Chiar așa! Hohotul ei de râs avea un clinchet ca de alămuri. Mici riduri îi apăreau și îi dispăreau în colțurile ochilor. Dar erai încă un copil. Dulce, dar totuși, un copil.

— Aveam optsprezece ani, spuse Steve rigid.

— Chiar așa? Dar ultima dată, când ai încercat să faci dragoste cu mine... Da, într-adevăr. Oh, acum ți-am rănit sentimentele! *Iartă-mă.*

Îi acoperi mâna cu palma ei. Avea pielea umedă și fierbinte. Îi spuse cu vioiciune.

— Dar sunt încântată că-ți amintești.

Își amintea, chiar foarte bine, mult prea bine. Întinse spre ea paharul înalt. Era gol.

— Și tatăl tău? Ce mai face?

— A murit, spuse Steve încet. A murit în primul an de închisoare.

— Oh, îmi pare rău. Într-adevăr...

Ezita, cu ochii negri ce deveniseră brusc opaci.

— De fapt, odată l-am iubit pe Allan.

— Dar acum?

Steve făcu un semn barmanului. Când acesta se apropie, Steve comandă un whisky cu sifon pentru el, dar nu și pentru Mona.

— Acum îl mai iubești? repetă el, întorcându-se spre ea.

Lovitura își atinse ținta. Mona se înroșise; două urme purpurii ardeau pe fiecare obraz, ca două pete de febră. Măinile îi zvâcniră înainte ca niște păsări speriate, apucând mânușile și poșeta.

— Așteptam pe cineva, spuse ea grăbită. Dar nu mai pot zăbovi. La revedere, Steve.

Steve se roti cu scaunul, privind-o cum se îndepărtează. Picioarele ei erau încă frumoase, încă zvelte, excitante. Iar trupul ei era copt, împlinit. Parcă mai luase puțin în greutate de când o văzuse ultima dată. Șoldurile i se mai conturaseră un pic, dar silueta îi rămăsese atrăgătoare. Era uimitor, dacă te gândeai la abuzurile la care și-o supusese...

Sub pălărie, părul ei era ca odinioară: negru ca de tuș și prins într-un coc ciudat, de modă veche. Dar el și-l reamintea altfel, lung și răsfirat, căzându-i pe față ca o rețea parfumată.

Și această imagine declanșă în el o blestemată serie de amintiri. În mod normal le-ar fi rezistat, dar de această dată nu-i era cu puțință. Îl ajutau să-și întetească dorința de răzbunare. Momentul socotelilor era aproape.

Mona Alcott ieșise pe ușa barului și se evaporase. Iar Steve rămăsese singur cu whisky-ul și cu amintirile lui, completându-se reciproc.

Absent, își apăsa cu degetul mare buzele, înainte și înapoi, privind în licoarea de culoarea ambrei din pahar, lăsând amintirile să se adune și să răsără din cotloanele memoriei...

Steve o văzuse pentru prima dată pe Mona Alcott când avea optsprezece ani. Se găseau la un dineu la care se sărbătoreau cei douăzeci și cinci de ani de muncă ai lui Allan Temple, la Prima Bancă Națională din Reesville. Temple-senior își petrecuse toți anii maturității lucrând pentru această bancă, începând de la douăzeci de ani — ca simplu casier, dar devenind apoi casier-șef. Deținuse această funcție timp de zece ani și devenise foarte clar și pentru Temple și pentru oricine dintre cei interesați, că făcuse ultimul pas pe scara succesului. De-a lungul anilor ce trecuseră de la promovarea sa în funcția de casier-șef, doi oameni cam lipsiți de caracter îl depășiseră. Scuza ulterioară, oferită voluntar,

fără ca nimeni să o ceară, fusese lipsa lui de agresivitate.

Această lipsă îi era mai demult cunoscută lui Steve, dar cu excepția dezvoltării unui sentiment de excesivă atitudine protectoare față de tatăl său, și care determina în el însuși o puternică agresivitate, evidențiată în activitatea lui la școală și în relațiile cu cei de vârsta lui, avusese și un efect asupra iubirii lui pentru oameni. Acest idealism al lui Allan Temple îl făcuse îndrăgît dar îi și înfuriase pe cei apropiați și sfârșise prin a-l izola de lume.

Munca lui la bancă era competentă, dar nimic mai mult. Viața exista în realitate pentru el doar în casa albă și veche, cu două etaje, de pe Maple Drive, unde locuia singur cu fiul său, exceptând vizitele, de două ori pe săptămână, ale unei femei care făcea curățenie pentru ei. Temple își privea serviciul ca pe o povară obligatorie, ca pe un rău necesar pentru a-și asigura venitul necesar creșterii fiului său și cumpărării cărților pentru el.

Casa lor era înțesată de cărți, majoritatea fiind lucrări de drept. Pentru Allan Temple era o obsesie: dorea ca Steve să devină jurist, om al legii, avocat pledant. Și el își dorise, în trecut, să devină jurist, dar abandonase ideea din motive pe care Steve putea doar să le bănuiască: lipsa de încredere în el însuși,

rațiuni economice sau iarăși... lipsa de agresivitate.

Dar acesta era visul său, plin de ambiție, pentru fiul său. Nu a forțat nimic; era blând și în această situație, ca în toate celelalte. A cumpărat cărțile; ele erau acolo. Poate că, la început, fusese indulgent cu tatăl său, dar, pe măsură ce se apropia sfârșitul liceului, se hotărâ. Fiind, în cele din urmă, fascinat de dramele inerente bătăliilor din tribunale, de lupta binelui împotriva răului, a celui slab împotriva celui puternic, a omului singur, înarmat numai cu inteligența sa disimulată, împotriva resurselor puternice ale unei societăți răzbunătoare, viitorul lui Steve s-a hotărât.

Mama lui Steve murise când el avea cinci ani, era pentru memoria lui aproape o fantomă. Până atunci familia trăise în armonie deplină în casa cea veche. Temple nu-și disciplinase niciodată fiul cu severitate. Iar fiului, acest lucru nu i se păruse ciudat. Dacă și-ar fi pus întrebări despre acest lucru, chiar întrebarea i-ar fi putut părea ciudată în sine. Pur și simplu nu fusese necesar. Steve îl iubea pe acest om cu atâta nesaț încât, atunci când se întâmpla să se gândească la asta — dar trebuia să admită că nu se întâmpla prea des pe vremea aceea — i se puneă un nod în gât. Dar dragostea dintre ei nu se exprima prin gânduri sau cuvinte: exista, pur și simplu. Iar când

Steve avea chef să-și facă de cap, gândul că aceasta l-ar putea răni pe tatăl său era de-ajuns ca să-l oprească.

Acestea erau relațiile dintre ei, în seara dîneului. Steve nu fusese invitat, dar Claude Bond, impozantul președinte al Băncii First National, s-a gândit că ar face un gest amabil chemându-l și pe fiul lui Allan Temple, când banca îi dăruia un ceas de douăzeci de dolari. Pentru Steve nu a fost niciodată limpede ce căuta Mona Alcott la dîneu. Erau invitate și alte femei, dar toate erau soțiile funcționarilor Băncii, iar Mona venise singură, fără verighetă. Îmbrăcată luxos, după ultimul jurnal și purtând o pălărie care semăna cu o căpiță conică de fân.

Chiar pentru ochii neexperimentați ai lui Steve era evident că prezența Monei era resimțită de celelalte femei. În aer plutea ostilitatea, ca tensiunea ce precede o bătălie. Nu deranjau numai privirile distante ale Monei și picioarele ei lungi, ca de actriță de cabaret, sau silueta sa apetisantă. Era ca și cum fiecare femeie ar fi simțit prezența unui animal de pradă printre ele; se mutau mai aproape, protector, de soții respectivi. Lui Steve i se părea atmosfera atât de tensionată, de parcă ar fi auzit scrâșnetul tăios al unor cuțite cu arc care se deschid.

Claude Bond a ales momentul ce urmasc primirii ceasului de către Allan Temple, ca să-l conducă pe Steve de la masă. Dineul se sfârşise. Toată lumea se înghesuia spre ieşire. Unul dintre funcţionarii băncii tocmai o prezentase pe Mona tatălui lui Steve.

— Bună, Allan! strigă Bond jovial. Am o surpriză pentru tine. Cred că a fost o încântare să-l avem printre noi pe fiul tău, ca să-l vadă sărbătorit pe tatăl său.

Allan Temple îi aruncă o privire poznaşă fiului.

— Bună, băiete!

Temple cel vârstnic era un bărbat înalt, cu un farmec sfios, care ar fi intrigat o sumedenie de femei obsedate de căsătorie; după moartea soţiei lui. Dar rămăsese insensibil la toate avansurile, nu numai nepăsător, dar chiar inconştient în faţa lor. Steve era sigur, fără nici o îndoială, că tatăl său nu mai atinsese nici o femeie, de la moartea mamei lui.

Dar în momentul acesta se întâmplase ceva cu el. Avea aerul zăpăcit, rătăcit, al unui om şocat. Nu exprimă nici surpriză, nici plăcere la vederea fiului său, ci privirile sale se întoarseră imediat spre Mona.

Apoi Mona i-a fost prezentată lui Steve. Şi-a întins mâna cu degete lungi pe care acesta s-a grăbit s-o înşface. Ea îl privea cu

ochii ușor mijiiți. Avea ochii mari, negri ca noaptea.

Steve era blond, zvelt, aprig, cu silueta subțire și ușor arcuită a unui ogar. La liceu era o vedetă; cu câteva zile în urmă doborâse recordul școlii la alergări. O mulțime de fete de la școală îi spusese că arată bine. Sub privirile Monei, care-l măsoara, a simțit că fața îi arde. Se simțea atât de modest și simpluț, ca un mârlan de la țară. Buzele ei, de culoarea zmeurei, s-au deschis încet într-un zâmbet. Un val din parfumul ei îl învălui și el îl inspiră, buimăcit. Până în seara aceea, pentru Steve femeile aveau două vârste: bătrâne sau tinere. Femeia aceasta nu era nici bătrână, nici tânără. Urma să afle mult mai târziu că avea treizeci și trei de ani.

— Mă bucur să te cunosc; Steve, spuse Mona.

Timbrul vocii ei era aspru, răgușit. Steve crezuse că probabil suferă de o răceală ușoară.

În sfârșit, și-a tras degetele din mâna lui, dar nu fără a-i adresa o strângere ușoară. Și cum se întoarse, Steve se simți amețit, ca și cum ar fi poposit prea mult privind de la o mare înălțime.

— Steve, tatăl tău a fost atât de drăguț încât m-a invitat să bem ceva.

Îi aruncă un zâmbet uluitor, își strecură brațul sub cel al lui Allan Temple și îl conduse spre ieșire. Bărbatul nu-i adresase nici un cuvânt fiului său.

Următoarele câteva zile au fost stranii pentru Steve. Tatăl său părăsise foarte rar, seara, casa din Maple Drive, cu excepția unor mici plimbări în oraș, ca să cumpere țigări sau ziarul de seară. Își petrecea serile gătind (pregătea masa pentru amândoi și o făcea foarte bine) sau răsfoindu-și cărțile, citindu-i uneori lui Steve câte un fragment. Dar acum totul se schimbse. Aproape în fiecare seară se îmbrăca, imediat după cină. Își comandase două costume noi, el, care-și cumpăraseră până acum un costum o dată la doi ani.

Acest om reținut, de obicei sfios, ușor speriat, se spulcuia cu grijă și se așeza, legănându-se, în fața intrării, până în momentul când Cadillacul negru aluneca în curba din fața casei, ca o fantomă. Temple nu avea mașină. După știința lui Steve, nici măcar nu știa să conducă.

Mona Alcott nu cobora niciodată. Pentru Steve, care pândea de la fereastra etajului de sus, chipul ei era mai mult o pată albă în întuneric.

În preajma fiului său, Allan Temple păstra o tăcere derutantă. Ori de câte ori păreau a fi pe punctul de a izbucni cu întrebări și

răspunsuri se eschiva din fața băiatului. Se întorcea din ce în ce mai târziu noaptea. Adesea, fiind strașnic băut.

Steve nu reușea să adoarmă niciodată până la întoarcerea tatălui său. Se cuibărea în întunericul dormitorului său de la etaj, supraveghind strada. Într-o noapte, destul de târziu, mașina Monei a trecut de curbă, Mona a coborât și a intrat în casă urmată de tatăl lui.

Steve a luat-o la goană în pijama, sus, în capul scărilor. Cei doi au intrat și s-au dus direct în living room. Steve a coborât cu pași neauziți și s-a ghemuit pe ultima treaptă a scării. Era o noapte caldă și ușile living-ului erau larg deschise.

Primul lucru pe care l-a auzit Steve a fost râsul răgușit al Monei.

— Sherry! Ești chiar un înger!

— Asta-i tot ce am, spuse tatăl lui. Nu țin băuturi tari în casă, din cauza băiatului.

— „Băiatul“? După cum l-am văzut, părea destul de mare ca să folosească băutura. Și din câte știu despre băieții de vârsta lui o fi făcut până acum mai multe chefuri, nu unul.

— Poate. Dar aici n-a adus de băut.

Vocea Monei își schimbă timbrul.

— Allan, de ce m-ai invitat înăuntru, dacă n-ai nimic ca lumea de băut?

— Vreau să stăm de vorbă.

— „Să stăm de vorbă“? îl maimuțări Mona. Dar, îngerașule, am fost toată noaptea împreună. Și în alte nopți. În camere de hotel și la mine acasă...

— Chiar despre asta e vorba. Când suntem împreună, în afara acestei case, mă simt ca într-un vârtej. Am devenit alt om. Aici sunt eu însumi. Totul mi se pare mai liniștit aici.

— Bine Allan, suntem aici și tu ești tu însuși. Vocea i se înăsprise. Despre ce vrei să vorbim?

— Deocamdată, despre Steve. De ce nu mi-ai cerut niciodată să-l întâlnești?

— De ce n-aș fi vrut? E fiul tău, nu al meu. Și l-am întâlnit o dată, îți amintești?

— Nu asta vroiam să-ți spun și știi prea bine. Dar este în preajma noastră.

— Dar cu *noi* cum rămâne, îngeraș?

— Mona, sunt ca într-un carusel.

— Dacă nu-ți place cursa, dă-te jos, îngeraș!

— Mona, știi că te iubesc....

— Dar eu, îngeraș? se auzi râsul Monei.

— Și vreau să te iau de soție, sfârși Allan Temple în mare grabă.

Pe scări, Steve stătea nemișcat. Își ciulise urechile ca să audă răspunsul.

— Să ne căsătorim! Măritiș! Ți-ai ieșit din mințile alea veșnic amorezate? Ne-am distrat

foarte bine. Dar asta e! N-am de gând să mă leg la cap cu un bărbat și cu un țânc gata făcut! Nu, mulțumesc. Am fost pe ruta asta de prea multe ori. Am planuri mari pentru micuța Mona, dar ele nu includ clopotele căsătoriei! Am să mă cațăr sus, foarte sus, cât de sus voi putea. Și n-am să aleg mijloacele cu care voi ajunge acolo. În orice caz, nu-mi doresc un soț care stă toată ziua în spatele ghișeului de bancă pentru leafa de nimic cu care este plătit! În liniștea care se lăsase se auzea doar respirația grea a lui Allan Temple. Vocea ei suna ca o morișcă stricată:

— Mona, ai vreo idee de unde am avut banii pe care i-am cheltuit cu tine? Întrebă el cu o voce mânioasă.

— Nici cea mai mică idee, îngeraș, răspunse imediat Mona. Cum ți-am mai spus, asta-i problema ta. Uite, Allan, eu trebuie s-o întind. Toată discuția asta mi-a făcut sete. Și un sherry nu înseamnă nimic pentru mine!

— Mona! Te rog, nu pleca acum!

Steve auzea sunetele pașilor târșiți, foșnetul hainelor, sunetele unor răsufări grele și bufnitura trupurilor pe mobilă.

Apoi izbucni vocea Monei, arzând cu nemulțumire:

— Ajunge, Allan! Nu suport să ne hârjonim ca doi adolescenți. Prefer să fac dragoste în pat. Noapte bună, Allan!

Și Mona se năpusti pe scări fără a-și arunca privirea spre locul în care stătea ghemuit Steve. Mireasma ei îl învăluia, parfumul acela excitant pe care și-l amintea cu atâta acuitate... se rotea în jurul capului ca o mireasmă exotică. Mona ieși, trântind ușa după ea. Steve o luă la fugă pe scări. N-ar fi putut să dea ochii cu tatăl său în acest moment.

În zilele ce au urmat, Allan Temple a ieșit cu Mona din ce în ce mai rar. Părea rătăcit și distrat. Când Steve s-a interesat de sănătatea lui, l-a repezit cu mânie.

Apoi, la două săptămâni după vizita Monei, în săptămâna în care Steve absolvise școala, tatăl lui intră în camera fiului. Ieșise cu Mona, dar se înapoiase mai devreme decât de obicei. Nu băuse, dar fața îi era colorată; era și mai gârbovit ca înainte.

A început brusc, mai păstrând ceva din vechea sa sinceritate:

— Băiete, e un lucru cunoscut că nu-s nebuni mai mari decât cei bătrâni. Oamenii nu prea țin seama de vechile proverbe. Dar, de obicei sunt îndopați cu adevărurile de bază, pentru că acestea au trecut încercarea timpului. Băiete, tatăl tău e un bătrân nebun.

— Nu ești bătrân, tată, protestă Steve.

— Nu-i și părerea mea, Steve! Nu ești chiar atât de obtuz, spuse tatăl nerăbdător. Tonul i se mai îmblânzi.

— Îmi pare rău, băiete... Știu că încerci să mă cruți. Dar e prea târziu pentru asta. În trei luni de nebunie am distrus totul. Viața mea s-a sfârșit și nu-mi pasă de asta, dar viața ta...

Se uită la Steve, apoi ochii îi coborâra spre șosetele căzute.

— Steve, vreau să-mi promiți ceva. Orice s-ar întâmpla în următoarele zile, oricât de rău ar părea să meargă lucrurile, vreau să-mi promiți că vei desăvârși toate planurile noastre. Vei merge la facultatea de drept, așa cum am plănuit. Allan prinse brațul lui Steve ca într-o gheară puternică. Promite-mi asta, băiete!

Uluit și nu mai puțin speriat. Steve strigă:

— Ți promit, tată, ți promit!

Fără a mai spune nici un cuvânt, tatăl lui se întoarse și ieși din cameră, ca un vârtej.

A doua zi, Allan Temple a fost arestat pentru delapidarea a cincizeci de mii de dolari de la Prima Bancă Națională din Reesville.

CAPITOLUL 2

La bar, Steve dăduse paharul pe gât și comandase altă băutură. Dar trecutul pusese stăpânire pe el cu putere; izbucnirea amintirilor era foarte pregnantă. Când i-a sosit băutura comandată, se aplecă asupra ei, privind în fundul paharului și lăsându-și gândurile să plonjeze, ca o piatră aruncată în izvorul amintirilor...

După numai câteva ore de la arestarea tatălui său, tânărul Steve Temple fusese lovit de un al doilea șoc. Mona Alcott urma să-l apere pe tatăl său! Lui Steve cu greu îi venea să creadă. Femeia asta, care-l ispitise pe tatăl său cu păcate de neimaginat și cu un delict atât de străin naturii omenești, urma să fie acum apărătoarea lui!

Nu se îndoia de abilitatea ei. În ultimele săptămâni chiulise de câteva ori de la școală ca s-o privească la tribunal. Era un avocat

capabil. La audierea martorilor era diabolică și avea un simț dramatic care capta și reținea atenția juraților.

În final, el ajunsese la concluzia că o judecase greșit. Și faptul că acceptase apărarea lui Allan Temple o plasă într-o lumină romantică în ochii lui Steve. Oricare ar fi fost relațiile pe care le-avusese cu tatăl său, acum declara deschis că urma să se bată pentru el! Era evident că îl iubea! Desigur, rolurile se inversaseră. După toate regulile unei povești de dragoste, tatăl ei ar fi trebuit să-și ia sarcina salvării ei. Numai că Mona Alcott era o femeie neobișnuită. Steve recunoscuse asta chiar de la început. Într-a doua zi a procesului, iluziile lui s-au destrămat. În pledoaria ei, Mona, îmbrăcată într-un taior nou, bej, cu o pălărie ca un cozonac și purtând niște solemni ochelari cu ramă de baga, se înflăcăraseră descriindu-l pe Allan Temple ca pe un cetățean de nădejde... care până atunci bătuse recordul eroilor fără pată... et caetera. Pledoaria conținea toate aceste clișee fiindcă, așa cum spusese odată tatăl lui, un clișeu are în spate demnitatea timpului.

În schimb, după cum observa Steve cu o spaimă crescândă, apărarea Monei slăbise constant, după această primă ședință. Cărând a devenit limpede că ducea doar o luptă de fațadă. Ar fi trebuit să fie o adevărată paradă a martorilor, aleși dintre oamenii de caracter,

dar parada s-a redus în cele din urmă doar la trei persoane, iar audierea lor, făcută de Mona, a fost indiferentă. Ar fi părut o treabă de începător, dacă Steve n-ar fi știut-o altfel...

Silueta gârbovită a tatălui său se chircea câte puțin în fiecare zi. În cele din urmă, Steve nu mai reușea să se uite la el, își concentra întreaga atenție asupra Monei Alcott. Creștea în el ura împotriva ei.

Cu mult înaintea sfârșitului, era clar care va fi verdictul. Desigur, nu se punea la îndoială vinovăția, dar existase o speranță de îngăduință. În curând a dispărut și aceasta. Juriul a dat verdictul de vinovăție. Nu s-au găsit nici măcar circumstanțe atenuante... Allan Temple a fost condamnat la detenție în închisoarea statului pe un termen de la zece la douăzeci de ani.

Steve a reușit mult mai târziu să compună un întreg din frânturi și fragmente, propria sa versiune despre ceea ce se întâmplase. În circumstanțe obișnuite n-ar fi fost nimic neobișnuit în proces, cu excepția celui „cetățean model pentru întreaga comunitate”. Dar doi factori au schimbat totul. În primul rând, Claude Bond era un om influent în Reesville și el fusese cel care lansase strigătul însetat de sânge, sângele lui Allan Temple.

Al doilea factor a fost contratimpul. Cazul Temple s-a judecat numai cu câteva săptămâni înainte de alegerile locale și biroul procuraturii,

care controla oficial politica în Rees County avea nevoie de o premieră, de o victorie spectaculoasă pe care s-o folosească în campania electorală.

Și în acel moment a intrat în scenă Mona Alcott. Allan Temple fusese amuzant pentru câțva timp, atât și nimic mai mult. Faptul că pierduse zece mii de dolari într-o noapte la masa de joc nu însemna nimic pentru ea; probabil că Mona nu s-a întrebat niciodată care este sursa banilor. Așa încât, vestea delapidării trebuie să fi avut efectul unui șoc, chiar pentru ea. Și Mona, fiind așa cum era, a văzut arestarea lui în lumina modului în care era ea însăși afectată. Și a ajuns la concluzia că opinia publică îi va fi defavorabilă. Și așa, și-a asumat apărarea lui Allan Temple, gratis, sperând ca în acest fel să îndepărteze ceva din propria ei vinovăție. Raționamentul ei fusese cu totul corect. Mulți dintre locuitorii din Reesville o considerau pe Mona Alcott ușuratică și se gândeau s-o acuze că a dus pe drumul pierzaniei un cetățean model, ca Allan Temple. Dar mai apoi, după ce a adulmecat de jur împrejur și și-a susținut apărarea, opinia publică a trecut de partea ei. Pentru că, așa ar fi fost logic, dacă ar fi avut vreo responsabilitate, de ce n-ar fi șters-o din oraș? Întotdeauna fugise în situații similare. După eșecul fiecăreia dintre căsătoriile ei, toate fiind niște episoade dubioase, a părăsit Rees-

ville-ul plecând la Chicago, la New York sau în Europa, până când se potoleau bârfele. Dar de această dată rămăsese pe loc. De data asta trebuia să dea impresia de inocență totală.

Și așa navigase Mona în prima zi a procesului cu steagul sus, pornită să lupte cu toate mijloacele. Dar se întâmplase ceva între prima și cea de a doua zi a procesului. Forțele vrăjmașe convingerilor lui Allan Temple se răsculasera și trecuseră de partea ei. Cum se întâmplase, Steve nu știa. Poate se dăduse mită, poate se lansase o amenințare; se puteau întâmpla multe lucruri. Dar ceva ajunsese la ea. Iar ea îl vânduse pe tatăl lui... De acest lucru Steve era convins. Dar toți râdeau de el. Cu indulgență, desigur; și puțin cam trist. Era de înțeles. Era, totuși, copilul tatălui său...

Casa, ca și celelalte bunuri, au revenit băncii, în compensație pentru datoria tatălui său. Și așa s-a pomenit Steve Temple, sărac lipit, cu câteva săptămâni înainte de a împlini nouăsprezece ani și având doar douăzeci de dolari în buzunar, gata să părăsească Reesville.

Dar mai întâi trebuia să facă un anume lucru. Trebuia s-o vadă pe Mona Alcott. Nu era prea clar în mintea lui ce intenționa să facă: să o confrunte cu faptul că îi descoperise perfidia, să o omoare... De fiecare dată când

atingea acest punct, Steve simțea să-și pierde echilibrul.

Mona Alcott locuia într-o casă cu două etaje, în stil colonial, chiar în centrul orașului. Casa aceasta fusese construită de tatăl ei cu vreo patruzeci de ani în urmă. Fusese un bogătaș din Sud, care se mutase în Nord pentru motive necunoscute lui Steve și își construise casa după modelul unei plantații sudiste. Ambii părinți ai Monei muriseră și ea locuia singură în casa uriașă, exceptând relativ scurtele perioade în care locuiseră acolo și cei trei soți. Casa era clădită pe o colină retrasă de la stradă, cu o pajiște mare și verde în față. O alee străjuită de ulmi uriași ducea până la intrare.

Steve parcurse veranda și trase clopoțelul. Se aștepta să deschidă un valet sau o fată în casă, dar Mona a deschis ușa singură. Purta un kimono purpuriu, legat ușor în talie.

Ochii i se dilatară de surpriză:

— Oh, Steve! Poftim înăuntru, îngerașule, intră.

Steve intră, pus pe ceartă. Văzând frumusețea ei veninoasă, se descumpănise; hotărârea lui șovăia acum. Înțepenise. Era o zi caldă și Steve era scaldat de transpirație și din cauza arșitei, dar și de nervozitate. În spatele ușii era un hol mare, întunecos și rece. Tavanul holului se închidea cu două bolți. În capătul lor se vedea casa scării pierzându-se în întuneric.

Mona îl conduse pe Steve spre o cameră mică de lângă hol. Evident, era camera ei de lucru; conținea un birou plin de hârtii în dezordine și rafturi cu dosare. Pereții erau acoperiți de cărți. Mona se îndreptă spre birou și smulse dintr-o scrumieră o țigară care ardea mocnit. Trase un fum și apoi o strivi, înainte de a se întoarce spre el.

Cărțile îi aduseseră în minte lui Steve chipul tatălui său, așa încât era pregătit când ea s-a întors spre el.

— Steve, ce pot face pentru tine?

— Vreau să vorbim despre tata...

— Așa... da. Pe chip îi trecu o umbră. Îmi pare îngrozitor de rău de Allan, dar eu am făcut tot ce am putut.

— Nu, n-ai făcut! spuse Steve înfierbântat. N-ai încercat să-l salvezi. Am fost la proces...

— Știu. Te-am văzut acolo. Și începu să se îndrepte spre el. Părea că plutește, nu că merge. A fost înduioșător felul în care ai rămas alături de el.

— Niçi măcar n-ai încercat să-l salvezi! insistă el.

— Ba da. Acum se afla foarte aproape. Ești doar un copil. Cum ai putea să-ți dai seama?

— Știu multe despre procese și alte lucruri din astea. Am citit cărțile de drept ale tatei. Voi fi avocat!

— Ești chiar acum! Bine, îngeraș, asta e o ambiție lăudabilă, dar cred că trebuie să mai aștepți până vei ști mai multe despre legi, înainte de a apăra cauze pierdute.

— L-ai lăsat pe tata în plata Domnului!

— Chiar așa?! Râdea încântată. Cred că ai văzut cam multe filme cu gangsteri.

Era foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia.

— Câți ani ai, îngeraș?

— Optsprezece, spuse el cu nesiguranță.

— Atât de tânăr... murmură ea. Spune-mi, îngeraș... de fapt de ce ai venit aici?

— Am venit să te ucid pentru ceea ce i-ai făcut tatălui meu, izbucni el. Dar cuvintele îi erau cam lipsite de convingere.

— Ești atât de tânăr, repetă ea. Și ai atâtea de-nvățat! Mai întâi, asta...

Îi prinse fața în mâini. Avea degetele reci, dar buzele ei erau fierbinți. Gura avea un gust picant, ca un fruct exotic. Nici un sărut primit până atunci de Steve de la vreo fată nu-l pregătise pentru asta. Simțea pentru prima dată diferența dintre o fetișcană și o femeie matură. Inima îi bătea dureros.

— Atât de tânăr și vorbești despre moarte!, spuse Mona din nou, chiar lângă obrazul lui. Atât de tânăr și plin de viață. Cât de multe ai de învățat...

Ea umblă puțin la kimono și mâna lui se umplu cu surprinzătoarea greutate a sânelui ei. Purta sub kimono câteva fleacuri din mătase care nu însemnau nimic sub degetele lui. Trupul ei era puternic și plin. Steve uită de tatăl său, uită și scopul pentru care venise aici. Lumea mai exista pentru el doar prin femeia pe care o ținea în brațe. I-a prins din nou gura. Dorința se dezlanțuia în el ca un rug aprins.

După o clipă, ea se eliberă. I-a luat mâna, spunând blând:

— Vino, îngeraș. Vino cu mine.

Și i-a condus pe scări spre dormitorul de la etajul următor. Steve o urma orbește, supus. Închizând ușa, i-a luat mâna și i-a dus spre pat. Și-a aruncat kimonoul pe patul uriaș și, întorcându-se cu spatele, și-a scos sutienul și slipul.

Steve rămăsese nemișcat. În sfârșit, ea se întoarse spre el, arătându-se în toată splendoarea. Avea sânii plini și mândri. Era pentru prima dată când vedea o femeie dezbrăcată. Privirea lui aluneca peste pântecul plat, șoldurile avântate și mai jos, spre picioarele frumos arcuite, ca două coloane sculptate în fildeș.

Ţchii Monei se deschiseră a surpriză:

— Ce s-a întâmplat, îngeraș?

Steve s-a îmbujorat tot, când a înțeles-o. S-a întors și a început să se dezbrace cu

degetele tremurând. Când a privit-o din nou, ea era întinsă pe pat într-o poză lascivă. Părea concentrată, hămesită ca un animal care vrea să muște.

Steve se apropia temător. S-a oprit chiar lângă pat.

— Îngerașule! S-a răsucit așezându-se pe un cot. Îi zise, cu o neîncredere uimită:

— Nu-mi spune... nu se poate! Doar nu ești... inocent?

A durat o cină să prindă înțelesul întrebării și apoi a aprobat în tăcere.

Mona se aruncă pe pat într-un hohot de râs. Ofensat, Steve s-a întors pe jumătate. Mona gesticula vag...

— Îmi pare rău... gâfâi ea. N-am vrut să spun asta... Nu râdeam *de tine*... Își stăpâni în fine râsul.

— Vino încoace, spuse ea răgușit. Vino, îngeraș și-ți voi spune cât de rău îmi pare.

El rămăsese totuși retras. După o clipă, ea murmură ceva adânc, din gât, și reuși să-l tragă jos, lângă ea.

Apoi, cum el începuse să o mângâie rugător, ea îl ținu la distanță.

— De ce te grăbești, băiețuș? spuse ea batjocoritor. Vai, dar ești cam lacom. Nu ți-a spus nimeni că nu-i frumos să fii atât de lacom?

Pentru o clipă ca de tortură, el crezu că urma să-l concedieze. Apoi, cu o artă ex-

perimentată, degetele ei lungi l-au prins. Îl călăuzeau, îl îndrumau. Îi așeză mâinile acolo unde dorea ea să fie atinsă; îi forța gura s-o sărute acolo unde voia ea. Făcea totul la rece, aproape cu detașare. Steve reacționa frenetic; mintea încetase să-i funcționeze. Era tot numai senzații, extaz abia stăpânit. Dintr-o dată ea luă inițiativa. Nu îl mai călăuzea; vreun instinct îi spusese că nu este necesar. El o strângea la piept, îngropându-și chipul în căușul parfumat al subțiorii ei, iar ea îl înlănțuia cu patimă. Șoldurile ei puternice vibrau ritmic.

Cum pasiunea ajunsese la punctul culminant, Steve găsi un mic colțișor din mintea sa întorcându-se la ziua când bătuse recordul celor o sută de metri. Luase conducerea de la început și a rămas în frunte, dar la fiecare pas simțea că parcă avea pe cineva chiar lângă umăr, împingându-l înainte. Ultimii câțiva metri fuseseră o agonie a efortului, respirația — o luptă puternică, fiecare bătaie a inimii amenințând să fie ultima. Când a doborât panglica în sprintul final, stăpânirea de sine aprinsese în el o flacără de extaz. Apoi totul se prăbuși, cu un țipăt teribil în creier. Era la capătul nervilor, tot numai dorință. Prăbușit în final, a simțit că Mona a devenit țeapănă sub el, de parc-ar fi fost tăiată. A scos doar un strigăt înăbușit și a tăcut.

Când Steve s-a îndepărtat de ea, era slăbit și sfâșiat, dar se simțea cu zece picioare mai înalt. Zăcea, privind cum se umflau în ritmul respirației sâinii ei magnifici.

Întorcându-și capul în sfârșit, îl văzu zâmbind pe furiș.

— Ce tot mustăcești ca un motan? îl întrebă.

Cu o siguranță proaspăt găsită, s-a întins după ea. Dar ea i-a respins mâna și a tras un cearceaf deasupra, ca să-și acopere goliciunea.

— Se pare că ai schimbat motivul pentru care ai venit aici, băiețuș!

— Doamne, Doamne! gândi el; uitase cu totul!

Pălind, s-a ridicat. Îl bântuia rușinea.

— Bine, dă-i drumul! spuse ea.

El rămăsese uluit și se holba la ea.

— Dă-i drumul, omoară-mă! Spuneai că de asta ai venit aici.

Bineînțeles că nu putea face asta. O ura, Doamne, cât putea s-o urască! Dar ea îndreptase în altă direcție dorința de-a o ucide.

Râdea acum contemplându-l în batjocură.

— Acum întinde-o, băiețuș. Leși afară!

Mona se sculă din pat și trecu prin spatele lui, goală cum se născuse, și intră în baie.

Steve se îmbracă grăbit și o luă la goană.

Urma să n-o mai vadă timp de opt ani.

CAPITOLUL 3

— ă vă prepar altă băutură, domnule?

Vocea grijulie a barmanului l-a azvârlit pe Steve înapoi, în prezent. S-a aplecat protector spre pahar și a dat din cap.

— Fă-mi și mie una, Bert, se auzi o voce profundă lângă Steve. A simțit cum se strecoară un corp în scaunul așezat lângă al său, dar nu s-a uitat în jur. Stătea privind cu tristețe la rămășițele din pahar. Gândurile și emoțiile îl purtasera spre trecut. Experiența cu Mona fusese și umilitoare și captivantă. Fusese și așa destul de penibil, chiar fără intenția de a se duce acolo, dar să facă dragoste cu Mona după ce o acuzase de trădare față de tatăl său!

Scena îi arsese adânc în memorie, ani întregi, după ce avusese loc. Uneori simțea că asta îl va marca pentru totdeauna.

— Pofțiți, domnule Kelso. Cocktail-ul dumneavoastră obișnuit. Vocea barmanului era plină de satisfacție. Cu un strop de vermut peste gin.

Numele clientului sună ca un clopoțel pentru Steve. Aruncă o privire spre vecin. Bărbatul care sorbea din Martini era atât de mărunțel, încât picioarele îi spânzurau liber peste podeaua barului. Ochii lui albaștri aveau privirea rece care apare la mahmureală. Nasul lui scurt era străbătut de vene superficiale, ca la un bețiv învederat. Arăta cam jerpelit; costumul era curat, de curând călcat, dar era zdrențuit la manșete și lustruit în coate. În ciuda aerului său aparent decăzut, era totuși ceva atrăgător și ghiduș în prezența lui. Sorbi lacom din Martini până când îl isprăvi. Își șterse apoi gura ca un boboc de trandafir cu șervetul și râgâi amabil:

— Ah! E un adevărt nectar, Bert. Ca să ne amintim un vechi dicton — „nectarul zeilor“ Uf, Bert... speram s-o întâlnesc aici pe Mona Alcott.

— A fost aici, domnule Kelso. A plecat adineaori.

— Ah! Foarte bine. Râgâi din nou. Își întoarse capul glumeț spre Steve. La vârsta mea, un strop de Martini e mult mai excitant decât o femeie...

Steve îl întrebă:

— Sunteți Luther Kelso?

— Acuzatul e prezent, domnule.

— Avocatul? Celebrul avocat?

Omul a încercat să facă un fel de plecăciune de curtoazie, rămânând așezat tot pe scaunul lui.

— Vă mulțumesc, domnule, că nu ați adăugat și cuvintele: „a fost odată“ Vă cunosc de undeva?

— Mă numesc Steve Temple.

Kelso își scormoni o clipă memoria, cu chipul total absorbit.

— Allan Temple! Delapidare. Muncă silnică de la zece la douăzeci de ani. Familie: un fiu de optsprezece ani. Îi întinse mâna: Bine ai venit acasă, Steve Temple!

Steve nu i-a luat mâna.

— Și Mona Alcott?

Kelso îl privi cu șiretenie.

— Vinovată prin complicitate! Ai privit vreodată un șarpe care și-a lepădat pielea, ca să vezi ce face pe urmă? Eu sunt supraveghetor de șerpi, *băiete*.

Steve apucă în sfârșit mâna întinsă. Emoționat în mod ciudat, spuse:

— Nimeni nu mi-a mai spus așa de când a murit tata.

— Eu sunt în opoziție, ca să zic așa, din punct de vedere politic. Monei îi place să-mi stoarcă mereu ceva informații și pentru asta îmi plătește un pahar-două, depinde de cât de disponibilă este. Nu-i spun niciodată decât

fleacuri, fir-ar să fie... dar... Tipul râse încurajator:

— Aș bea și cu Moș Crăciun însuși, dacă ar plăti el...

Steve prinse șpilul și comandă încă un rând. În așteptare, Kelso continuă:

— Acum nu mai cred că Mona însăși e convinsă că poate obține orice, dar știe că admir perfecțiunea animalului, fie el netrebnic, fie sfânt. Pentru ea, micile noastre întâlniri sunt o mică formă de linguire și Monei noastre îi place să fie flatată.

— Știu, spuse Steve calm. Și eu îmi amintesc asta despre ea. Dar spuneți-mi, domnule Kelso, de ce vrea Mona informații despre politică?

— N-ai luat legătura cu ea?

— N-aveam nici un motiv. Tatăl meu era singura mea legătură de sânge pe care am avut-o aici. Și după tot ce s-a întâmplat, nici unul dintre prietenii mei n-ar fi vrut să corespundă cu mine, spuse Steve cu vocea plină de amărăciune.

Apoi se întoarse spre Kelso cu un gest rugător:

— Ați vrea să-mi faceți cunoștință?

— Va fi plăcerea mea. Omul luă o înghițitură sănătoasă de Martini.

— Mona Alcott este acum procuror în Rees Country. De patru ani. Acum opt ani a intrat în grupul lui Jack Morgan, ca asistent

de procuror. Să vedem!... Cred că la câteva săptămâni după condamnarea tatălui tău.

— Deci ăsta a fost târgul! spuse Steve.

— Ce-i cu tine, băiete? se întrebă Kelso impacientat.

Steve scutură din cap.

— Nu e important. Doar că mi s-a confirmat ceva. Cum de-a fost aleasă Mona?

— Mona mușcă mâna stăpânului, băiete. Vechiul boss, Jack-Alesul Poporului — a luat-o la el, a hrănit-o, a alăptat-o la sânul lui dar, conform naturii ei. Mona s-a întors împotriva lui și a mușcat mâna care o hrănise. Mona e roasă de ambiție ca de o boală. Și-a văzut șansa și a apucat-o. I-a luat mai puțin de patru ani ca să învețe să tragă sforile în operațiunile lui Jack. Apoi s-a ridicat împotriva lui și imediat l-a învins.

Kelso dădu pe gât ultima înghițitură și Steve comandă alt cocktail. Când a venit comanda, Kelso întrebă:

— Ce știi despre structurile politice de pe-aici?

— Nu prea multe, spuse Steve. Pe atunci nu mă prea interesau. Îmi amintesc că tata mi-a spus că erau foarte corupte.

— Corupți erau atunci, corupți sunt și acum, spuse Kelso aproape cu satisfacție. Singura schimbare constă în locul puterii. Mona a devenit acum moștenitoarea tronului bătrânului Jack..

Legile statului în ce privește prohibiția întruniseră aprobarea localnicilor și de ani de zile comunitatea din Reesville votase pentru abținere. Și aceasta era în avantajul celor de la putere, să păstreze situația ca atare. Cele mai sobre orașe din stat erau înconjurate de baruri, dar numai dincolo de granițele parohiei; nu și Reesville. Locuitorii fuseseră însetați multă vreme, bând în cluburi ilegale, în afara orașului. Singurul bar care mai funcționa era acesta, unde beau acum Steve și Kelso. Și acesta — „Stejarii” — era mai mult sau mai puțin un fel de local de provincie. Avea o oarecare clasă care îi atrăgea pe cei care voiau să-și petreacă o seară mâncând și bând într-o atmosferă plăcută, fără spaima de a fi găsiți la o razie. Dar și acesta avea ceva ilegal, atât timp cât cluburile din afara orașului nu fuseseră controlate decât în cazul unor măsuri disciplinare.

Celelalte membre ale triadei clasice a viciului — jocurile de noroc și prostituția — înfloreau din plin. Era o operație bine plătită, bine întreținută, condusă de Mona. Organizația se născuse odată cu Jack Morgan, care fusese ales succesiv, în câteva rânduri, procuror în districtul Rees, până când îl înlocuise Mona. În comunități relativ mici, ca Reesville, procurorul avea adesea mai multă putere decât însuși guvernatorul statului. Poliția din Reesville, din punctul de vedere al lui

Kelso, era destul de onestă, dar o făcuseră inofensivă. De multă vreme nu mai vizitaseră localurile ilegale, iar Mona găsisese mereu o scuză să nu-i cheme în judecată. Mona iniția o razie și începea procesul numai când cineva trecea linia de demarcație a teritoriului ei sau întârzia cu plățile. Unicul pericol ar fi fost poliția statului, dar ei nu se băgau în treburile forței legale locale. În puținele ocazii când o făceau, Mona, prin sursele aflate în cercurile înalte ale statului, afla cu mult timp înainte și lansa alarma. Primarul din Reesville era un om slab, aflat complet sub stăpânirea Monei. Iar despre șerif, care alerga la fiecare alegere cu buletinul Monei în mână, ce să mai vorbim...

— ... ei, asta-i povestea, băiete — spuse Kelso, frecându-și mâinile. Așa s-a cocoțat prințesa pe tronul reginei. Aș putea estima, modest, că a săltat aproape o jumătate de milion de la încoronare.

Steve fluieră ușor.

— Dar cum poate exista o asemenea corupție aici? Aici e așa-zisul locaș al lui Dumnezeu. Fermierii din Rees Country sunt foarte credincioși și sunt foarte porniți împotriva formelor de păcat pe care le comercializează Mona.

— Da. e adevărat, e adevărat, spuse amabil Kelso. Dar nu prea au ce face împotriva lor. Jack Morgan a fost un șmecher dibaci. A realizat două lucruri esențiale pentru viață: mai

întâi, numărul populației din Reesville îl egalează acum aproape pe cel din restul statului. Ungi câțiva tipi bine aleși, îi faci pe toți grași și fericiți și s-a făcut! La fiecare alegere era de ajuns să obțină votul orășenilor și să-i lase pe fermieri să se ducă la dracu'. Și apoi a venit Mona, cu ceva mai multe rafinamente de-ale ei...

— Și nu există opoziție în oraș?

— Sunt puțini, al naibii de puțini. Și nu au putere. Acum se apropie alegerile. Iar Mona se agită în draci, ca întotdeauna.

— Dar ar trebui să se întâmple ceva, se îmbufnă Steve.

— Nimeni nu face nimic atât timp cât nu se găsește cineva să lupte împotriva ei. Asta va fi valabil până în momentul când va veni cineva cu destul curaj să ridice lumea din Reesville împotriva fundurilor lor grase și leneșe!

Surprins de această bruscă ieșire de vehemență, Steve privi în jur. Ochii obosiți ai lui Kelso erau reci ca gheața.

El observă privirea lui Steve.

— Oh, da, am destule motive s-o urască pe Mona. Jake, într-unul din momentele lui tandre, mi-a încredințat mie unul din mandatele lui. Am fost ales judecător. Când a căzut în dizgrație și i-a luat Mona locul, am început să calc ca pe cioburi. Jack era corupt, dar credea în viață și-i lăsa și pe alții să trăiască. Mona,

în schimb, nu! Nu suportă să-i stea cineva în cale. Cum se spune, ambiția ei nu are margini, nici scrupule morale. Am început să intentez procese prostituatelor, codoșilor și celor ce făceau pariuri, chiar atât de puțini câți veneau la mine. Și așa... a avut ea grijă de mine. Eu aveam o slăbiciune pentru băutură și am fost prins beat mort. N-am avut încotro și am demisionat. E bună ca fotograf de senzație, Mona noastră...

Kelso abandonează totul, scurta lui furie se risipise.

— În felul ăsta l-a prins în plasă și pe bietul Jack, surprins gol în pat, printr-o șmecherie. Jack avea o soție din înalta societate, doi copii la liceu. Ca să calmeze zvonurile, a lăsat la o parte războiul mărturiilor și s-a dat bătut. Oh, dar ea îl avea la mână cu mult mai multe. Îi era dator vândut.

— Și tot mai ești mort după ea? Întrebă Steve fără menajamente.

— Sigur. De ce nu? spuse Kelso plin de voieșie. Distracția e liberă. Și mă simt ca un spion în teritoriul inamic. Am avut întotdeauna noroc că Mona vrea să cedeze. Dar o șansă nu tocmai plăcută, adăugă el cu tristețe. Pe vremuri avea apetituri sănătoase. Acum e însetată doar de bani și de putere.

Steve tăcea, amintindu-și momentul când îi observase „apetitul” pentru prima dată.

După un moment, Kelso spuse:

— Dar tu, Steve Temple? Ce s-a întâmplat cu tine în anii aceștia?

Steve își urmase drumul mai întâi la liceu și apoi la facultatea de drept. Au fost ani în care fusese salahor, muncind verile cu o echipă de constructori, spălând vase și făcând pe chelnerul în paralel cu cursurile. Pentru alții ar fi fost un iad, dar nu și pentru Steve. Lăsase la o parte concursurile de atletism, toate prietenii și toate activitățile din afara școlii, ținând numai ziua când urma să-și ia examenele de absolvire. Își trecuse examenele în prima jumătate a clasei lui și își luase examenele de diplomă cu brio.

Dar în acest timp în el mocnea mereu ceva. Obsedat de ținta sa — răzbunarea împotriva Monei Alcott, își pierduse orice disponibilitate pentru compasiune, pentru tandrețe și pentru umor, chiar dacă ar fi putut număra pe degete, dintre colegii lui de clasă de ambele sexe, vreo câțiva care să aibă setea lui de viață. Așa cum îi spusese înfuriată o fată, perspectiva lui era îngrozitoare. Încercase să se culce cu ea într-un mod brutal și lipsit de pasiune, ca și cum ar fi fost o târfă.

Dar nimic nu-l abătea pe Steve din drumul lui; obsesia îl hărțuia ca o pasăre de pradă, simțea ghearele ei ca pe niște pintenii care-l îmboldeau oriunde s-ar fi dus.

După ce-și luase diploma, i se oferiseră o serie de posturi serioase la firme juridice cu renume. Dar el alesese întoarcerea la Reesville.

— Ca să-ți duci la bun sfârșit vendeta împotriva Monei Alcott! comentă sec Kelso.

Steve ridică din umeri:

— Cred că ai putea s-o numești așa.

— Și cum ai vrea să te apuci de asta, băiete?

Steve își îndreptă spinarea. Fără să-și dea seama, stătuse aplecat peste bar atâta timp, încât îi înțepeniseră mușchii.

— Nu știu. Mai întâi trebuie să-mi închiriez o locuință. Mă gândeam să-mi deschid un birou.

— Ai luat-o pe un drum foarte greu, băiete. Orașul e plin de avocați. Se bat pe pradă ca șacalii pe un stârv gustos.

— Dar și eu știu să lupt, spuse Steve încăpățânat.

— Va trebui să lupți. Kelso îl scruta atent. Dar ai destui bani ca să finanțezi campania asta?

Steve zâmbi pentru prima oară. Spuse cu o nuanță ascunsă de umor:

— Am exact atâția bani cât să plătesc chiria pe o lună. Și va trebui să dorm acolo și să mănânc numai sardele și biscuiți.

CAPITOLUL 4

Comunitatea din Reesville era veche. După părerea istoricilor, povestea primilor locuitori care se așezaseră aici se pierdea în negura vremii. Aici locuise un general Rees, a cărui statuie veche și severă, purtând uniforma războiului de secesiune se afla chiar în fața tribunalului. Dar și aici istoria era nesigură. Locuitorii mai vârstnici care frecventau vara pârcalețului din fața tribunalului susțineau cu tărie că generalul Enoch Rees fusese fiul fondatorului orașului și își pierduse viața servindu-și patria în războiul dintre Nord și Sud, sacrificiu pentru care a fost clădit orașul Reesville și botezat cu acest nume în onoarea lui.

Oricum, majoritatea caselor albe, cu două etaje, care împânzeau suprafața orașului, ca și străzile mărginite de copaci din partea mai veche a orașului aveau o vechime de la

cincizeci la o sută de ani. Orașul fusese clădit pe malurile râului și energia generată de râu s-a transformat în industrie, triplând numărul populației în ultimii șaptezeci și cinci de ani. Și odată cu fabricile au apărut și muncitorii de toate naționalitățile care și-au construit căminele mai mici și mai sărăcăcioase de pe malurile râului, fără a îndrăzni niciodată să se aventureze pe colinele orașului, unde trăiau locuitorii mai vechi.

Dar această situație a durat numai până la sfârșitul celui de al doilea război mondial, care a adăugat populației din Reesville alte câteva mii de nou sosiți, porniți să invadeze colinele. Acești veterani de război grăbiți au dovedit prea puțin respect pentru tradiție, și-au cumpărat terenuri și au construit case moderne, cu un singur etaj; în unele cazuri au îndrăznit chiar să cumpere clădiri vechi și să le renoveze, ba uneori chiar dărâmându-le și construind altele noi. Această populație nouă, cu venituri mari, lipsită de scrupule morale și cu sângele fierbinte a făcut să crească veniturile întreprinderilor lui Jack Morgan, care apoi au revenit Monei Alcott.

Dar tribunalul a rămas același pe dinafară. Vechi de șaptezeci și cinci de ani, avea două etaje și era construit din piatră cenușie, invadată de iederă primăvara și vara. Acum devenise mult prea mic pentru nevoile

crescânde ale orașului; dar de fiecare dată când venea vorba să fie demolat și refăcut, tradiționaliștii declanșau scandalul și câștigau dreptul de a-l lăsa neschimbat. Din când în când mai fuseseră construite noi clădiri pentru a adăposti diverse birouri ale orașului sau ale regiunii, înconjurând tribunalul, devorând treptat pajiștea din fața lui. Interiorul însuși fusese demolat de câteva ori și remodelat. Acum era împărțit în mai multe săli de judecată și camerele judecătorilor.

Cele patru laturi ale scuarului din fața tribunalului au fost înlocuite de clădiri cu două și trei etaje, cele de jos găzduind magazine, iar cele de sus birouri, în cea mai mare parte derivate din activitatea necesară în tribunal sau în jurul lui.

Chiar aici își închiriasse Steve un local, de fapt un fel de gaură în zid, cu un birou, un dulap de haine și rafturi ca să-și țină cărțile lui de drept. O fereastră îngustă dădea spre tribunal. Toate astea îl costau pe Steve cincizeci de dolari.

Cărțile de drept erau unica moștenire de la Allan Temple. Steve reușise să le salveze de la ruină și le depozitase în eventualitatea întoarcerii lui la Reesville. Acum avea destul timp să plonjeze în lectură. Pe ușă era scris numele lui: „*Steve Temple, avocat*” Dar nici un client nu-i trecuse pragul; nu strânsese nici

măcar un dolar. Încă nu era obligat să doarmă pe birou, dar nu mai era mult până atunci.

— Au trecut două săptămâni și n-a apărut nici un client, îi spunea Steve lui Kelso cu un aer crispat. Nu știu cât o să mai rezist.

— Știu că ți-e greu, băiete, spuse Kelso compătimentindu-l.

Kelso era în birou cu un pahar gol de Martini în față. În ultimele două săptămâni, cei doi deveniseră repede prieteni. Kelso luase obiceiul să-l viziteze în fiecare zi și să rămână la el până-și golea paharul.

Era o zi fierbinte și înăbușitoare, vestind parcă furtuna. Stăteau amândoi la fereastră și cu ușa deschisă, în speranța deșartă a unei adieri de vânt. Sus se rotea leneș un ventilator; cu cincizeci de dolari pe lună nu putea plăti și aerul condiționat.

Steve se întoarse în vechiul scaun rotativ și luă o carte deschisă de pe pervazul ferestrei, unde o pusese la sosirea lui Kelso.

— Citeam ceva aici. În anul 1921, un anume Ray Burns a obținut un succes nemaipomenit deschizând un nou proces, când Curtea de Apel a găsit că fostul juriu a fost inefficient și neglijent...

— Te întorci mereu, mereu în același punct, nu-i așa, băiete? îl întrerupse Kelso. Ca un câine care se înfurie pe un os uscat. Își învârti paharul gol și îl trecu peste frunte. Asta

se întâmplă foarte rar. E foarte greu pentru un avocat al apărării să se declare plin de succes pentru că juriul ales de el a fost atât de ineficient, încât sentința dată de juriu să poată fi răsturnată. În practica tribunalelor, responsabilitatea alegerii unui juriu nepotrivit revine avocatului apărării...

Cum vocea lui Kelso se stinsese, gândurile lui Steve au alunecat în trecut, recapitulând ultimele două săptămâni. Fusese o vreme când numele lui Luther Kelso însemnase ceva în tribunal; ajunsese aproape în fruntea listei celor mai buni avocați, alături de „uriași” vestiți, așa cum era Clarence Darrew și alții, la fel de faimoși. Dar se întâmplase ceva, în urmă cu cincisprezece ani. Într-o zi, fără nici un avertisment, Kelso a dispărut. Au trecut alți câțiva ani până când s-a mai auzit ceva despre el. Era bine cunoscută patima lui pentru alcool și unii spuneau că se internase într-un sanatoriu pentru o cură de dezalcoolizare. Mai existaseră niște zvonuri despre un scandal cu o femeie; bârfe peste bârfe; nici una nu se confirmase vreodată. În urmă cu zece ani, Kelso reapăruse în Reesville, și-a închiriat o cameră pe strada Upper Main, unde locuia și acum. Trăia dintr-o mică rentă a cărei sursă era un mister. Steve rămăsese uluit auzind că acest om fusese o dată ales judecător.

Dar Steve îl găsea amuzant, sensibil, uneori chiar sclipitor. Și era fără egal în cunoașterea legislației. Chiar atunci când era beat putea să răscolească în memorie și să citeze, exact, din cazurile rezolvate cu mulți ani în urmă.

Și, cum Steve era în același timp impresionat dar și mâhnit de marele talent al lui Kelso, acesta se amuza de zeul bătaios al lui Steve, de oarba lui credință în infailibilitatea justiției, când ultima dovadă a triumfului „dreptății” asupra nedreptății i-o dăduse Mona Alcott chiar tatălui său...

Atenția lui Steve a fost atrasă de la lectura lui Kelso de un zgomot ușor și de o mișcare la ușă. Rămase ca hipnotizat. Kelso se opri la jumătatea frazei și îi urmări privirea.

Femeia de la ușă era o blondă explozivă, înaltă, cu sâni plasați sus, cu picioarele lungi și șolduri zvelte. Pielea avea culoarea smântânii. Avea părul scurt, cu o tunsoare rebelă. Gura ei senzuală era roșie, unica pată de culoare de pe față. Se uită la Steve, cântărindu-l în tăcere.

— Pilar! Kelso sări în picioare. Vino încoace, dragă, întră!

— Bună ziua, domnule judecător. Avea vocea joasă și bine controlată.

La fel de agilă ca o salamandră, se îndreptă spre birou. Avea o rochie de culoarea

mentei, aproape de nuanța ochilor; croiala era ca un înveliș tubular, care i se lipea de trup ca un strat de vopsea.

— Steve, ea este Pilar Rives. Pilar — domnul Steve Temple.

Fără nici un zâmbet, ea rosti:

— Domnule Temple...

Avea degetele puternice, suple. Steve gândi că nu mai văzuse niciodată o femeie atât de frumoasă, atât de atrăgătoare. Ani de zile privise rareori o femeie, adică o privise pur și simplu, dar acum o mânca din ochi. În jurul ei plutea o undă de mister, promisiunea unor plăceri rare, a unei desfătări erotice.

O sclipire de amuzament apără în adâncul verde al ochilor ei. Și-a smuls degetele din strânsoare și s-a întors spre Kelso. Acesta îi oferă scaunul pe care-l ocupase. Când s-a așezat și și-a încrucișat picioarele, Steve a auzit un foșnet de mătase. Rochia scurtă se ridică, dezvăluind gropițele de la genunchi și superba lungime a picioarelor.

— Domnule judecător, Dave e la pușcărie.

— Iarăși?!

— De data asta e ceva serios. E acuzat de atac înarmat.

— Skimpy să poarte arme?! Kelso privea ca un îngerăș. Nu-mi vine să cred!

— E acuzat că a furat de la o băcănie vreo două sute de dolari.

Kelso fluieră.

— E într-adevăr serios. A mai avut el necazuri, dar înarmat... Tonul lui se schimbă: Dar de ce ai venit la mine, Pilar? Știi că nu primesc cazuri zilele astea.

— Oh! Știu asta, domnule judecător. Am venit să-l angajez pe domnul Temple. Îl privi pe Steve.

— Pe mine? Steve făcu o mutră de prost.

— Pe dumneavoastră, domnule Temple. Vreți să-l apărați pe fratele meu?

— Pe fratele dumneavoastră?

— David Rives este fratele meu, domnule Temple. Vocea ei trăda nerăbdarea. Vă mai întreb o dată: Vreți să-l apărați?

— De ce, eu... eu... se bâlbâi Steve. Se aruncă totuși în vârtel. Da. Accept.

Pilar Rives se uită în poșetă, scoase un cec în alb și-l puse pe birou.

— Nu știu care este tariful dumneavoastră. Eliberați-l pe fratele meu și puteți completa suma, iar eu voi semna. Bună ziua, domnule Temple. Domnule judecător...

Se ridică și ieși fără nici un alt cuvânt.

El ar fi vrut s-o cheme înapoi, ca să mai obțină și alte detalii. Un avocat cu reputație nu putea să accepte un caz chiar așa, cu una cu două.

În loc să reacționeze se moleșise de tot în spatele biroului și se gândea la rotunjimile

elastice ale spatelui ei dichisit, în timp ce părăsea biroul.

— Și de fapt *cine* este? întrebă cu o voce sfârșită.

Kelso spuse sec:

— Asta, băiete, e o patroană de bordel din domeniul Monei. Fetele ei se aruncă foarte sus. Nu mai puțin de cincizeci de dolari pe noapte!

*

* *

Închisoarea din Reesville era una dintre construcțiile cele mai noi. Nu exista o închisoare a orașului; pușcăria districtului le servea și unuia și celuilalt. Era modernă și făcută după ultimul proiect, din toate punctele de vedere. Șeriful, Joel Taylor, era neobișnuit de mândru de pușcăria lui. Era aproape mulțumit că rareori era plină mai mult de o treime. Din punctul lui de vedere, o asemenea statistică demonstra forța deputaților și dovedea climatul moral din Rees Country. Era fericit să precizeze oricui era dispus să asculte că, în majoritate, cei închiși fuseseră arestați dincolo de teritoriul orașului.

Joel Taylor, pe atunci ajutor de șerif, îl arestase cu opt ani în urmă pe Allan Temple. De atunci, agățându-se cu ghearele și cu dinții,

s-a cățarat mai sus cu ajutorul Monei. Nefiind cu mult mai mare decât Steve, Taylor era înalt, bine făcut, bine hrănit, dichisit și la fel de fad ca un pahar de lapte degresat. Stătea în biroul lui când a apărut Steve să-i ceară un permis ca să-l poată vedea David Rives.

Taylor era bucuros că-l vede pe Steve. I-a spus din suflet:

— Mă bucur că te văd, Steve, băiete! M-am întrebat întotdeauna de unde o să apari! A sărit să-i scuture mâna lui Steve, apoi își compuse o mutră melancolică.

— M-am simțit foarte prost atunci când a trebuit să-l arestez pe bătrânul tău. Dar acum te-ai întors și ești de-al nostru. Se umfla în pene. Nu-ți trebuie nici un permis să-l vezi pe Skimpy. Te iau pe garanție. Nu-l poți înțelege. Skimpy a mai fost și înainte în încurcătură, dar era mai mult sau mai puțin nevinovat, niciodată n-a făcut ceva atât de grav ca acum.

Fiind obligat să nu-l contrazică pe Taylor în această fază, Steve își țină gura. Pe tot drumul până la celulă Taylor emise o mulțime de banalități, ca într-un video clip cu montajul foarte rapid. Steve îi răspundea din când în când. Dar se simți într-un fel mai important când șeriful l-a introdus în celulă și a plecat.

Skimpy Rives avea ochii verzi ca ai sorei sale și o voce joasă. La asta se rezumau asemănările. Ochii lui parcă pluteau ca niște

stranii pești tropicali, în spatele ochelarilor fără ramă, cu lentile groase. Avea o gură moale, sub o ușoară umbră de mustață.

Era înalt și slab, aproape emaciat. Steve bănuia că face parte din acel gen de oameni care puteau mânca enorm fără a câștiga un gram. Porecla „Skimpy” („Slăbănogul”) i se potrivea; mâinile și picioarele erau anormal de lungi; pantalonii și manșetele îi erau mult prea scurte. Steve își dădea seama că având o constituție atât de anormală i se potriveau doar hainele scumpe, făcute pe comandă.

Skimpy îl privi pe Steve cu o suspiciune nedisimulată.

— Cine te-a angajat? N-am cerut nici un apărător.

— Nu ți-a spus nimeni? îl întrebă Steve uimit.

— Aici nimeni nu-mi spune nimic.

— Sora dumitale m-a angajat ca să te apăr.

Gura lui Skimpy se strânse.

— Surioara mea? N-am văzut-o...

Se opri și privi bănuitor în jur.

— Nu spuneți nimic aici, domnule Temple. Nu știu mulți că Pilar mi-e rudă. Ea nu prea se mândrește cu mine. Și eu nu o pot acuza de asta, înțelegeți.

Lui Steve îi stătea pe vârful buzelor să-i spună că nici „activitățile” ei nu erau prea

demne de respect, dar s-a abținut. În schimb, spuse:

- Dacă nu ea, cine crezi că m-a angajat?
- Credeam că poate *ei* te-au trimis.
- Care *ei*?

— Ei, *ăia* care au înscenat totul, spuse Skimpy, ascunzând o anumită teamă.

Steve rămase tăcut. Era plângerea clasică a delincvenților obișnuiți. Din sumarul studiu al dosarului, avea prea puține îndoieli asupra vinovăției lui.

Skimpy avea un lung record de arestări: pariuri, vânzări de alcool la negru, vagabondaj și beție; dar prea puține dovezi. În mod evident, umbrelă de protecție a Monei îl acoperise până acum. Steve avea prea puține speranțe că va putea obține achitarea. Luase de fapt acest caz, așa cum îi spusese lui Kelso, „ca să vadă cum merg lucrurile la tribunal.“

— Oh. știu ce gândiți, dar *a fost o înscenare*, spuse Skimpy posac. Știu ce rele am făcut, dar nu de data asta! Vocea îi luă un ton de indignare sinceră. De ce, că eu nu m-am folosit de armă niciodată în viață?!

Fără voie, Steve lăsă să-i scape un suspin ușor.

În agitația lui, Skimpy sărea în sus, pășea înainte și înapoi, silueta lui sinuoasă se convulsiona ca un schelet animat.

— Știu că nu mă credeți! Pentru dumneavoastră e o poveste veche, dar de data asta se întâmplă să fie adevărat!

— O fi o poveste veche, da, dar eu n-am auzit-o înainte. N-am auzit-o personal, spuse Steve cu candoare. Voi fi sincer cu tine, Rives, eu abia mi-am început cariera și tu ești primul meu client.

— Nu-mi pasă de asta. Bietul om se zbugiuma pe prici, în fața lui Steve. Tocmai fiindcă nu ești unul dintre ei!

— Mereu spui asta. Cine sunt ei?

— Ei?! Niște tipi care se învârt în cercuri înalte. Ei au înscenat totul.

Skimpy își flutura mâna, agitat și apoi se aplecă în față cu un aer hotărât.

— Vedeți, eu mă ocupam de pariuri. Nu pe sume mari, doar pe mărunțiș. Cât timp am plătit „dijma“, nu s-a atins nimeni de mine. Dar în ultimele săptămâni am avut ghinion și am pierdut mult. L-am tot fentat pe „casier“ — cel care adună banii — ca să pot aduna ceva. Și am căutat peste tot să împrumut, dar n-am găsit nimic. Apoi am primit un ultimatum *Plătești sau nu?* Iar noaptea trecută blesmatul ăsta de polițist m-a și prins în plasă!

Pe Steve îl cuprinse un val de emoție.

— Și casierul ăsta? Cine e? Cum îl cheamă?

— Vreți numele? Iisuse Hristoase, nu știu nici un nume. Nu am fost niciodată prezentată. Skimpy râse scurt. Dar îi cunosc mutra când îl văd cum mă urmărește.

— Și nu mai ai nici un alt nume? Pe nimeni din cei apropiați de ștabi? Ochii lui uimiți alunecară spre Steve.

— Eu? Să vă spun nume? Hristoase, eu sunt doar un pește micuț într-o baltă mare. Nici unul dintre barosani nu s-ar înjosi să ia legătura cu mine.

— Dar trebuie să fi auzit măcar câteva nume, vreo informație, mai de mult sau acum...

— Sigur că am auzit. Și ce dacă? Oricine are ochi și urechi... și eu am auzit. Tot orașul ăsta e prins în laț. Și ce dacă am auzit ceva? Nu pot dovedi nimic. Steve își înăbuși dezamăgirea. Cu siguranță, omul avea dreptate. Nu putea să-i spună nimic mai mult decât ceea ce tocmai aflase de la Kelso. Dar dacă spunea adevărul...

Părea cam exagerat ca o organizație ca a Monei să-și bată capul cu un șmecheraș mărunț ca Skimpy Rives. Și pe deasupra, ca să ții o asemenea organizație sub control, trebuia să păstrezi o disciplină de fier...

Steve făcu un pas mai departe.

— Acum spune-mi, ce-i cu „înscenarea” asta. Cred că ar fi prea mult dacă m-aș

aștepta să ai un alibi pentru momentul când a avut loc așa-zisul atac?

— Ce alibi! pufni Skimpy. Domnule Temple, eu am alergat speriat zile întregi de colo-colo. Eram evitat în toate locurile în care eram cunoscut. Am petrecut noaptea trecută cu o sticlă, într-un hotel păduchios, în cel mai îndepărtat capăt al străzii principale. Tipul care ține păduchelnița aia n-ar garanta nici alibiul bunică-sii!

Când s-a întors Steve, Kelso era în birou. A ascultat fără nici un comentariu ce i-a relatat Steve despre întâlnirea cu Skimpy.

La sfârșit, Steve l-a întrebat:

— Tu ce crezi, Luther? Tu crezi povestea lui?

Înainte de a-i răspunde, Kelso sorbi din Martini.

— Dacă îl cred? Sunt gata să-l cred. Îl cunosc de mult pe Skimpy. Face contrabandă. Scormonește pe unde poate pentru un dolar. Dar știi că n-a folosit niciodată arma.

Kelso vorbea cu capul plecat, cu privirea ațintită pe o pată de apă de pe podea. De fapt, podeaua semăna cu o hartă grosolană a statului.

— Dar faptul că am eu încredere în el nu ajută prea mult, nu-i așa, băiete?

— Mă tem că într-adevăr nu ajută prea mult, spuse Steve posac. Dar știi ceva? Îl cred și eu. Când am intrat în afacerea asta, îl

credeam vinovat. Acum știu că era manipulat, chiar așa cum susține. Trânti un pumn strașnic în birou. Fir-ar să fie, am de gând să încerc să obțin achitarea!

— Foarte lăudabil, Steve. Foarte... spuse Kelso rigid. Mai luă o înghițitură din pahar și continuă, gânditor.

— Știi, cea mai bună sursă pentru condamnarea unei persoane nevinovate în delikte de acest fel apare dintr-o eroare de identificare a victimei.

— Dar dacă Skimpy a fost pradă unei înscenări, n-ar exista nici o victimă.

— Așa cred și eu, băiete, zise Kelso cu blândețe.

CAPITOLUL 5

rocesul intentat de Stat împotriva lui David Rives era primul pe agenda de dimineață a tribunalului. Și masa procurorului era goală...

Steve era prezent, transpirat în arșița dimineții și era atât de zbuciumat și de încordat pe dinăuntru, încât părea a fi o bombă cu efect întârziat. Kelso era destul de treaz, iar Skimpy stătea alături de el lângă biroul apărării. Fără ochelarii lui cu lentile groase, Skimpy arăta altfel: ochii lui plângăreți aveau o expresie lipsită de apărare, imploratoare, iar fața lui îngustă părea lipsită de formă, refăcându-și profilul ori de câte ori Steve privea spre el. Primele două rânduri de scaune din spatele balustradei erau ocupate de membrii juriului. În spatele lor, sala era aproape goală, cu excepția câtorva obișnuiți ai sălilor de tribunal, oameni în vârstă, moțâind de căldură. Pilar Rives nu era prezentă.

Probabil era mai bine că nu se arătase, se gândi Steve, dacă nu vrea să fie confruntată cu fratele ei; se ținea deoparte, ca o floare de seră.

Imediat ce președintele juriului, Thomas Peeples, a fost anunțat, sala deveni mai atentă. Judecătorul Peeples era un tip sportiv și posomorât. Și-a luat locul pe estradă, cu un foșnet discret al robei, încruntându-se spre masa apărării și apoi spre masa goală a procurorului districtului. Privirea lui rigidă deveni neagră.

Când începu apelul, Steve sări în picioare ca să se înfățișeze primului judecător din viața lui.

— Sunt pregătit pentru apărare, domnule judecător.

Steve simți cum i se înroșește fața sub privirea lui impunătoare. Și simți cum șiroiește sudoarea pe sub gulerul strâmt al cămășii. Își ridică mâna ca să atenueze neobișnuita greutate a ochelarilor cu lentile groase de pe nas. La atingerea degetelor, își simți pielea îmbibată de transpirație.

„*Blestemați fie Părinții Orașului!*”, înjură în sinea lui. Toate celelalte clădiri pentru funcționarii publici aveau aer condiționat și tocmai tribunalul, unde se judecau toate procesele era ca un cuptor, vara.

Judecătorul Peeples bubui amenințător

— Grefier, comunitatea nu e reprezentată în acest proces?

Un grefier bătrân sări în sus și începu cu o voce mânioasă:

— Regret, domnule judecător, reclamanții n-au spus nimic...

Ușile sălii de judecată zvâcniră brusc, întrerupându-l pe grefier și Mona năvăli înăuntru.

Îmbrăcată adecvat, într-un deux-pièces negru, sever, cu ochelari cu ramă neagră și cu o pălărie cochetă pe cap, păși înțepată pe culoarul dintre bănci și trecu poarta. Trecu de Steve fără a-i arunca nici o privire. Își aruncă servieta pe masă cu un gest mânios.

Kelso se aplecă și șopti la urechea lui Steve:

— Mona noastră nu și-a pierdut pasul țănoș de procuror al districtului.

Încuviințând, Steve își lăsă gândurile să fugă în urmă cu câteva zile, când Kelso avusese cu Mona una din numeroasele lui discuții.

— Băiete, unul dintre secretele succesului ei ca procuror este măiestria „pasului țănoș”. Cu bărbia sus, umerii ridicați militărește, pășind ca și cum ar călări pământul și împrăștiind încredere ca și parfumul unei târfe, a câștigat jumătate din procese prin... intimidarea con-

silierilor adversari, a martorilor și chiar a... juraților!

Dar azi Mona nu intimidă pe nimeni. Părea a-și fi pierdut firea, era nesigură pe ea. Steve își aminti vag că auzise de la cineva, probabil de la Kelso, că de ani de zile Mona nu mai participase la procese ca avocat, ci mai mult ca judecător.

Dar, înainte ca ea să-și poată deschide gura, judecătorul Peeples tună:

— Care este motivul întârzierii?

— Domnule judecător, cer iertare tribunalului. Printr-un neașteptat concurs de împrejurări, biroul meu este astăzi cu susul în jos. Ralph Carson, care trebuia să-l reprezinte pe reclamant, s-a îmbolnăvit subit. Și toți ceilalți delegați ai mei au fost la tribunal azi-dimineață, cu procese de-ale lor. Vocea ei își recăpăta forța. Cer cu respect amânarea.

Judecătorul Peeples spuse mieros:

— Există vreun motiv ca avocatul acuzării, adică dumneavoastră înșivă, să nu puteți pleda în acest proces?

Steve încercă o atât de intensă stare de excitație, încât pe moment ameți.

Mona era zdruncinată. A fost nevoită să se sprijine de marginea mesei ca să-și revină. Spuse slab:

— Eu? Dar, domnule judecător...

Steve sări în picioare.

— Domnule judecător, apărarea protestează împotriva amânării! Suntem pregătiți să vă prezentăm dosarul și nu văd motive logice pentru amânare! Se întoarse spre Mona și vocea lui luă o nuanță de sarcasm. Doar dacă nu cumva doamna procuror nu cunoaște dosarele din agendă și este complet nepregătită...

Mona înțepeni, dar nu îndrăzni să privească în jur.

— Domnule judecător, bineînțeles că eu cunosc dosarele pe care biroul meu urmează să le judece, dar acesta a fost pregătit de domnul Carson și eu...

— Domnișoară Alcott, o întrerupse judecătorul scurt, acest colegiu este confruntat cu un calendar plin. În calitate de consilier al apărării, nu văd nici un motiv de amânare. Lovi cu ciocanul. Grefier, să intre juriul.

Cu fața în flăcări, Mona se așeză. Privi spre Steve; avea ochii plini de venin. Apoi își deschise agenda și începu să bâjbâie prin ea. În graba ei, începură să cadă pe podea tot felul de hârtii. Se aplecă să le ridice, cu mâinile tremurând, cu mișcări bruște și nervoase. Steve se lăsă în scaun. Kelso se aplecă din nou spre el, șoptindu-i:

— Felicitări, Steve! Ai aranjat-o frumos! Acum încep să fie speranțe pentru tine!

Uitându-se spre Mona, Steve abia îi făcu un semn din cap. Cu greu putea să creadă ce noroc avusese. Să furi șansa asta Monei...

Desigur, nu se așteptase niciodată, nici măcar în urmă cu câteva minute, că va avea ocazia să lupte cu Mona la tribunal, în ședință publică. Măcar de-ar avea muniție mai bună împotriva ei! Dar trebuia să se bată doar cu ce avea la îndemână; cel puțin avea un judecător care dovedise că nu era în tabăra Monei.

Fără a-și da seama, și-a unit mâinile și s-a aplecat în față. Simțea un elan similar cu impulsul fantomatic al mai multor brațe crescute dintr-o dată. Nu se simțise niciodată mai alert, mai plin de viață.

Steve examinase lista juraților doar formal. Cu apărarea pe care o plănuiise, selecția juriului era de mică importanță. La rândul ei, Mona a respins două femei, înlocuindu-le cu bărbați. În final, juriul a rămas format numai din bărbați. Steve îi recunoșcu tactica. Bărbații sunt mai puțin dispuși să simtă simpatie pentru un criminal notoriu. Desigur, vechiul dosar al lui Skimpy nu era o probă acceptabilă, dar Steve nu avea îndoieli că Mona era destul de deșteaptă să profite de el, în cele din urmă.

Pe măsură ce avansa instalarea juriului, în mod vizibil Mona începea să-și recapete încrederea în ea. Poate că asta se datora

creșterii audienței. După câteva minute de la începerea audierii viitorilor jurați, sala începuse să se umple de spectatori. Ca și cum vreo baghetă magică ar fi împrăștiat vestea că Mona Alcott, după o lungă absență, se producea iarăși în public.

La un moment dat, mutându-și atenția de la boxa juriului, Steve observă o fată care se strecurase într-un scaun, chiar în fața mesei procurorului. Era micuță, dar pe deplin matură, cu picioare fine și sâni mici, la fel de tari ca merele iernatice. Părul negru, tuns foarte scurt, îi acoperea capul ca o cască protectoare. Avea trăsături delicate, osatura fină, gura de un roșu închis. Ochii negri erau întrebători și vioi. Era foarte bronzată, culoarea ei făcând un contrast puternic cu rochia albă pe care o îmbrăcase. Avea privirea ageră a unei eleve eminente în prima zi de școală. După aprecierea lui Steve, putea să aibă în jur de douăzeci de ani.

Când Mona privi în față și o zări pe fată, se încruntă. Chipul fetei se acoperi cu un zâmbet incandescent; iar trupul îi fremăta. Mona se îndreptă cu pași mari spre bară și începu să vorbească repede. Steve nu putea auzi ce spune, dar tonul vocii era foarte mânios. Fata asculta, trufașă. Pe față i se așternuse o expresie încăpățânată. Când vocea Monei izbucni, stridentă, și-a scuturat capul cu putere.

Uitându-se la ea, Steve făcu din nou un salt în memorie; fata i se părea cunoscută, dar era sigur că n-o mai văzuse înainte. Apoi își dădu seama despre ce era vorba. Avea o uimitoare asemănare cu Mona, dar nu cu Mona cea de azi, ci cu Mona de acum opt ani în urmă, când își făcuse apariția pentru prima dată la banchetul dat în cinstea tatălui său.

Se întoarse spre Skimpy ca să-i confirme, dar își aminti anoi că, fără ochelari, el nu vedea nici la câțiva centimetri dincolo de nas. Steve ridică din umeri. Nu era important.

Mona se întoarse de la fată și începu o conversație pe șoptite cu un individ care abia sosise. Apoi un alt bărbat trecu dincolo de porțiță: șeriful Taylor. Îi adresă lui Steve un zâmbet afabil și trecu la masa Monei.

Procesul începu. Steve se lansă într-un cuvânt de deschidere și Mona se uita la el cu sprâncenele ridicate. El răspunse cu o privire la fel de neutră — spera — cum fusese aceea a șerifului. Pledoaria Monei către juriu era plină de clișee, amenințări grele și promisiuni cumplite la adresa intențiilor juraților în ce-l privea pe David Rives. Dar Steve realizează că toate păreau reale. Era aceeași Mona, cu siguranța recâștigată. Se învârtea prin sală cu aceeași ușurință de parc-ar fi fost în propriul ei birou. Din când în când, Steve se uita spre banca juraților așezați în spate, cu fețele lor

ce-și aruncau ocheade pe furiș, cu privirile alunecând iar și iar spre Skimpy, condamnându-l din ce în ce mai vizibil, cu fiecare nouă privire.

Înainte de a fi chemat primul martor, Steve tâșni în picioare.

— Onorată instanță, am o întrebare. La masa acuzării există trei persoane. Doamna procuror și un bărbat, care presupun a fi ofițerul care a făcut arestarea. Totuși, cea de a treia persoană...

Mona îi tăie vorba.

— Domnule judecător, această *persoană* este șeriful Taylor!

Steve îi ținu piept.

— Sunt convins de identitatea și calitatea oficială a dânsului. Dar întreb care e oportunitatea participării sale la proces. Acest caz nu cade în jurisdicția biroului șerifului. Acuzatul a fost arestat *în afara* orașului.

— Onorată instanță, șeriful Taylor a venit aici ca să mă consulte pentru un alt caz. Vocea Monei devenise mânioasă. Biroul meu judecă tot felul de cazuri atât în district, cât și din oraș. Avocatul apărării cunoaște asta.

Steve spuse sec:

— Avocatul apărării știe. Dar avocatul apărării protestează împotriva faptului că doamna procuror folosește această sală ca să rezolve afacerile propriului ei birou.

doamna procuror folosește această sală ca să rezolve afacerile propriului ei birou.

— Oh, foarte bine! Mona își lovi palmele de masă și întoarse capul spre șerif, care se ridică, înroșindu-se la față și ieși repede.

Se auziră murmure în sala plină. Clopoțelul sună.

— Dacă ambii avocați schimbă glume între ei, cum putem să ne îndeplinim datoria în acest proces? Vocea judecătorului era plină de sarcasm.

Steve se lăsă înapoi în scaun. Auzi șoapta voioasă a lui Kelso:

— Bravo, băiete! Scoate-i din sărite!

Acuzarea avea numai doi martori. Primul era ofițerul care-l arestase pe Skimpy, un om cu mutra aspră, așezat la masa Monei. Steve îi lăsă Monei mână liberă în interogatoriul ofițerului. Chiar când a început să bată câmpii, n-a ridicat obiecții.

Ofițerul Barnes răspunsese la apelul vânzătorului de la magazin.

După relatarea acestuia, Skimpy intrase în magazin cu puțin înainte de ora închiderii, la unsprezece, având cu el o armă, luase toți banii din casă — vreo două sute de dolari —, după care fugise. Patronul alergase spre ușă, dar văzuse doar mașina îndepărtându-se.

Ofițerul Barnes a identificat imediat numărul mașinii și apoi s-a grăbit spre hotelul unde

stătea Skimpy. Până în acest punct, relatarea lui coincidea cu ceea ce îi spusese Skimpy lui Steve.

Ofițerul declară că îl găsisse pe acuzat îmbrăcat, prăbușit pe pat, complet beat. Alături găsisse o sticlă goală de whisky. O percheziție sumară a camerei a dat la iveală arma și două sute de dolari, în mărunțiș. Atunci ofițerul l-a deșteptat pe acuzat, l-a luat cu el în oraș și l-a întemnițat pentru jaf înarmat.

Când martorul i-a revenit lui Steve, acesta n-a pierdut mult timp cu el.

— Domnule ofițer, nu se obișnuiește ca, la arestări de această natură, să participe doi oameni și nu unul? În eventualitatea că la proces se va cere coroborarea mărturiilor?

— De obicei, da. Omul se uita cu precauție la Steve.

— Atunci, explică juriului de ce te-ai dus singur?

— În noaptea aceea, efectivul era redus, iar colegul meu era bolnav. De aceea l-am arestat singur pe acuzat, spuse el și se lăsă pe scaun cu o mină triumfătoare.

— Efectiv redus... Înțeleg. Steve își plimba un deget pe gură. S-a întors, ca să observe juriul. Apoi se întoarse brusc spre martor:

— După părerea dumitale, acuzatul era beat?

Ofițerul părea derutat.

— Beat? Ce-are asta de-a face cu...

— Domnule ofițer, ați depus mărturie că acuzatul era beat mort, cu o sticlă goală de whisky lângă mână. N-ați declarat așa?

— Onorată instanță, avocatul acuzării vrea o *opinie* a acestui martor!

— Domnule judecător, martorul a declarat starea de beție avansată a acuzatului. Aceasta deschide drumul spre tactica adoptată de apărare!

— Obiecția se admite.

— Vă întreb din nou, domnule polițist... Acuzatul era beat?

— Da! Desigur, era beat. Dar cât durează să bei o jumătate de whisky?

— Răspundeți prin „da” sau „nu”, domnule polițist, spuse Steve rigid. Și acum să trecem la factorul „timp”: între ora jafului și până la arestarea acuzatului au trecut vreo două ore. E corect, ofițer Barnes?

— Da, două ore, spuse omul morocănos. Apoi izbucni răzbunător: A avut timp destul să se îmbete!

Înainte ca Steve să ridice vreo obiecție, judecătorul Peeples spuse sever:

— Rog ca martorul să-și rezume răspunsul la întrebare.

— Având în vedere cele două ore, nu credeți că a fost o arestare rapidă? Mai grăbită ca de obicei?

— A fost o arestare rapidă, da, zise polițistul cu oarecare mândrie.

— Și cum vă explicați asta?

— N-a fost nimic special. Din momentul când victima mi-a dat numărul mașinii cu care s-a făcut jaful, a luat foarte puțin timp să-i găsim urma. N-am făcut altceva decât să-l urmăresc pe Skimp... pe acuzat și să-l arestez.

— Să-l urmăriți... Cunoașteți adresa acuzatului?

— Nu chiar. Știți, Red Pitts, patronul hotelului, informează departamentul de poliție când un infractor cunoscut închiriază la el.

Eticheta de „infractor cunoscut” îl făcu pe Steve să se crispeze, dar nu putea face nimic altceva. Dacă ar fi cerut să fie interzisă, l-ar fi îndepărtat de țel. Ca să insinueze în mintea juraților ideea de înscenare, trebuia să țin-tească spre ușurința și rapiditatea arestării. Trebuia să lase să se vadă că Mona îl detesta pe Skimpy, ca să zicem așa, până când venea momentul să întindă capcana. Trebuia să fie mulțumit, dar să nu uite sarcasmul.

— Trebuie să felicit Departamentul de poliție din Reesville pentru eficiență, și chiar pentru rețeaua sa de informatori. Păcat că nu sunt la fel de eficienți în caz de activități criminale mai grave.

Mona explodează:

— Onorată curte, trebuie să protestez împotriva sarcasmului domnului avocat. Face remarci prost plasate și care pot avea consecințe în activitatea Departamentului nostru de poliție.

— Sunt de acord, spuse rece judecătorul Peeples. Domnule Temple?

— Cer iertare onoratei curți, spuse Steve fără nici o urmă de regret. Domnule ofițer Barnes, acum... despre arma găsită în camera acuzatului. Era înregistrată pe numele lui?

— Înregistrată! Omul râse scurt. Pentru numele... lui...

— Deci *era* sau nu înregistrată pe numele lui?

— Nu!

— Vă mulțumesc, domnule ofițer. Este primul răspuns direct pe care l-ați dat. Și acum spuneți-mi: s-au luat amprente de pe armă?

— Ampretele? Polițistul rămase interzis. De ce? Pentru numele lui Dumnezeu! N-a fost nici o crimă.

— Deci, în consecință, cu excepția afirmației dumneavoastră din instanță nu există nici o dovadă că acuzatul ar fi deținut o armă?

Martorul pufni:

— Mă acuzați că mint?

În fundal, Mona protesta cu vehemență.

— Onorată curte, este o calomnie! Ce încearcă să facă avocatul apărării?

Dar Steve se întorsese deja, cu o fluturare din mână. A trecut pe lângă masa acuzării și s-a așezat la locul lui. Mona se repezise spre scaunul martorului și încerca să-l dirijeze invers, ținându-și întrebările spre a îndepărta toate dubiile pe care Steve le declanșase.

Sub rafala întrebărilor ei rapide, Steve murmură spre Kelso.

— Acum sunt convins că banditul ăsta a pus arma și banii în camera clientului meu. Mă gândeam că mi-ai spus că poliția e cinstită...

Kelso bombăni:

— Normal, băiete, normal. Dar pretutindeni sunt și mere stricate et caetera...

CAPITOLUL 6

ânzătorul Robert Clark era un om mărunțel, de vârstă mijlocie, cuprins de nervozitate. Când Mona a început să-l chestioneze ochii lui cenușii și bulbucăți se roteau de colo-colo, ca și cum ar fi căutat o cale de scăpare. Dar, treptat, sub fluxul liniștitor al vocii răgușite a Monei, s-a calmat. Interogatoriul Monei era foarte abil: mărturia vânzătorului o copia aproape cuvânt cu cuvânt pe cea a ofițerului Barnes.

Din nou Steve nu a ridicat obiecții. Când termină Mona, el ștătea la masa lui, fără a face nici o mișcare. Regăsindu-și nervozitatea, privirea vânzătorului se aruncă asupra lui Steve, apoi se îndepărtă. Steve avu o intuiție bruscă. Fără a se ridica, fără a-și ridica nici vocea, întrebă:

— Domnule Clark, îl cunoașteți pe șeriful Taylor, care a fost mai devreme aici, în sala tribunalului?

Martorul începu să se agite.

— De ce? Da... Da, îl cunosc pe șeriful Taylor.

— Cât de bine îl cunoașteți?

Mona se ridică:

— Domnule președinte, obiectez împotriva acestei întrebări ca fiind lipsită de importanță. Așa cum a arătat foarte corect chiar avocatul apărării, acest caz nu cade în...

Acoperit de vocea Monei, Steve îi șopti lui Kelso:

— Este cumva Taylor body-guard-ul Monei, cel care o apără din umbră? El este liantul care ține imperiul ei laolaltă?

— E posibil, Steve, răspunse Kelso gânditor. Totul este posibil, în cea mai bună dintre lumile posibile...

— Pe ce pariem că Mona l-a adus aici ca să-l țină pe martor în mână?

Judecătorul aprobă obiecția Monei. Ea se năpusti înapoi, spre masa ei cu un zâmbet triumfător la adresa lui. Steve stătea în picioare, privind spre juriu. Majoritatea juraților se încruntau spre Mona. Obiecțiile ei permanente sfârșiseră prin a-i plictisi. Cu spatele la ea, Steve își împreună mâinile, ca și cum ar fi spus: „Ce am de făcut? Procurorul este o femeie și cum aș putea fi bădăran cu o doamnă?”

Întorcându-se spre martor, spuse:

— Domnule Clark, ați depus mărturie că în acest jaf ați pierdut două sute de dolari; e adevărat?

— Chiar așa, spuse atent vânzătorul. Bineînțeles, nu sunt sigur de sumă până când nu închid și îmi fac socoteala în registrul de casă.

— Domnule Clark, dar aveți asigurare, nu-i așa?

— Asigurare?

— O asigurare care să acopere pierderile prin furt?

— O, da. Da, am.

— Și ați completat plângerea pentru această pierdere?

— Nu încă.

— Dar intenționați s-o faceți, nu-i așa?

— O, desigur.

— Domnule Clark... Steve își lăsă vocea să susure dramatic. Domnule Clark, știți care este pedeapsa pentru falsificarea plângerii în scopul de fraudă în dauna unei companii de asigurări?

Omul se așeză speriat.

— Aștept răspunsul... Privirea înspăimântată a martorului zbură spre Mona.

Mona răspunse:

— Onorată instanță, acest martor nu este acuzat! Avocatul apărării are oare intenția să

demonstreze că acest om a depus mărturie falsă?

— Domnule judecător, eu am vrut mai întâi să mă asigur că martorul este conștient de seriozitatea acuzațiilor aduse pârâtului.

Vocea judecătorului deveni și mai dură:

— Aveți probe că martorul a depus mărturie falsă?

— Nici una, spuse Steve umil.

— Obiecțiunea se aprobă. Se auzi lovitura ciocanului. Și pot sugera apărării să abandoneze această linie.

Ca din întâmplare, Steve se îndreptă spre martor, până când corpul lui blocă vederea acestuia spre masa apărării.

— Domnule Clark, sunteți sigur, fără îndoială, că l-ați identificat bine pe acuzat?

În efortul de a construi în mintea vânzătorului imaginea lui Skimpy acuzat de un delict atât de opus naturii lui, Steve se transformase, după majoritatea termenilor juridici obișnuiți, în acuzator. Și de fiecare dată când folosea cuvântul „acuzat“ puneă în el o anume emfază.

Privind în jos, martorul spuse cu tărie:

— Ei da, sunt sigur că el era.

— Să vedem acum. Cu chipul gânditor, Steve își plimbă degetul pe buze. În afară de astăzi, la judecată, de câte ori l-ați văzut pe acuzat?

Martorul răspunse prompt:

— De trei ori, cu totul.

— De trei ori? Doar atât? Să vedem... prima dată trebuie să fi fost în momentul furtului. Și a doua oară, domnule Clark?

— La poliție, când au fost aduși mai mulți indivizi la confruntare.

— La confruntare? Și l-ați indicat pe acuzat așa, fără cea mai mică îndoială?

— Ei, da. L-am identificat.

— Și a treia oară?

— În biroul procurorului districtual.

— Și atunci l-ați identificat din nou?

— Da.

— Da, văd. Atunci ar trebui să fiți destul de obișnuit cu acuzatul — știți cum arată, cum e îmbrăcat și așa mai departe. E o presupunere firească, nu-i așa, domnule Clark?

— Ei, da. Așa am spus.

— Domnule Clark, aveți vederea bună?

— Sută la sută, spuse omul cu îngâmfare.

Cu un gest în aparență obișnuit, Steve își scoase ochelarii cu ramă de baga și își masă șaua nasului. Își puse mâna cu ochelarii într-o parte.

— Domnule Clark, acuzatul purta ochelari?

Martorul tâșni în sus. Ochii îi clipeau nervos. Își sucea gâtul ca să vadă masa apărării, dar Steve îi bloca perspectiva.

— Ai tot timpul să te gândești, domnule Clark.

Omul își trecu limba peste buze. În sfârșit, își dădu drumul.

— Da, da, poartă ochelari.

— Și avea ochelari de fiecare dată când l-ați văzut?

— Da!

— Și azi? Acuzatul poartă astăzi ochelari?

Martorul încercă din nou, fără succes, să se uite dincolo de Steve. Aruncă o privire rugătoare din direcția Monei, dar ea își ținea capul plecat.

— Ei bine, domnule Clark?

— Da. Poartă ochelari!

Prin public trecu un fior nervos, iar Steve făcu un pas alături. Cum privea în jurul sălii, observă că fata așezată chiar în spatele Monei zâmbea cu plăcere, cu gura ei roșie arcuită senzual.

Vânzătorul se uita îngrozit la Steve. S-a prăbușit apoi în scaunul martorului.

— Dar el era! Avea ochelari când l-am găsit lângă tejghea! strigă el înnebunit.

Steve spuse grav:

— Aș ruga juriul să noteze că astăzi acuzatul n-a purtat deloc ochelari.

Și se îndreptă spre boxa martorilor. În acest timp a făcut o schimbare rapidă de ochelari, înlocuindu-i pe cei cu rama de baga

cu unii asemănători. Avea grijă să-și ascundă mișcările față de Mona.

— Și acum despre ochelari... Domnule Clark, eu port ochelari?

Încrederea martorului se roda repede.

— Cred că da.

— Credeți? Nu sunteți sigur? Nu, nu, domnule Clark, nu priviți în jur.

— Da, da, purtați ochelari.

— Ce fel de ochelari?

Martorul găfâia disperat:

— Ce fel?

— Da, domnule Clark! Descrieți-i în fața curții.

Omul își umezi buzele. Făcea un efort vizibil ca să se abțină, să nu-și întoarcă deloc capul; tendoanele gâtului deveniseră vizibile ca niște frânghii. În final, când tăcerea crescuse devenind stânjenitoare, spuse cu o voce slabă:

— Ochelari negri. Cu ramă de baga. Da!

Vocea i se ridică și aținti un deget spre Mona:

— Ca ai ei!

Mona se uita chiorâș, cu o expresie împietrită pe față, de parcă ar fi fost dintr-o dată acuzată de crimă.

„*Dormi, Mona*“, gândea Steve cu mare satisfacție; „te-ai pierdut!“

Apoi, ea tuși și ochii i se înflăcărară de furie. Sări în picioare.

— Sunteți sigur, domnule Clark? întrebă Steve cu viclenie.

Capul vânzătorului se mișca repede.

Pentru a o lua înaintea izbucnirii Monei, Steve păși repede și ajunsese în fața martorului. Când acesta văzu ochelarii-imitație, se prăbuși. Fața i se mișca în tăcere.

În spatele lui Steve, Mona țipa pe cel mai înalt ton. Prea puține din cuvintele ei erau clare, încercând să acopere rumoarea din sală:

— Obiectez! E o șmecherie! O tactică de intimidare!... Un interogatoriu murdar înșelător...

Când ordinea fu în sfârșit reîntronată, iar Mona se prăbuși înapoi în scaunul ei, cu o expresie hăituită pe față, Steve puse martorului ultima întrebare:

— Domnule Clark, sunteți în continuare convins în identificarea martorului?

Vânzătorul răspunse distrus:

— Nu știu... Nu mai știu...

Mona aruncă o privire spre omul prăbușit și îl concedie fără a-i lăsa nici o speranță. Martorul părăsi sala fără a arunca nici o privire înapoi.

Cu aceasta se termină dosarul procurorului. Judecătorul Peeples amână procedura până a doua zi la ora zece.

A doua zi, sala tribunalului era din nou plină. Chiar și fata cu păr negru era în spate,

în același scaun și îmbrăcată cu o rochie din mătase galbenă, italienească.

Steve n-ar fi vrut să-l aducă pe Skimpy în instanță, dar știa că dacă n-o va face, Mona ar fi făcut capital din aceasta, întrebând juriul:

— De ce nu i se permite acuzatului să depună mărturie? De ce e speriat?

Skimpy n-a fost un martor rău. Hainele lui anapoda îi dădeau înfățișarea melancolică și necăjită a unei sperietori. Relatase o poveste compusă cu grijă, dinainte, de Steve.

În noaptea furtului se dusese la culcare înainte de ora unsprezece. Cu două ore mai târziu fusese trezit cu brutalitate de ofițerul Barnes și apoi dus în oraș. Nu, nu avea alibi, nici un martor nu putea dovedi că fusese toată seara în camera lui. Nu, nu știa cum ajunseseră în camera lui banii și arma. Nu, în viața lui nu avusese armă. Nu, el nu mărturisise că a fost autorul jafului. De fapt, fusese sumar anchetat de către polițistul Barnes, doar în momentul arestării.

Și mai ales nu, el nu furase. Era în stare să jure cu ce era mai sfânt în el!

Cu ultima expunere făcută cu fermitate, adresându-se juriului cu o privire pătrunzătoare, Steve, observându-i pe jurați, simți o adiere de speranță. Era sigur că unii erau înclinați să creadă relatarea lui Skimpy.

Mona se apropie de locul martorului cu o scânteie în ochi. Primele ei întrebări erau cele de rutină, întorcându-se la aceleași probleme pe care le atacase Steve mai înainte. Tonul întrebărilor ei era nemilos, disprețul ei față de victimă fiind nimicitor. Skimpy rămânea ferm, luându-și timp să răspundă așa cum îl învățase Steve. Mona nu reușise să-l zăpăcească nici o clipă.

Steve simțea o ușoară satisfacție. Slavă Domnului, Skimpy nu era tipul care să facă orice pentru un dolar, era chiar un om curajos!

— Domnule Rives, ați mai fost arestat înainte?

Steve își făcu obiecția cu vocea scăzută:

— Onorată instanță, întrebarea este nepotrivită și doamna procuror o știe prea bine.

Mona agită o bucată de hârtie, ținând-o așa încât să fie bine văzută.

— Domnule judecător, am aici în mîna mea o lungă listă cu fostele arestări ale acuzatului.

— Doamna procuror știe bine că aceste probe nu se admit.

Mona se întoarce, cu ochii fulgerând:

— Nu mă mai numiți „doamna Procuror”. Sună ca și cum...

Sub privirea amuzată a lui Steve, Mona se opri brusc, cu fața învăpăiată.

— Cum ar prefera doamna Procuror să fie numită? *Domnul* Procuror districtual?

O clipă Steve se temu că a mers prea departe. Apoi jurații începură să zâmbescă; unii chiar râdeau pe furiș și el își dădu seama că marcase un punct. Alesese cel mai potrivit moment psihologic ca s-o înțepe, să-i plătească pentru nesfârșitele ei obiecții.

Acum, întreaga sală fusese cuprinsă de hohote de râs. Steve simți nevoia să se uite după fata în rochie galbenă.

Ciocanul răsună dar, înainte ca judecătorul să poată spune ceva, Mona mototoli hârtia în mână și spuse tăios:

— Oh, foarte bine. Renunț la întrebare, onorată instanță.

Apoi se răsuci spre Skimpy și spuse repede:

— Acuzatul cunoaște care îi este reputația ca fiind mincinos, necinstit și având alte activități ilegale?

De această dată, izbucnirea de veselie a fost spontană. Steve așteptă până când publicul se liniști, înainte de a spune cu răbdare:

— Dacă onorata curte aprobă...

— Da, domnule Temple, aprob. Judecătorul Peeples îi aruncă Monei o privire dezaprobatoare. S-ar spune că, după îndelungatele servicii aduse comunității de doamna

Procuror, ar fi trebuit să fie mai bine pregătită pentru interogatoriu!

Steve mai marcase un punct, dar se temea că întrebările Monei făcuseră o impresie adâncă asupra juriului. Delictele anterioare ale lui Skimpy nu fuseseră date publicității, dar imaginația juraților putea să-l transforme în rău, mai mult decât ultimele fapte.

Steve privi în jur. Șansa trebuia folosită. Numai verdictul final al juriului îl putea asigura de victorie.

Ultima pledoarie către juriu a fost foarte scurtă. Majoritatea argumentelor se bazau pe mărturia vânzătorului și slaba lui prezentare la interogatoriu. Fără a folosi multe cuvinte, Steve se aștepta să poată implanta în mintea juraților ideea că întreaga acuzare împotriva clientului său era o înscenare.

Mona, cu un efort clar de a împlânzi cumva animozitățile stârnite mai înainte, discuta liniștit și rezonabil cu juriul. Numai când a venit vorba despre zăpăceala vânzătorului în privința ochelarilor, și-a arătat din nou furia. Spuse cu o privire otrăvită adresată lui Steve:

— Chiar și cel mai bun martor ar fi devenit confuz și nesigur în fața acestei tactici murdare folosită de avocatul apărării!

Steve a privit-o fără a clipi, cu chipul lipsit de expresie.

În timp ce juriul se retrăgea, Steve îl întrebă pe Kelso:

— Ce părere ai, Luther?

— Ce se poate spune despre jurați? răspune Kelso. E o veche zicală, băiete: dacă ești vinovat, caută un proces cu jurați. Dacă ești nevinovat, încearcă să te judeci numai în fața judecătorului. Dar nu știu dacă trebuie să subscriu la ideea asta...

Steve se îndepărtă, atenția lui împrăștiindu-se până când din vocea melodioasă a lui Kelso nu se mai auzi decât o fărâmă de sunet. Nu era într-o dispoziție potrivită pentru o prelegere de-a lui Kelso, oricât de plină de informații ar fi fost. Era epuizat fizic și emoțional. Pentru moment, gândurile lui se amuzau. Se bătuse cu Mona de parcă ar fi fost pe rol o pedeapsă cu moartea și nu numai câțiva ani de închisoare pentru un om a cărui întreagă existență adultă nu fusese decât încălcarea legilor societății.

Se ridică în picioare cu o săritură. Nu mai era cazul să cadă în iadul filosofiei. Chiar cel mai puțin demn de dragoste dintre oameni era îndreptățit să aibă o apărare bună. Și, oricum, învingător sau nu, a avut mai mult noroc decât Mona și s-a achitat bine. În adâncul inimii, era sigur de asta.

Și-a întors capul și a privit spre fata în rochie galbenă. Și ea privea în jur, în același

timp, ca și cum ar fi simțit impulsul privirii lui. I-a zâmbit dintr-o dată, cu atâta blândețe încât el simți un fior trecându-i de-a lungul spinării. Apoi a făcut un gest nedefinit, iar Steve ar fi jurat că intenția ei era să se scoale și să vină spre el.

Apoi Mona se întoarse, îi vorbi fetei și momentul acela se risipi. Steve ajunsese la concluzia că imaginația lui o lua razna. De ce ar fi dorit fata asta, complet străină, să-i vorbească lui? Doamne, trebuia să fie foarte obosit ca să aibă asemenea halucinații! Și îi mai era și foame, realiză el imediat. Sărise din nou peste micul dejun și acum era aproape amiaza. Citise undeva că mulți avocați faimoși erau atât de preocupati înainte de proces, încât nu puteau mânca. Unul chiar spusese că nu putea mânca de teama de a nu vomita în timpul procesului.

„Pe Dumnezeuul meu, intru și eu în compania lor, din respect“, se gândi el cu un umor fals.

Se ridică și ieși pe coridor ca să fumeze o țigară. Avea un gust ciudat.

Juriul se retrăsese pentru o oră sau două.

Pe la mijlocul orei a doua, Kelso spuse:

— Ori e vreun semn că acolo sus cineva ne iubește, ori asta înseamnă că au rămas la masă pe aproape. Îi bănuiesc mai mult de a doua variantă...

Steve privi în jur și văzu sala aproape goală. Toți plecaseră la masă. Chiar și pe Skimpy îl luaseră de acolo. Kelso spuse:

— Am avut dreptate, băiete. E așa cum m-am gândit. Juriul a ieșit să ia masa. Nu facem și noi la fel?

— Eu nu, deloc. Dar sunt sigur că aş mânca și un bou...

Și Steve rămase singur în sala goală. La ora unu și jumătate sala începu să se umple. A fost adus înapoi și Skimpy. S-a întors și Kelso, lăsând o dâră de parfum de gin după el.

La ora două fără zece minute, juriul a venit să dea verdictul:

NEVINOVAT!

CAPITOLUL 7

Pentru moment, Steve nici nu s-a putut mișca. Sala era inundată de o furtună de zgomote.

Ce e drept, ei își aclamă propriul sistem legislativ, se gândea el cu o umbră de amărăciune; este un sistem al adversităților; oameniiăștia aclamă ca spectatorii la un meci pentru echipa favorită.

Apoi acest sentiment a dispărut, gonit ca de un val de triumf. Kelso îi trase un pumn în spate.

Și Skimpy Rives era plin de efuziune în recunoștința lui.

— Nici nu mă gândisem că voi avea un apărător!

— Am avut noroc, asta-i tot.

Mona era morocănoasă.

— Mona aceea pe care am văzut-o odinioară în acțiune nu m-ar fi lăsat niciodată să fac ce am făcut azi la tribunal.

— Și încă nu ești de capul tău, Skimpy, spuse Steve strâmbându-se. Nu te vor lăsa să dormi. Mai bine-ar fi să pleci din oraș pentru un timp.

— În vecii vecilor, amin, spuse Kelso moale.

Skimpy respiră adânc.

— Iisuse Hristoase! Poate aș fi fost mai în siguranță la pușcărie! Privi pe furis în sală și își coborî vocea. Îmi puteți da ochelarii înapoi? Fără ei sunt orb ca un liliac.

Rânjind, Steve luă ochelarii lui Skimpy din servietă și îi înlocui cu cele două perechi pe care îi folosisese în ședință, cu o zi înainte.

— Asta numesc eu o probă, spuse Kelso cu un chicotit poznaș.

Skimpy își puse ochelarii, spunând:

— Acum sunt liber să plec, domnule Temple?

— Poți pleca, ești liber.

— Atunci, mulțumesc încă o dată, domnule Temple, spuse el. Și mulțumiți-i surioarei în numele meu, când o s-o vedeți, vă rog.

Kelso se târî afară în timp ce Steve își strângea hârtiile. În timp ce Steve, cu servieta sub braț, părăsea sala de ședințe, coridorul era aproape gol. Afară, Kelso era prins într-o discuție animată cu fata în galben. Mona era aproape, fumând nervoasă.

Privi cum se apropie Steve, cu fața împietrită.

— Ești un trișor al dracului, Steve, spuse ea cu vocea scăzută.

— O iau ca pe un compliment, răspunse el vesel. De fapt e nevoie de un trișor ca să păcălească alt trișor.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Hai, las-o baltă, Mona. Știi prea bine că nenorocitul ăla a fost victima unei înscenări pusă la cale de tine și de băieții tăi.

Ochii ei se măriră.

— Asta e o acuzație gravă. Poți s-o dovedești?

— Știi că nu pot sau ar trebui să te neliniștească și ceva mai mult decât nereușita convingere a escrocheriei. Dar lasă-mi timp...

— Sună ca o amenințare.

El scrâșni.

— Ia-o cum vrei.

— Ce-i cu tine, Steve? Te obsedează tot vechea poveste cu tatăl tău? Se relaxase brusc, gura ei deschizându-se într-un zâmbet batjocoritor. Nu-i așa, îngeraș? Chiar așa, mă gândisem că ai uitat-o până acum.

El începu rigid:

— Am așteptat...

O voce dulce îl întrerupse.

— Mamă, nu ai de gând să mă prezinți?

Steve privi spre fata în rochie galbenă. Ochii ei erau extraordinari, vioi și mușcători, sclipind ca un foc negru.

În spatele fetei, Kelso era ocupat să-și aprindă o țigară. Fața lui de înger era concentrată și atentă, ochii lui arboraseră o veselie păcătoasă, văzând cum înmărmurise Steve.

— Steve, aceasta e fiica mea, Laurie, spuse Mona cu dușmănie. Laurie, ți-l prezint pe Steve Temple.

Mâna fetei se pierduse în a lui, adăpostindu-se ca un animal cald.

— V-am văzut azi la proces, domnule Temple. Cred că mama ar fi vrut să vă pălmuiască! N-am văzut-o niciodată așa de furioasă!

Steve era încă pierdut în fața faptului că fata aceasta era fiica Monei și nu putea spune nimic.

Laurie spuse cu indulgență:

— Zău, mamă, chiar așa?!... Nu fi nedreaptă! Te-a bătut cinstit și după regulile jocului.

— Un premiu din tabăra dușmană e cel mai bun premiu, spuse Steve, cu o galanterie stângace.

— După regulile jocului, nu-i așa? spuse Mona răgușit. Nici un trișor n-ar fi folosit un truc atât de murdar, ca să smulgă o achitare!

— Murdar?! Ochii lui Laurie se golară. Mamă, de câte ori te-am auzit spunând că un proces e ca un război? Totul e dacă te poate ajuta să mergi înainte.

— Haide, Laurie, spuse Mona brusc. Trebuie să mă întorc la birou.

Apucă brațul lui Laurie și, escortând-o din spate, o scoase din coridor pe ieșirea cea mai scurtă. Laurie protesta, privindu-l peste umăr pe Steve. Apoi făcu o mutră resemnată, și părăsi locul fără luptă.

Steve auzi râsul înfundat al lui Kelso și realizează că acesta îl pândise îndeaproape. Întorcându-se, îi zise:

— Nu pot să concep că Mona are o fiică. E greu de imaginat.

— Vrei să spui că e greu de crezut că Mona are o fată așa de arătoasă. Nu-i așa băiete?

— Sigur că nu, spuse Steve scurt. Dar pot vedea de unde și-a luat Laurie înfățișarea. Mona a fost întotdeauna o femeie al naibii de atractivă. Ce mă uimește e faptul că ea are *un copil*, fie el băiat sau fată.

Și se îndreptară spre ușă.

— Știu ce vrei să spui, zise Kelso. Laurie este fructul primei căsătorii a Monei. Charlie Bonham a fost un tip care avea un sac de bani din care Mona a păpat serios, ca și alții. Dar avea totuși și ceva curaj. Într-o zi, cam după un an de la căsătorie, și-a făcut bagajul și-a întins-o, lăsând-o pe Mona gravidă. Ca să zic așa, o fi prins-o vreodată cu pantalonii în vine... chicoti Kelso. Cu siguranță că n-a mai repetat niciodată greșeala asta — care i-a priit

foarte mult dar numai până în momentul când a dobândit instinctele materne ale unui șarpe cu clopoței!

— E ciudat că n-am auzit până acum nimic despre Laurie, cugetă Steve.

— Nu sunt prea mulți cei care au aflat sau știu despre existența ei. Mona a mutat-o dintr-un internat în altul, până a împlinit zece ani. La intervale rare venea acasă pentru câteva săptămâni și atunci Mona o alunga înapoi.

— Ea știe ce pramatie e Mona?

— Mă îndoiesc. În puținele împrejurări când am vorbit cu Laurie am avut impresia că o vedea pe Mona ca pe o Florence Nightingale modernă, care luminează sălile noastre de tribunal cu făclia ei. Bineînțeles, acum Laurie s-a maturizat.

Au ieșit pe ușă. Steve s-a oprit pe treptele tribunalului. După amiaza era caldă și liniștită, lumina soarelui — strălucitoare. Mașinile parcate în jurul tribunalului păreau, în lumina soarelui, niște animale sclipitoare, adormite și cocoșate.

Steve trase o gură de aer în piept și se întoarse spre Kelso. Simțea nevoia să strige de bucurie. În loc de strigăte, scoase un hohot de râs, ca o izbucnire bruscă de relaxare.

— Doamne, nu mi-a fost niciodată atât de foame! Hai, Luther, aș vrea să mănânc celebrul biftec tartar!

Biroul lui Pilar ocupa etajul a doilea al unui hotel construit recent, cu două etaje, în partea cea mai de vază a străzii Principale, cu patru blocuri mai departe de tribunal.

Funcționarul de la ghișeu, un om de vârstă mijlocie, cu o față la fel de indiferentă ca un pumn, îl privi pe Steve ca din întâmplare, imediat ce acesta intră. Apoi, cum Steve începuse să depășească biroul spre treptele acoperite cu mochetă, funcționarul spuse scurt:

— la stai puțin, dragă! Nu ești invitat aici!

Pentru o clipă, Steve simți nevoia să-l împingă înapoi pe individ, dar se gândi totuși că nu era cazul să facă o scenă.

Se mulțumi să spună pe un ton bătaios:

— Am venit s-o caut pe Pilar Rives.

— Chiar așa? Sprâncenele groase ale omului se ridicară ca doi viermișori grași, înfuriați la așteaptă o secundă, până verific.

Funcționarul băgă o cheie în tabloul de distribuție și umblă la priza telefonului interior cu un fel de fișă de culoare roz.

În așteptare, Steve fu parcă zguduit de o scenă din trecut. O scenă atât de viu memorată și derulată în memoria lui, ca o secvență de film. Se întâmplase la începutul acelor câteva săptămâni de când începuse Allan Temple să o întâlnească pe Mona. Steve fugise

cu un băiat de la școală la o casă de toleranță, într-un oraș de pe malul râului, la o oarecare depărtare de Reesville. Pentru Steve se întâmpla prima dată. Într-un fel cam obscur, sințise că se răzbuna astfel pe tatăl său pentru ceea ce el considera a fi „dezertarea” lui.

În ultima clipă, Steve își pierdu cumpătul. În fața lui defilau fetele, toate părând atât de puțin atrăgătoare, atât de murdare...

Celălalt tânăr (ciudat, celelalte detalii ale scenei erau foarte clare, dar nu-și putea aminti numele băiatului) și-a făcut alegerea și a urcat pe scări, lăsându-l pe Steve singur sub privirea dușmănoasă a patroanei. Aceasta era o femeie trecută, cu niște ochi ca ouăle crude.

Casa era o clădire veche de lemn. Peste câțva timp, Steve deveni atent la un scârțâit ciudat care în curând se întetî. Atunci patroana răsă răgușit, rostogolindu-și ochii și el realizează ce se auzea: scârțâiau arcurile ruginite ale unui pat.

Steve era stânjenit la culme, cu fața arzând. Ar fi vrut să plece, dar mașina cu care veniseră era a celuiilalt băiat. Zgomotul creștea și mai puternic, patul ridicându-se parcă și căzând într-un ritm asurzitor. Steve a rezistat cât a putut înainte de a se năpusti afară și, aplecându-se peste husa mașinii, vomită tot ce mâncase în seara aceea.

— E-n regulă, pușor, zise funcționarul. Poți urca. Ultima ușă pe dreapta.

Steve urcă scările cu sentimentul că urca la o înălțime foarte mare. Fața îi ardea și se întreba dacă nu cumva observase și funcționarul.

La capătul scărilor era un coridor lung, cu o mochetă groasă de culoare roz. Pe fiecare parte a coridorului erau uși. Dar acestea erau astfel așezate încât nu se deschideau vizavi una de alta, ci erau dispuse în zig-zag. Holul era slab luminat. Steve se îndreptă spre fundul coridorului. În timp ce se apropia de prima ușă, ea i se deschise chiar în față. Steve se opri scurt. O roșcată cu trup sculptural se întinse leneșă în prag, într-un neglijeu negru, diafan. În spatele ei, camera era inundată de o lumină roz. Cu lumina venind din spate, prea puține detalii din trupul copt al femeii rămâneau pe seama imaginației... Un parfum de mosc invadă nările lui Steve. Femeia nu spusese nimic, dar invitația era clară, mai elocventă decât cuvintele. Steve simți o împunsătură fierbinte în șale, ca o urzicătură.

Grăbi pasul. Se deschise și a doua ușă — de data asta era o blondă subțirică. Și tot așa... Cum se apropia de o ușă, aceasta se deschidea încet... Își stăpâni impulsul de a se întoarce și de a fugi. Încerca să se țină tare și trecea mai departe. Era ca un vis erotic.

*Era izbit de un gând apărut întâmplător:
Pentru Dumnezeu, nici una din ele nu e ocupată astă seară?*

Apoi ajunse la ultima uşă. Înainte de a ciocăni, riscă aruncând o privire înapoi, în hol. Nici una dintre femei nu dispăruse. Toate se uitau la el, în aşteptare. Înainte de a-şi da seama ce face, le numără. Cincisprezece! Erau în total cincisprezece!...

Cu un simţământ vecin cu disperarea, ciocăni în uşă. Pilar Rives deschise imediat.

În sfârşit, ea era îmbrăcată cu ceva mai... substanţial. Avea o pijama neagră de interior sub un halat spumos, prins de gât cu o panglică. Fuma o ţigară cu un portţigaret de jad. Şi ochii erau vopsiţi cu verde ca jadul. Privind a doua oară, Steve nu era sigur din ce motiv costumul ei era atât de provocator. Pijamaua era ca un al doilea înveliș al pielii, subliniindu-i contururile incitante ale siluetei. Iar halatul era mai mult ca un abur în ochii lui...

— Bună, domnule avocat, zise ea cu solemnitatea unei bufnițe.

Steve simțea că pleznește. Îi venea greu să-și ia privirea de la ea. Făcu un gest în direcția holului.

— De ce stăteau toate duduile alea în uşă?

Ea trase un fum din ţigară, studiindu-l intens printr-un nor de fum. În sfârşit spuse:

— Poate că te-au pus la încercare.

Steve simți un fior de spaimă, pe care și-l stăpâni imediat. Toată scena era atât de

fantastică, de parcă ar fi fost scoasă din filmul „O noapte în harem”. Spuse încetișor:

— Ca și cum m-ai ispiti cu o bucată de carne?

— Cam așa ceva, răspunse Pilar. Era în continuare gravă, dar Steve crezu că observă o sclipire de amuzament, adânc, în ochii ei verzi. Se simți dintr-o dată ușurat. Simțise în ea o ironie nerușinată.

Fiind sigur acum că totul fusese o glumă, spuse:

— Poate că ar trebui să trec din nou prin hol...

— De ce nu? Tratația e gratis. Pe cheltuiala casei.

Cu o impertinență pe care nu și-o cunoștea, el spuse:

— Prefer ceea ce are casa mai bun...

Ea deveni agitată și Steve avu impresia că mersese prea departe. Apoi, buzele ei se curbară în cel mai reținut zâmbet posibil. Se aplecă în pragul ușii și bătu scurt din palme.

— E în ordine, fetelor. Intrați înăuntru. Porumbelul nostru face pe deșteptul.

Un val de chicoteli izbucni pe hol. Ușile se trântiră una câte una, până când coridorul, în toată lungimea lui, rămase gol și nevinovat.

Pilar își înclină fața spre Steve și apoi îi făcu loc să intre.

CAPITOLUL 8

Steve își dădu imediat seama că nu era vorba de o simplă cameră de hotel, ci de un apartament, și încă de unul foarte luxos. Din hol au intrat într-un living-room spațios. Era aranjat cu un bun gust remarcabil. Mobila era joasă, funcțională, modernă și evident scumpă. Culorile predominante erau nuanțele de verde: un covor verde pal, draperii verzi la ferestre. Pereții erau de culoarea fildeșului, decorați cu câteva reproduceri: un Utrillo, un Van Gogh, un Picasso. Lângă fereastră era un mic bar cu două taburete și un colțișor cu o bibliotecă și un birou.

Pilar se duse spre birou. Steve o urmă încet, cu privirea ațintită pe rontunjimile apetisante ale spatelui ei. Spuse:

— Nu prea credeam că vei veni aici, după telefonul meu.

Ea privi în jur. De data asta nu era nici o îndoială în privința faptului că era amuzată.

— Vă temeai să intrați într-un bordel, domnule avocat?

— N-am vrut să spun asta, zise el stârnit.

— Oh, nu, dar ai făcut-o. Și de ce nu? Ea ridică din umeri. Asta-i situația. Își ridică mâna. Acum, dacă îmi dați cecul, îl semnez.

Steve scoase cecul. Pilar îl luă și privi sumă cu sprâncenele ridicate.

— Doar atât?

— Îmi ajunge. Cu bafta pe care am avut-o s-o văd pe Mona învinsă la proces, aș fi putut munci și degeaba.

— Știu.

— Tu știi tot! spuse el enervat. Și o privi bănuitor. De asta ai venit la mine?

Ea aprobă cu calm.

— Știu totul despre dumneavoastră, domnule avocat. Chiar și despre Mona și despre tatăl dumneavoastră. În meseria mea se plătește ca să afli totul despre oamenii cu care ai de-a face.

— Dar n-aveai de unde ști că Mona în persoană va pleda împotriva fratelui tău.

— Ba știam. Știam că va fi nevoită să se descurce de una singură.

— Dar cum ai putut afla?

Pilar scutură din cap. Spuse afectat:

— Am și eu secretele mele de fabricație. Își coborî privirea spre cec. Dar după acest onorariu pe care l-ați fixat, va fi greu să vă răsplătesc măcar pentru cele două perechi de ochelari pe care i-ați cumpărat.

Steve zâmbi cam sfios.

— Știi și asta? Simțea în fața acestei femei un strop de vină pentru șmecheria făcută la tribunal, timp în care simțise doar mândrie în fața Monei.

— O știu și pe asta! Se așeză și îi semnă cecul.

— Acum nu costă mult. Lentilele erau din sticlă obișnuită.

Pilar se ridică și îi înapoie cecul.

— Ce-ați zice dacă v-aș oferi ceva de băut, domnule avocat?

— Mi-ar plăcea un whisky cu sifon.

Ea se îndreptă spre bar, ca să prepare băuturile. Fără a o părăsi din ochii, Steve aprinse o țigară. Își simțea pulsul accelerându-se. În ciuda profesiei ei, era o femeie teribil de atrăgătoare. Îi spuse, în timp ce ea era întoarsă cu spatele:

— Fratele tău a vrut să-ți transmit mulțumirile lui. Pentru un timp, a plecat din oraș.

Una din mâinile ei, ocupată să pună un cub de gheață într-un pahar, se opri o clipă. Și asta era singura dovadă că-l auzise.

Steve fusese de la început intrigat de relația dintre frate și soră. Întrebă curios:

— Nu l-ai vizitat deloc, nici măcar după ce a fost arestat? Pot înțelege de ce n-ai venit la proces, dar...

— N-am vorbit de cinci ani cu fratele meu.

În vocea ei era ceva care-l avertiza că pășise pe un teren periculos. A hotărât să abandoneze subiectul. Poate că o fi știind ceva Kelso; el părea să știe totul.

Pilar se întoarse de la bar cu două pahare și îi oferî unul lui Steve. Își ridică paharul.

— Bem pentru ticăloșie, domnule avocat? propuse ea cu o umbră de zâmbet.

Steve ciocni cu ea și sorbi însetat. Licoarea îi strecură foc în vine. Ea era foarte aproape de el. Parfumul ei îl învăluia ca o rețea fină, aderentă, înțepătoare. Sub privirea lui stăruitoare, ea își trase umerii înapoi. Sâni ei trandafirii îl chemau. Puse paharul pe bar și ea veni și mai aproape. Propriul ei pahar căzu pe covor cu un zgomot surd. Steve simți un strop de lichid pe gleznă.

Îi simțea trupul ferm și catifelat în brațe. Prin materialul mătăsos simți mugurii sânilor înflorind. Îi luă gura plină și umedă într-a lui.

După câteva momente, cu o răsuflare fierbinte în ureche, ea îi șopti:

— Voiam să te sărut chiar din ziua aceea, când ne-am întâlnit în biroul tău...

Steve nu știa ce să răspundă. Cum să-i spună că și el simțise același lucru? Din ziua aceea, cu greu reușise să-i acorde vreun gând. Dar ce importanță avea? Nicăieri nu i-ar fi fost mai bine ca acum. În loc de cuvinte, el îi luă buzele din nou. Limba ei intrase în gura lui ca un șuvoi de miere.

După un timp el îi spuse, lipit de gâtul ei:

— Paharul tău... n-ar trebui mai bine...

— Nu-ți face griji, murmură ea. Covorul se curăță. Și dacă nu, la naiba cu el!

Apoi se duseră în dormitorul slab luminat.

Steve n-a fost niciodată capabil să reconstituie clar cum au ajuns acolo: dacă ea îl călăuzise, dacă el o îndboldise sau dacă el o luase pe sus și o dusesese până acolo. Amintirea dormitorului era ca o pată neclară în memoria lui Steve: un pat uriaș înecat în lumină roz, o toaletă înțesată cu flacoane și carpete verzi pufoase întinse pe jos, ca pieile unor animale. Impresia generală era de dezordine tipic feminină.

Și acum ea era din nou în brațele lui, oferindu-și gura și orice altceva se estompa în jur. Mâinile lui îi mângâiau spatele și se îndreptau spre rotunjimile feselor. Șoldurile ei se mulau în jurul lui și răsuflarea îi deveni fierbinte, dulce ca nectarul.

Cu o dorință crescută, mâinile lui o acopereau de mângâieri. Prin luciul mătăsii, îi simțea sânii fierbinți sub degete. Apoi, pe neașteptate, întreaga ei splendoare se ivi de sub pijama. Sfârcurile roze ardeau sub mâinile lui. Lui Steve i se părea că sânii ei explodează; dacă le atingeai vârfurile într-un anume fel, parcă înfloreau. Această idee îl înnebuni. Închise ochii ca și cum peste el ar fi trecut un cutremur.

— Așteaptă, avocatule, suflă ea în urechea lui. Așteaptă un minut.

Se îndepărtă. Iar el auzi foșnetul plăcut al hainelor ei în timp ce se dezbrăca.

Și apoi, aproape fără a-și da seama, dispărură și hainele lui, zburând ca un pumn de confetti și se pomeniră din nou împreună în pat.

În ciuda dorinței care-l îmboldea, se purta tandru cu ea. A cuprins-o ușor în brațe, alintându-i sânii cu gura, pe rând. Sub mângâierile lui, ea stătea cu capul întins spre spate, cu ochii ei verzi măriți și parcă lipsiți de expresie, iar gura purta o umbră de zâmbet gânditor. Își ținea degetele deschise ca un evantai pe gâtul ei. Un geamăt înăbușit îi scăpă și venele îi pulsau pe gâtul încordat. Pieptul i se zbătea sacadat.

În sfârșit, cum nervii i se sfâșiau de dorință, se coborî asupra ei.

— Acum, iubitule, acum! spuse ea cu vocea gătuită. Oh, da! Doamne, da!

Îl trăgea spre ea cu coapsele iar mâinile îi legănau șoldurile. Era în același timp puternică și rugătoare. Abilă și violentă. Degetele îl zgâriau și îi sfâșiau spinarea, iar el savura plăcerea.

Dorința îi pătase obrajii și o expresie de dulce puritate înflori pe fața ei. Strigătele ei de bucurie se transformară în gemete guturale. Iar Steve descoperi un extaz nemaîntâlnit până atunci.

Când totul s-a sfârșit, dorința domolindu-se, Steve și-a dat seama că nu fusese niciodată atât de recunoscător nimănui în viață. Stătea lungit pe spate și privea spre Pilar. Tot ce putea vedea din capul ei înfundat în pernă era dezordinea blondă a părului ei. Și-a îndreptat privirea spre trupul ei: sânii albi ca marmura se ridicau și coborau repede, pântecul era plat și dur ca al unui băiat, coapsele fine, până de curând atât de agitate se odihneau acum, iar picioarele lungi și frumoase se desfăceau ațățător.

Steve se ridică într-un cot.

— Pilar!

Ea îi adresa o privire somnoroasă. Buzele ei, de curând sărutate, erau roșii ca sângele.

— Ți mulțumesc, spuse Steve umil.

Pe neașteptate ea îl lovi cu dosul mâinii. Vârful degetelor i-a zgâriat șaua nasului, lucru care i-a adus un val de lacrimi în ochi.

— Ce naiba?! exclamă el.

Ea se ridicase în pat, cu ochii în flăcări, cu gura strânsă până se albise.

— Fii blestemat! Mie să nu-mi mulțumești așa, strigă. Ce crezi că sunt, o târfă? Crezi că mă culc cu fiecare bărbat care intră pe ușa asta?

Întrebarea avea nuanțele ei de umor, dar el avea destul bun simț ca să nu râdă.

— De altfel, ți-am plătit onorariul, domnule avocat. Dacă îți închipui că pentru o clipă...

— Nu, nu, e o neînțelegere, spuse el grăbit. Îi căută mâna, dar o găsi țeapănă ca piatra. Am vrut doar să spun... trecuse atâta timp... Dacă ți-aș spune cât de mult, nici nu m-ai crede...

Ochii ei îl scrutau profund. Încet, încet s-a relaxat, iar mâna ținută de a lui s-a înmuiat.

— Bine, înțeleg. Râse apoi, scuturându-se toată. Dar să nu aștepti vreo scuză. Și-a retras mâna și a căutat un pachet de țigări pe noptieră. A înfipt una în portțigaretul de jad. Gândindu-se puțin, i-a oferit și lui Steve una.

Țigările erau de import și aveau un miros neobișnuit pentru Steve, dar gustul fumului în

gură era binevenit. După un timp de așteptare, el spuse:

— Ești puțin cam prea sensibilă, știi asta?

Pilar privi în jur, cu ochii încă încețoșați de mânie.

— Sunt, dacă e vorba de acest subiect. Scurtul ei hohot de râs era aspru. Sigur că pentru a putea să trăiesc conduc o casă de toleranță, dar eu nu sunt destinată clienților. Oricum, nu pentru multă vreme.

Ea îl privi ca și cum s-ar fi temut ca el să nu rădă. Apoi, păru că se autoironizează:

— Dar îmi dau seama cum te-ai putut gândi la asta, dacă m-am năpustit pe tine așa cum am făcut-o. Își trecu degetele prin păr cu un gest mâhnit. Doamne, ești ca un băteș care a făcut pe el! Data viitoare o să fiu cu ochii pe tine.

Steve își stinse țigara și o privi în ochi.

— Nu mă gândesc la altceva decât la faptul că ești o femeie nemaipomenită, femeia la superlativ, din toate pe câte le-am întâlnit.

Se întinse spre ea. Ea rămăsese încă întinsă.

— Trebuie să-ți mai spui ceva, domnule avocat. Și în cazul meu a trecut mult timp de când nu s-a mai întâmplat.

El încuviință fără vorbe.

Și apoi, ea i se aruncă în brațe, fără nici o reținere.

*

* *

Dar se părea că Pilar reprezenta un mister, chiar și pentru Kelso. El știa o mulțime de lucruri despre fratele ei, dar prea puține despre Pilar, sau despre motivul pentru care nu era dispusă să vorbească despre Skimpy, și cu atât mai puțin să-l vadă.

— De când o cunoști? Întrebă Steve.

— De vreo câțiva ani. Skimpy și Pilar au venit împreună în Reesville. De unde veneau, nu sunt prea sigur. Poate din Estul îndepărtat. Skimpy s-a apucat de ceea ce cred eu că i se părea normal. Iar Pilar s-a apucat să lucreze într-una din casele rău famate, sub protecția lui Jack Morgan. Apoi, numai la câteva săptămâni după ce Mona i-a luat locul, Pilar a avansat ca patroană, acolo unde e acum.

— Chiar așa? Întrebă Steve uimit.

Kelso aprobă.

— Chiar așa. Și era acolo dinainte.

— Pare ciudat că a trecut de la simpla prostituată la rolul de patroană.

Kelso rămăsese iar fără Martini. Stătea cu mâinile lui micuțe încrucișate peste burtă. Își scutură capul în semn de protest.

— Ei, băiete. Pilar nu este o târfă oarecare. Are ceea ce se cheamă „clasă“, înțelegi?

Simțindu-se brusc stânjenit de privirea pătrunzătoare a lui Kelso, Steve își răsuci scaunul ca să privească prin fereastra biroului.

— Bine, dar totuși este ceea ce este, nu-i așa? Întrebă el posomorât.

— Situația este discutabilă, băiete, zise Kelso. Vocea lui ascundea un vag reproș. Înainte vreme, Pilar ar fi fost o curtezană. Este calmă, rafinată, n-a intrat niciodată în încurcături, și mai e al naibii de atrăgătoare, nu-i așa?

— Da, e ispititoare, admise Steve. Nu-i spusese nimic lui Kelso despre noaptea petrecută în apartamentul lui Pilar și nici n-avea de gând s-o facă. Stătea cufundat în gânduri, plimbându-și degetul pe buze, înainte și înapoi. Nu pare s-o agreeze pe Mona, știi oare de ce? Mă întreb care-i motivul.

— Pot să mă gândesc la foarte multe cauze, spuse Kelso rigid. Se știe că Mona o urăște.

— Nu, cred că este ceva mult mai profund. Își roti scaunul iar, ca să-l privească pe Kelso în față: Spui că n-a intrat niciodată în nici o încurcătură? N-a fost niciodată arestată?

— În Reesville, nu, răspunse prompt Kelso. Trebuie să înțelegi ceva, Steve. Afacerea asta cu Skimpy a fost o excepție, nu o regulă.

Mona are o minte ascuțită. Nu-i place ca oamenii din organizația ei să aibă numele în evidența poliției. Nu vrea să recurgă la aceasta, atât timp cât există și alte soluții. Are alte căi, și de obicei sunt foarte eficace. Chicoti satisfăcut și se lăsă pe spate, cu mâinile încrucișate pe burtă. Mai era și altă patroană, acum vreo doi-trei ani, care a răposat. Era mult mai jos decât Pilar, pe scara valorilor. A lucrat sub protecția lui Jack atât de mulți ani, încât zicea că e un om făcut. Apoi, într-o săptămână, a adus o nouă grupă de fete, iar ele nu erau...

Kelso tuși, ascunzându-și cu mâna un rânjet.

— Ei bine, fetele alea nu erau, cum se zice, prea sănătoase. În câteva zile întreg orașul Reesville era cuprins de epidemie. Mona i-a trimis vorbă bătrânei scorpilor să curețe locul. Răspunsul pe care l-a primit era scurt și cuprinzător: „Du-te dracului!” Mona ar fi avut mijlocul de a face ordine, dar a ales o rezolvare prin alte metode. A pus un polițist în uniformă în fața ușii principale și el a făcut de gardă patru nopți. Nu făcea arestări, dar își nota numele și adresele tuturor celor care intrau și ieșeau. În a patra noapte, adio clienți! Patroana recalcitrantă a înțeles mesajul. Și-a făcut bagajele și a spălat putina.

CAPITOLUL 9

Victoria lui Steve asupra Monei și-a arătat roadele imediat. Afacerile au început să pice în biroul său. Nu erau cine știe ce cazuri importante, ci procese de divorț în majoritate, și câteva delikte mărunte.

— Încetul cu încetul se face oțetul, zicea Kelso. Doar ți-ai ținut destul murgul în frâu.

Numai că Steve și-a dat seama destul de repede că nu va câștiga prea mult. Se întâmpla adesea ca un client disperat să promită avocatului luna de pe cer, iar când procesul era câștigat, să „uite“ să achite onorariul. Și despre asta Kelso a spus un cuvânt înțelept:

— Băiete, cere onorariul în avans. Nu e nimeni mai nerecunoscător decât un client care are hotărârea tribunalului în buzunar.

Steve admitea că sfatul e bun, dar nu putea să-l urmeze. Aduna destule onorarii ca să-i fie de ajuns să trăiască și câștiga, bineînțeles, nu în toate procesele, ceva mai mult decât ceea ce i se plătea. Sentimentul victoriei îl îmbăta, ca o băutură tare. Începea însă un sentiment care îl cam deranja. Era destul de ager ca să-și dea seama că n-ar fi câștigat atâtea procese fără sfatul lui Kelso.

Acesta era, de fapt, un partener tăcut care lucra fără plată și chiar fără a i se recunoaște meritul. Când Steve a ridicat problema, Kelso i-a declarat ferm că prefera să procedeze așa și n-a mai vrut să discute despre asta.

Iar Steve a făcut o descoperire neobișnuită despre el însuși. Tăișul amărăciunii care mocrise în el în toți acești ani se îndrepta numai spre Mona. Nu era vorba de felul în care încercase, dar nu izbutise să-și împietrească inima și în fața oamenilor care veneau în biroul său, cerând ajutor. Pur și simplu, nu reușea să-și impună să întindă mâna după onorariu, chiar în timpul în care încerca să ajute acești oameni.

Cu unele limite, era fericit, fericit și ocupat. Și destul de prins ca să o uite pe Mona. Dar nu era, totuși, chiar așa de liniștit... A descoperit acest lucru într-o zi când a nimerit din întâmplare peste Laurie Alcott la ora prânzului. Era puțin după bătălia lui cu Mona,

de la tribunal. Mult după aceea urma să se întrebe dacă într-adevăr această întâlnire fusese întâmplătoare.

Așa se întâmplase, el dăduse peste ea, în sensul propriu al cuvântului. Cu capul plecat, cu gândurile preocupate de cazul la care lucra, Steve se grăbea în lungul coridorului gol din tribunal. Întârziase la întâlnirea pe care o avea cu Kelso, ca să ia masa împreună și avea mare nevoie de sfatul lui.

Abia cu colțul ochiului prinsese o licărire albă și s-a ferit, dar era prea târziu. S-a ciocnit aproape cap în cap cu o femeie. Necunoscuta s-a clătinat, iar Steve a ridicat o mână ca s-o sprijine, în timp ce servieta îi căzuse pe podea. Mâna lui cuprinsese o bucată de carne moale și caldă.

Izbucni un hohot de râs.

— Bravo, chiar așa, domnule Temple! Dacă-mi imaginez un elefant într-un magazin de porțelanuri, precis seamănă cu dumneata!

Cuvintele „*chiar așa*” au făcut să sune un clopoțel în mintea lui. Vocea avea aceeași intonație batjocoritoare ca a Monei. El își fixă privirea și o recunoscuse pe Laurie. Era îmbrăcată în întregime în alb: bluza, fusta și pantofii. Fusta era plisată și se vălurea ca apa, odată cu mișcările șoldurilor ei. Albul era sclipitor în contrast cu bronzul ei auriu. Nu purta pălărie. Gîndindu-se la celelalte momente când o întâlnise, Steve nu și-o putea imagina

purtând pălărie. „În fond, asta e în favoarea ei. Nu poate moșteni obsesia Monei pentru pălării caraghioase“, se gândi.

— Mă scuzați, domnișoară Alcott. Nu v-am văzut.

— Sigur, sper că nu.

Cum zâmbea, într-un obraz i se formă o gropiță, ca urma unui deget. Și îndepărtă cu blândețe mâna lui, care se oprise cu fermitate pe brațul ei gol.

— Domnule Temple, mă bucur că ne-am întâlnit, spuse ea, înțeleaptă. Vreau să-mi cer scuze pentru comportamentul Monei din ziua aceea. Mă tem că nu știe să piardă. De obicei nu e lipsită de maniere, zău că nu e...

Deci asta-i tot ce știi despre ea, gândi el. Nu se poate purta ca o mitocancă decât atunci când vrea ea!

Aceste cuvinte îi sunau atât de clar în minte, încât se temu o clipă că le-a rostit cu voce tare. Ca să-și ascundă expresia pe care știa că o are pe față, încă din clipa în care Mona fusese evocată, se aplecă și își luă servieta de jos. Îndreptându-se apoi, cedă unui impuls de moment. Spuse:

— Domnișoară Alcott, ați luat masa?

— Nu, nu încă.

— Trebuia să-l întâlnesc pe Luther Kelso la masă și am întârziat. Doriți să luați masa cu noi?

— Mi-ar place! Și satisfacția ei era evidentă.

Ea își strecură mâna într-a lui, iar el o conduse repede afară și apoi, traversând scuarul, spre restaurantul care era vizavi de tribunal. Era aglomerație, dar Kelso ținuse un loc ocupat cu piciorul. La vederea fetei, se ridică repede în picioare.

— Laurie, draga mea! Cât mă bucur să te văd, zise el cu o plăcere evidentă.

— Și eu, domnule Kelso.

— Spune-mi pe nume, dragă, Luther...

— Ei, gata, terminați, putem să mâncăm ceva? spuse Steve brutal. Nu am decât câteva minute la dispoziție.

Kelso chicoti:

— Laurie, iartă-l pe tânărul meu prieten. Nu știu de câte ori i-am spus că în munca asta nu-i timp de joacă. Se apleacă în față, coborându-și vocea până la un ton confidențial. Mă și mir că te-a invitat. Dar dacă mai are timp să vadă o fată drăguță ca tine, înseamnă că nu trebuie să ne pierdem speranța, nu-i așa?

Laurie se uită spre Steve, în timp ce ochii ei sclipeau poznaș.

— Eu îmi păstrez părerea pentru mine.

Kelso făcu un cerc întreg până se așezară. Fără nici o scuză o puse pe Laurie pe același scaun cu el, vizavi de locul unde stătea Steve.

— N-am comandat încă nimic. Până atunci, ce-ai zice de un păhărel? Și își arată termosul care stătea lângă cotul lui.

Laurie privi termosul cu neîncredere.

— E băutură?

— Luther își poartă peste tot cocktailul lui de Martini, îi explică Steve.

— Oh, nu! exclamă ea cu un zâmbet silit.

— Și de ce nu? Întrebă Kelso, ofensat. Cum altfel ar putea rezista un bărbat într-o groapă fără apă, ca în acest Reesville?

Laurie hohoti cu voieșie. Avea un râs contagios. Steve se pomeni și el râzând cu ea, Kelso se umfla în pene ca un părinte mândru de copiii lui. Șparli de sub ochii chelneriței două pahare de apă. Puse apoi în amândouă din amestecul lui și își umplu și paharul lui.

Împins de un gând diabolic, Steve spuse:

— Luther, poate că domnișoara Alcott nu e majoră.

O văzu pentru prima dată cuprinsă de furia tipică a neamului Alcott în felul în care se uită la el, cu ochii în flăcări.

— Dacă vrei să știi, am nouăsprezece ani!

Kelso se uită spre ei.

— Laurie e destul de mare. I-am oferit o băutură aseară, la „Stejarii“.

Dintr-un motiv neclar, Steve simți o undă de enervare:

— Ai mai întâlnit-o după proces?

— De câteva ori. Kelso o bătu pe Laurie pe mână. Eu și cu Laurie suntem prieteni vechi.

Steve se simțea trădat.

— Dar nu mi-ai spus nimic. Și adăugă imediat: Și cu Mona? Doar nu te-ai întâlnit și cu ea, trădător nenorocit?

De data asta se supără Kelso. Spuse cu răceală:

— Nu-ți dau ție socoteală de ce fac, băietel! Să ții minte asta!

Steve tăcu. În sinea lui trebuia să accepte că avea dreptate Kelso. Dar refuza să recunoască aceasta cu voce tare. Sosi comanda și Steve mănca în tăcere, ascultând flecăreala de dincolo de masă. Ca în toate întâlnirile lor, Kelso parcă nu-și satisfăcuse curiozitatea. În timp ce mâncau, o copleșea pe Laurie cu întrebări, la care ea răspundea cu bunăvoință și pe îndelete.

Viața ei fusese ceva mai acceptabilă decât cea pe care i-o descrisese Kelso înainte. De la vârstă fragedă, maică-sa o ținuse departe de Reesville în diverse internate, în Est. De câte ori venea acasă, Mona o trimitea înapoi după câteva zile.

Destul de uimit, Steve nu putea detecta la ea nici un fel de animozitate împotriva Monei. Dimpotrivă, Laurie părea să aibă atât de multă dragoste și admirație pentru mama ei, ca și cum ar fi petrecut fiecare clipă din viață cu Mona, copleșită de grija ei tandră și de dragoste maternă...

Steve ajunsese la concluzia că anii petrecuți de Laurie departe de casă au ferit-o de

adevărul brutal, căci era foarte clar că fata nu avea nici cea mai mică bănuială în ceea ce privea corupția Monei.

Privind-o, ascultând flecăreala ei, cu o voce muzicală, Steve simțea inocența lui Laurie. În ciuda felului ei de a fi, deschis, a aerului ei de femeie de lume, a gustului ei sofisticat în îmbrăcăminte și a excelentei sale educații, era teribil de naivă în multe privințe. Părea că și-a petrecut anii anteriori la o mânăstire...

— Dar acum am venit acasă și pentru totdeauna, isprăvi ea discuția ca o încununare.

— Chiar așa? întrebă Kelso sceptic. Spui adevărul?

— Chiar așa! spuse ea ferm. Mama nu mă va mai păcăli de astă dată, trimițându-mă înapoi.

— Ea știe asta? o chestionă Kelso.

— Este primul lucru pe care i l-am spus când am venit acasă. Ea spunea că ar trebui să termin liceul, dar eu m-am săturat. Adăugă, cam oropsită: Mi se pare că toată viața am fost la școală.

Cu un gest brusc își ridică mâinile:

— Vreau să trăiesc! Vreau să învăț cum e viața adevărată, nu așa cum apare în cărți.

Privi repede spre Steve, sfioasă, ca și cum s-ar fi simțit rușinată de propria exuberanță.

— Și Reesville e chiar locul potrivit de învățat... spuse Steve acru.

— Ce nu e în ordine cu Reesville? Cu excepția vreunui posomorât ca tine...

Steve prinse din zbor privirea atentă a lui Kelso. Se uită la ceas.

— Fir-ar să fie! exclamă el. O să întârzii la proces!

— Fugi, băiete! spuse Kelso. Mă ocup eu de Laurie.

Steve înghiți restul de ceai cu gheață, își înhăță servieta și se strecură afară din separeu.

O privi pentru ultima dată pe Laurie:

— Sper să ne mai vedem, Laurie.

— De ce nu? Îi zâmbi, făcând gropițe... Cum vrei, Steve.

Steve ieși din restaurant, într-un fel, era sigur că o va revedea. Afară, pe alee, își aduse aminte că nu ceruse sfatul lui Kelso.

Ei bine, la naiba cu asta! Era momentul să stea pe picioarele lui și să se oprească a-l folosi pe Kelso ca pe o cârjă.

A fost așa cum prezisese Laurie. L-a revăzut, așa cum declarase cu atâta siguranță. Aproape în fiecare zi venea la tribunal ca să-l vadă lucrând. Devenise un obicei să ia împreună masa de prânz. Uneori, Kelso îi însoțea. Dar, pe măsură ce treceau zilele, îi lăsa împreună din ce în ce mai mult.

Steve începuse să aștepte apariția lui Laurie la tribunal. Simțea un val de căldură de fiecare dată când privea în sală și o vedea acolo. Chipul ei arbora un zâmbet incandes-

cent și îi făcea un semn cu mâna, după care își căuta un loc cât mai aproape de el.

Când luau masa împreună, vorbeau tot timpul, încercând să afle cât mai multe unul despre altul.

Lui Laurie îi plăceau: blues-ul lent, fotbalul, să înoate goală, Frank Sinatra, Marlon Brando, John Steinbeck. Nu-i plăceau rock'n'roll-ul, baseball-ul, Elvis Presley, Rock Hudson. Iar ca ambiții?

— N-am nici o ambiție, spunea ea cu emfază. În afară de faptul că mă voi mărita într-o zi și voi face o droaie de copii — zece cu totul. Râdea ca un drăcușor. Cinci băieți și cinci fete — jumătate, jumătate.

Și așa treceau zilele lui Steve, cu Laurie și munca lui, nopțile fiindu-i umplute de Pilar Rives.

După acea primă noapte, stânjenitoare, Pilar i-a dat o cheie, iar Steve urca prin spate, scăpând de ochii atotștiutori ai funcționarului și de privirile ispititoare ale fetelor.

Nu ieșeau niciodată. Steve o invitase de câteva ori, dar ea refuzase de fiecare dată cu scuza că trebuia să supravegheze „afacerile”. Steve acceptase scuza cu oarecare ușurare, de care se temea să nu fie observată. Dar ea nu vorbise niciodată despre asta, doar până când el nu încerca din nou să-i stârnească temperamentul iute.

Pentru moment, din clipa în care răsucea cheia și intra în apartament, era ca și cum ar

fi pătruns într-o peșteră caldă a erotismului, plină de plăceri fără sfârșit. Uneori, în lumina sobră a zilei, se gândea la nopțile petrecute împreună și era ca și cum ar fi rechemat un vis, ieșit parcă din fantezia celor 1001 de nopți.

Mai întâi o chema la telefon și ea îi spunea că îl așteaptă. Adesea, nici măcar nu erau preliminarii. Făceau dragoste, uneori furioși ca niște dușmani, alteori cu tandrețe, preocupându-se unul de altul.

Apoi veni noaptea când el i-a simțit pentru a doua oară „temperamentul”. Fusese o zi grea pentru Steve. Pierduse un proces și el era întotdeauna foarte afectat când pierdea. Chiar așa, nu s-ar fi întâmplat nimic dacă și-ar fi ținut gura. Făcuseră dragoste și se simțeau satisfăcuți. Erau în pat, fumând într-o tăcere plină de armonie, iar Steve se simțea foarte mulțumit.

Dintr-o dată privirea lui se opri pe discul luminos al telefonului de lângă pat. În restul camerei era întuneric. De câte ori fusese în dormitorul ei, telefonul nu sunase niciodată, nici nu se ciocănise la ușă, deși el se așteptase la aceasta. Și de câte ori urcase scara din dos și se oprise sus ca să arunce o privire rapidă, nu zărise niciodată vreun client venind sau plecând pe hol. Adesea era chiar uimit cum de se câștigau bani aici. De câte ori fusese tentat să-și transpună întrebările în cuvinte, ceva îi ținea limba încleștată.

Acum, curiozitatea lui puternică îl făcu să calce consemnul.

— Pilar, de câte ori am fost aici n-am auzit telefonul sunând. Nici o singură dată.

— Și ce dacă?

Un mic semnal de avertisment apăru în mintea lui, dar el îl ignoră.

— Și nici nu s-a ciocănit la ușă.

Pilar se ridică și lumina veiozei căzu pe ea. Nu făcea nici un efort să-și ascundă goliciunea.

Steve o privea în lumina necruțătoare. Cutele formate în jurul gurii strânse și privirea ei rece făcură să-i treacă un frison prin corp. Și-a dat seama că după asta va fi părăsit. Dar era prea târziu. Întrebarea plutea încă între ei, ca o acuzare.

— Bine, domnule avocat, spuse ea plat. Ce vrei să știi?

El spuse repede.

— Las-o baltă. Nu e treaba mea.

Ea continuă, fără a se domoli:

— Vrei să știi câte intrări și câte ieșiri sunt pe zi la casa de toleranță, nu-i așa? De ce n-ai auzit nici un ciocănit la ușă? Pentru că asta e o afacere de înaltă clasă, de aia! Îl privi batjocoritor. Aici nu e ca la Casa Amanților de pe strada principală, unde bețivii se împletesc bătând la ușă și ținându-se de pantaloni cu pumnul transpirat!

Steve o privea fără o vorbă. Se simțea rău de rușine. Își dădea seama că în tot acest timp petrecut cu ea, ea ținuse închisă

urâciunea lumii în care trăia. Dar acum el deschisese ușa...

Ridică o mână spre ea.

— Te rog, Pilar, îmi pare rău...

Ea îi împinse mâna și sări din pat.

— Nu, domnule avocat! Ai deschis conserva de mazăre. Acum mănâncă! Și sper să te umfli!

În timp ce vorbea, pășea înainte și înapoi pe lângă pat, iar trupul ei mlădios se răsucea cu furie.

— Știi ce fac tipii ca să intre aici? Sună la telefon și își fixează o întâlnire, ca orice om de afaceri respectabil.

Fără voie, privirea lui Steve se îndreptă spre telefonul care tăcea.

— De ce nu sună? Pentru că îl închid atunci când ești tu aici. iubitule. De aia nu sună!

Cu o zvâcnire a mâinii, apăsă un buton. Aproape imediat telefonul începu să sune. Pilar râse săbatic cu ochii sclipind.

— Vezi, distracția costă, domnule avocat. O noapte de distracție costă de la cincizeci la o sută de dolari!

Sunetul telefonului parcă îi perfora craniul lui Steve cu niște așchii dureroase. Se ridică să-l închidă, dar ea îl împiedică, sărindu-i în drum.

— Oh, nu! Lasă-l să sune! Telefonul ăsta e o muzică dulce pentru urechile patroanei.

Steve tremura.

— Ce nu merge, domnule avocat? spuse ea în bătaie de joc. Asta sunt. Nici mai mult, nici mai puțin.

Țârâitul se întrerupse și ea începu să se agite din nou.

— Poate ai vrea să-ți arunci ochii în registrele mele? Ei da, am și registre. Asta e o afacere. Am venituri și cheltuieli...

Telefonul sună din nou și Steve ridică receptorul înainte de a se opri.

— Alo! N-a răspuns nimeni. El strigă:

— Pe naiba! Cine e acolo?

O voce slabă de bărbat spuse, ezitând:

— Îmi... îmi pare rău... Credeam că e numărul lui Pilar...

— E numărul ei. Ce vrei?

Din nou nu a mai răspuns nimeni și s-a auzit un clinchet ușor. Steve trânti receptorul în furcă.

— Foarte bine, domnule avocat. Acum ieși afară! spuse Pilar, ridicând vocea.

— Ieși naibii afară și nu te mai întoarce. Doar dacă... Hohotele ei de râs îi zgâriară urechile. Numai dacă vei avea și ceva bani de cheltuială.

CAPITOLUL 10

 nevitabilul s-a produs. Desigur, trebuia să se întâmple mai curând sau mai târziu, într-un oraș de mărimea Reesville-ului. Mona i-a întâlnit pe Steve și Laurie luând masa împreună.

Erau cufundați în conversație în același separeu, în același restaurant. Primul și-a dat seama Steve de prezența Monei, în momentul când a simțit un alt parfum decât cel al lui Laurie. Ea se uită în sus și o zări stând lângă ei, purtând o pălărie neagră ce semăna cu abajurul răsturnat al unei lămpi. Steve primi privirea ei plată fără a se clinti.

Dar Laurie privi și ea în sus. Apăru imediat și zâmbetul ei; nu părea deloc afectată de apariția Monei. Îi spuse liniștită:

— Bună, mamă.

— Laurie, ce înseamnă asta?

Steve se simți puțin amuzat. Chiar venind de la Mona, cu aplecarea ei spre dramatizarea

lucrurilor, cuvintele ei sunăseră melodramatic, stăpânite cu greu.

— Nu știi ce vrei să spui, mamă? Laurie îi zâmbea lui Steve. Mamă, l-ai cunoscut pe Steve...

— Sigur că-l cunosc și asta vreau să spun: că tu ești cu el. Știi prea bine cine e... Zâmbetul lui Laurie pieri.

— Nu, nu știu cine e...

— Bine, eu știu mai bine. Mona respira greu. Aveam o impresie mai bună despre tine, Laurie.

— Mamă, n-ai nici un motiv să fii brutală, spuse Laurie cu o izbucnire de mânie. Cred că ar fi mai bine să-i ceri scuze lui Steve!

Mona trecu peste cuvintele fiicei ei...

— ...iată-te complotând în spatele meu. De când durează asta?

— Nu mai sunt un copil, mamă. Și nu complotez deloc.

— Te-am întrebat ceva, Laurie. De când?

— Nu ne întâlnim prima dată, dacă asta vrei să știi.

În mod evident Mona era uluită. Vocea îi slăbi.

— De ce, Laurie?

— De ce? Pentru că este un avocat bun și îmi place să-l văd când pledează. Și uneori luăm masa împreună. Ce rău vezi în asta?

— Ce e rău? Dacă nu știi, o să-ți spun eu. Mona răsuflă adânc. Și eu sunt avocat, Laurie.

— Da, mamă, știu. Dar tu când pledezi? Singura dată când ai fost la proces, am fost și eu acolo.

— Laurie, hai odată. Părăsim acest loc chiar acum!

Și întinse mâna spre ea. Cu o izbucnire de temperament, Laurie i-o izbi înapoi.

— Oh, nu, mamă! N-o să mă scoți de aici ca pe o școlăriță!

Mona privi în jur. La auzul vocilor mânioase, mai multe capete se întoarseră. După o clipă, spuse cu oarecare amărăciune:

— Și probabil vă întâlniți și noaptea...

— Nu, dar e o idee. Mulțumesc pentru sugestie, mamă.

Cu un zâmbet ușor, Laurie acoperi cu mâinile ei mâinile lui Steve, peste fața de masă.

— Steve, n-ai vrea să mă inviți la cină, deseară?

El ascultase totul cu o teribilă satisfacție. Și acum, după scena recentă cu Pilar, încă proaspătă în minte, spuse grav:

— Voi fi încântat, Laurie. La ora opt e bine?

*

* *

— Știi, am impresia că n-o mai recunosc pe mama.

Erau împreună la „Stejarii” și Laurie, îmbrăcată ca o păpușă, în albastru, cu o fustă

în formă de clopot, plutea parcă, după al doilea pahar. Dar vocea ei avea o nuanță de melancolie.

Steve spuse, fără să se gândească:

— Dar ai cunoscut-o vreodată, Laurie?

Ochii ei negri sclipiră spre el.

— Ce vrei să spui, Steve?

Pentru a-și ascunde scăparea, el făcu un gest cu mâna.

— Oh, am vrut doar să spun că, fiind plecată atât de multă vreme, cum poți spune că o cunoști cu adevărat?

— Dar am cunoscut-o, Steve. De-adevărat. De câteva ori când am venit acasă, am văzut-o la tribunal ori de câte ori am avut șansa asta. Era atât de plină de elan și curaj, atât de... în fine... un fel de „cavaler al dreptății“, deși mi se pare că sună caraghios pentru o femeie.

Steve se auzi aprobând-o:

— Da, odată îi găseam și eu aceste calități.

— Dar chiar asta e! A dispărut totul, Steve! Laurie strigă: De ce, știi de ce n-a mai fost la nici un proces ani de zile, cu excepția aceluia caz?

— Am auzit și eu asta.

— Atunci de ce ar obiecta când mă duc să văd pe altcineva? Întrebă ea cu patimă. Eu nu am ambiții pentru meseria asta. Îmi place doar să asist. Privesc bătălia de la tribunal de parcă aș vedea un film. O dramă mai

răsunătoare, dintr-un proces, mă fascinează ca una dintre piesele sângeroase și zguduitoare ale lui Shakespeare.

— Cred că Mona are ce are cu mine, Laurie, spuse Steve atent.

— Dar de ce? Clipi. Oh, te gândești la povestea aceea cu tatăl tău?

— Știi ceva despre asta? spuse el surprins.

— Sigur că știu! Crezi că am trăit toți anii ăștia sub un clopot de sticlă?

Steve tăcea. Se gândea că într-adevăr Laurie fusese ținută departe, atât timp cât afacerea o implica pe Mona. Abia aștepta să întrebe ce știa de fapt despre Mona și tatăl lui.

Și atunci ea spuse:

— Știu că mama și tatăl tău au avut o legătură. Crezi că nu știu că a avut amantî? Dar când tatăl tău a fost arestat ea l-a apărut. Ce-ar fi putut face mai mult?

Steve tăcea din nou.

— De ce are resentimentele astea față de tine? Chiar așa, Steve? Rămase un moment pe gânduri. Doar dacă este vreun amănunt pe care nu-l cunosc.

El își întoarse capul.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Fără a înțelege, ea scoase un mic sunet de simpatie. Ii atinse mâna.

— Sigur că nu poți vorbi. Sunt o proastă. Te doare chiar atât de mult?

— Sigur că mă doare, spuse el încremenit.

— Iartă-mă, Steve. Vocea ei părea foarte aproape de lacrimi. El încuviință, dar nu putea s-o privească, temându-se că ar putea să-și trădeze ura față de Mona. Prinse privirea barmanului și mai ceru un rând de băutură. Când au sosit, Laurie se uită gânditoare la paharul ei, lovind un cub de gheață cu degetul.

— Știi ceva, Steve? Cred că mama e îngrijorată. Peste câteva săptămâni vor fi alegerile și cred că e speriată că ar putea pierde.

Steve o privi nesigur. Ar fi putut fi clintit imperiul Monei? Se îndoia. În mod sigur, el nu vedea nici o dovadă în favoarea acestei idei.

*

* *

Dar Steve își aminti cuvintele lui Laurie, câteva zile mai târziu, când îl vizită o delegație formată din trei oameni. Delegația reprezenta comitetul districtual al partidului de opoziție împotriva Monei, la viitoarele alegeri.

Purtătorul de cuvânt al celor trei era un bărbat numit Carlisle, un om de afaceri de vază, foarte cunoscut în oraș. Carlisle era un tip rotofei, îngrijit și arăta foarte prosper. Steve îl știa doar din privire. Kelso îl arătase odată, prezentându-l ca pe președintele comitetului regional al partidului care se opunea Monei.

— Apără o cauză pierdută, dacă au avut cumva vreuna... comentase Kelso sec.

Delegația venise cu o propunere care l-a uluit pe Steve. Carlisle i-a prezentat-o pe scurt. Candidatul nominalizat la alegerile preliminare din primăvară ca să fie opozantul Monei în funcția de procuror districtual suferise un grav atac de inimă. Comitetul fusese nevoit să facă altă propunere. Și Steve era alesul lor...

— Pentru că, domnule Temple, ca să vă spun sincer, zise Carlisle posomorât, numărul celor din care putem alege este limitat. Mai mulți membri ai partidului nostru, care nu au nici o experiență în domeniul juridic, refuză categoric să candideze împotriva Monei. Ceea ce ne-a determinat să ne hotărâm în privința dumneavoastră a fost victoria asupra ei, la proces. Chipul bărbatului deveni și mai încrunțat. Fir-ar să fie, ai învins-o o dată și asta n-a mai reușit nimeni înainte.

Steve simți un puternic sentiment de mândrie. Desigur, era ceva imposibil. În subconștient simțea asta. Când și-a recăpătat suflul normal le-a spus:

— Domnilor, vă sunt recunoscător și mă simt măgulit. Dar nu voi candida.

— De ce?

— În primul rând, cred că victoria mea asupra Monei a fost pur și simplu o șansă.

— Dar ai învins-o! Asta e problema!

— Și mai este încă un lucru foarte important. Nu îndeplinesc condițiile de rezidență ca să candidez pentru o funcție publică. Eu m-am întors să locuiesc aici, în Rees Country, abia de câteva săptămâni.

Chipul lui Carlisle se întristă.

— Hristoase! Asta nu ne-a dat prin minte! Asta vă demonstrează ce disperati suntem...

— Și mai este ceva, spuse Steve. Sunt prea tânăr. Mi-am luat de prea puțin timp licența în drept. Nu pot fi ales nici măcar hingher.

Carlisle își ridică mâna.

— Te rog, domnule Temple. Nu mai bate și alte cuie în sicriu. Se întoarse spre ceilalți, scârbit: Ei, oameni buni, n-avem ce face. Trebuie să colindăm prin tufișuri după alt porumbel.

Steve rămăsese pe gânduri, dar era furios, degetul i se plimba pe buze încoace și încolo. Când cei trei s-au ridicat, vocea lui îi opri.

— Domnilor, am o sugestie, dacă vreți să mă ascultați.

Carlisle răspunse acru:

— Ascultăm orice, numai să fie rezonabil.

— V-ați gândit la Luther Kelso? întrebă Steve.

Se ridică imediat un cor de proteste.

— Oh, nu! Nu prostul ăla bătrân!

— De ani de zile plutește într-o mare de gin.

— Domnule Temple, noi îl placem pe judecător, dar n-are nici o șansă, spuse Carlisle plin de reproș.

— Luther Kelso are o pregătire juridică perfectă, una dintre cele mai bune pe care le-am cunoscut, spuse Steve ferm. Și el a fost ales o dată judecător aici.

— Asta a fost odată. E mult de atunci. Și atunci l-au ales pentru că îl avea în spate pe Jack Morgan.

— Domnilor, mi-ați spus că sunteți disperați. Și am dedus din atitudinea și din graba dumneavoastră că de fapt candidatul dumneavoastră n-are oricum nici o șansă. Ce-aveți de pierdut?

În timp ce vorbea, gândurile lui Steve alergau înainte, cântărind ce va spune în clipa următoare. Se gândea parcă la un lucru nebunesc și voia să rezolve de unul singur ceea ce numai Dumnezeu știa. Se ridică în picioare, cu o hotărâre bruscă.

— Domnilor, eu voi fi în spatele lui tot timpul. Îi voi conduce campania. Eu... ezită puțin și apoi spuse cu fermitate: vă garantez personal că nu va bea... în fine, se va abține... până când se vor termina alegerile. Ce ziceți de asta?

După chipurile celor trei, pendulau între speranță și îndoială. Carlisle stătea țeapăn, de parcă i se luase o mare povară de pe suflet.

— Cum spuneți, ce avem de pierdut? Acesta ar putea fi răspunsul. Îl privi gânditor pe Steve. Dar mai e o problemă. Eu îl cunosc pe judecător. E al naibii de încăpățânat. Cum crezi că va primi propunerea asta?

— În problema asta, lăsați-mă pe mine, spuse Steve, arătând o încredere mai mare decât cea pe care o avea de fapt.

*

* *

Kelso era furios.

— Ce naiba te-a apucat, băiete, să-mi faci mie una ca asta?

Steve se rățoi la el:

— Ce nu-i în regulă, Luther? Tu ai spus întotdeauna că lipsește doar o persoană curajoasă ca s-o înfrunte pe Mona. Iată, acum a apărut șansa ta.

— Șansa mea! Tu nu mă cunoști, băiete? Sunt un bețiv, o epavă, un alcoolic.

Steve era neclintit.

— Știu totul despre tine, Luther

— Știi? Tu știi! Ce naiba știi tu? țipă el.

Steve i-a spus. Făcuse „săpături” în trecutul lui.

Cu douăzeci de ani în urmă, Kelso făcuse față tuturor profețiilor care-i preziceau un viitor strălucit în cariera juridică. Fiind singurul copil al unei familii de vază din Reesville, tatăl fiind judecător pensionat, Kelso confirmase foarte

devreme toate proorocirile. Timp de cinci ani privise ca spectator la cărările întortocheate ale justiției. Apoi apăruse acolo o fată, o fată de pe partea greșită a cărării, sau, mai bine-zis, o fată de pe partea greșită a râului. După un an, fata a murit în urma unui avort criminal. Iar Luther Kelso a dispărut din Reesville. După câțva timp, numele i-a apărut pe lista unei policlinici pentru alcoolici, într-o suburbie din Chicago. În ultimii câțiva ani, numele lui se remarcase în câteva orașe de pe coasta de Vest, unde profesa, apărând de obicei cauza răufăcătorilor care ieșeau în afara legii.

Apoi, într-o după amiază de vară, cu zece ani în urmă, s-a întors la Reesville. Nu a dat nici o explicație și nici o scuză pentru anii îndelungatei sale absențe.

— Dar toate astea, conchise Steve, sunt niște lucruri de mult depășite. Sigur că pe ici, pe colo, se mai bârfește.

Kelso se uită la el cu gura căscată. Era pentru prima dată când îl vedea pe Kelso înmărmurit.

— De unde naiba ai aflat astea?

— În timp ce-mi făceam lecțiile. Steve râse scurt, apoi redeveni serios. Comitetul m-a sunat la telefon acum trei zile. De atunci am fost foarte ocupat. Am fost coleg de facultate cu un tip care a fost exmatriculat. A deschis apoi o agenție de detectivi la Chicago și are

relații peste tot. A făcut pentru mine niște verificări și am dat și eu niște telefoane.

Kelso se înfundă în scaun, ca și cum ar fi simțit că l-au lăsat picioarele.

— Toate astea te-au costat bani frumoși, nu-i așa, băiete?

— Afacerea va renta mai târziu, spuse Steve.

— Deci ai făcut în așa fel încât să-mi acoperi toate urmele murdare. Kelso își trecu o mână peste creștetul pleșuv. Și ce ai de gând să faci cu toate astea?

— Nimic, Luther, spuse Steve încetișor. Aveam nevoie doar să știu dacă ai fost cumva arestat. sau ai avut vreo condamnare, ceva care să poată fi folosit de Mona împotriva ta, în campania politică.

— S-ar părea că au fost destule.

— Nimic din ceea ce ți-ar putea face rău. Steve se întinse spre el, spunându-i cu onestitate:

— Luther, ai mai candidat o dată pentru postul ăsta și ai fost ales. De ce n-ai mai face-o o dată?

— Acum este altceva, băiete. Aveam sprijinul lui Jack Morgan, spuse Kelso. Se uita în spatele lui Steve, privirea lui rătăcind parcă spre tribunal. Știi, eu am iubit-o pe Janice. A fost singura femeie pe care am iubit-o vreodată sau pe care am dorit-o vreodată...

— Janice era fata care a murit?

— Da, Janice era fata care a murit. Se cutremură, chipul lui oglindind parcă o agonie. Și eu am ucis-o. Atât de precis ca și cum eu aș fi folosit cuțitul cu care a hărtănit-o măcelarul acela.

Steve schiță o mișcare de protest.

— Nu te mai chinui așa, Luther. Așa a fost să fie.

Kelso îl privi uimit.

— Așa a fost să fie? Ești un prost, băiete. Un lucru ca ăsta nu se întâmplă așa, că vrea Dumnezeu. Știi de ce-a murit? N-am putut s-o iau de nevastă pentru că locuia dincolo de râu. Tata mi-a spus că nu-i destul de bună pentru mine, că-mi va distruge cariera, și eu am fost de acord cu el. Îți dai seama, am fost de acord cu el! spuse Kelso cu o violență crescândă. Nu îl acuz cu nimic. Multă vreme am făcut-o, dar acum nu-l mai acuz. Era tatăl meu și am fost de acord cu el.

— Știai că e însărcinată?

— Nu, dar n-are nici o importanță. Janice a murit în clipa în care și-a dat seama că îmi era rușine cu ea. Era mândră, foarte mândră. Am văzut-o cu câteva clipe înainte de a muri. Mă ruga să o iert. Spunea că a greșit ucigându-l pe fiul nostru din cauza mândriei ei rănite. Ea mă ruga să o iert, ea, înțelegi?

Într-o tăcere supărătoare, Steve spuse încet:

— Mai spune-mi un lucru, Luther. De ce te-ai întors?

Kelso începu să vorbească, apoi privi în jur cu o mutră chinuită.

— Ah, ăsta-i punctul culminant! M-am întors pentru că tata a murit și mi-a lăsat o mică moștenire, *condiționată* de ideea să-mi petrec restul vieții în Reesville. Și așa am venit târâș-grăpiș acasă. Nu-i așa că am dovedit o mare tărie de caracter, băiete?

Apoi se ridică brusc în picioare.

— Acum îți dai seama de ce toată schema aia a ta, stupidă, rămâne în afara discuției.

— Nu, nu vād deloc de ce, spuse Steve cu încăpățănare. Discuția s-a purtat o întreagă după-amiază și noaptea. Steve își scotea toate armele la iveală. Kelso avea o minte formată în problemele legislației. O citea pe Mona ca pe o carte deschisă. Aici era o șansă, că Mona se dovedise cam moale la proces și putea fi desființată într-o campanie dusă ca un război-fulger. Doar dovedise că își pierde forța la proces, nu-i așa?

Steve menționează și remarca lui Laurie despre faptul că Mona era îngrijorată în privința alegerilor.

Kelso ricană.

— Mona? Îngrijorată? Crede-mă, băiete, Mona n-are de ce să fie speriată. Ce știe o fetiță ca Laurie?

În sinea lui, Steve admitea că el are dreptate. Ce putea ști Laurie? Dar continua să-și susțină argumentele. Promisese să-și dedice tot timpul acestei campanii. Dacă ar fi fost necesar, l-ar fi închis pe Kelso într-o cămașă de forță ca să-l țină treaz.

Dintr-o dată, Kelso se uită la el bănuitor.

— Mă folosești pe mine ca s-o lovești pe Mona, nu-i așa, băiete? De fapt nici nu-ți pasă dacă voi fi ales, doar să-i dai câteva palme ei...

Steve se mișcă stânjenit.

— Cred că ai ghicit, dar parțial, mărturisi el. Dar asta nu e totul, Luther, jur! Știi că sunt de neclintit în ce privește legea și dreptatea. Și oamenii din acest district s-au cam săturat de Mona ca procuror districtual!

Acest argument și-a făcut efectul. Steve nu voia să-i permită lui Kelso să iasă în oraș să bea ceva, până când nu lua o hotărâre finală. Capitulara lui Kelso s-a produs brusc. Punea, însă, o condiție.

— Dacă voi fi ales, va trebui să fii adjunctul meu. Se grăbi să adauge, cu o sclipire șmecheră în ochi. Dacă, asta vreau să spun.

Steve se arătă a fi de acord, iar Kelso se oferă să cumpere ceva de băut, ca să sărbătorească momentul. În zilele ce au urmat, Kelso bătea toba peste tot că hotărârea lui finală se datora dorinței de a se lăsa de băut...

CAPITOLUL 11

Mai era mai puțin de o lună până la alegeri și Steve se afla într-o lume nouă, aiuritoare, în vârtejul campaniei politice. Găsea că ignoranța lui în ce privea substraturile campaniei politice era fără capăt. De obicei, spunea ei, o campanie construită pe îndelete în timpul lunilor de vară ajunge la apogeul agitației abia în toamnă. Dar vara era pe sfârșite; se apropia momentul culminant, iar în timpul atât de scurt care-i mai rămăsese până la alegeri, totul trebuia grăbit.

Adesea, în zilele următoare, Steve continua să fie uimit de ce Carlisle nu-i răsese în nas când el anunțase atât de fericit că-i va servi lui Kelso ca manager în campanie. Dar curând și-a dat seama foarte clar că nimeni altcineva nu și-ar fi luat această răspundere.

În afară de timpul limitat, banii alocați de partid campaniei lui Kelso reprezentau o sumă

jalnică. Problemele pe care trebuia să le înfrunte Steve erau cam complicate. Trebuia să închirieze un sediu pentru campanie, să instaleze niște telefoane și să găsească niște voluntari fără plată, ca să răspundă la telefon. A închiriat un magazin gol care dădea spre scuar și ale cărui vitrine au fost pavoazate cu postere pline de... zâmbetul „angelic” al lui Kelso. Clădirea era chiar vizavi de clădirea în care echipa procurorului districtual ocupa câteva birouri.

— E numai bine, spuse Kelso glumeț, când Mona se simte mai tristă se uită afară și primește ca un bobârnac zâmbetul mutrei mele de clown. Mai trebuia să tipărească și cărți de vizită, postere și o întreagă literatură destinată campaniei, să fie scrise discursuri și aranjate conferințe de presă. Cu ceva economii de fonduri, ar putea cumpăra câteva minute la radio și televiziune. Kelso trebuia să străbată ținutul într-un turneu electoral, dând mâna cu diverse persoane și, după propriile lui cuvinte... „ținând discursuri imediat ce găsea măcar doi oameni adunați laolaltă.” Au lăsat aparițiile la radio și televiziune pentru ultima zi a campaniei.

Pentru Steve toate astea erau în parte circ, în parte show de partid și în ultima parte — pură evanghelizare. Dar campania de „evanghelizare”, observă el curând, rămăsese numai în sarcina lui Steve. La Kelso se putea observa

un entuziasm foarte scăzut, ca și la membrii partidului, ca și la restul alegătorilor.

Iar caravana electorală a Monei, care activase toată vara, se afla acum în viteza a patra, sfărâmând în fața ei întreaga opoziție.

La întoarcerea în Reesville, Steve închiriasse un mic apartament de burlac pe care îl folosea de obicei numai ca să-și țină acolo hainele, să doarmă și să facă baie, împărțindu-și orele de veghe între birou și tribunal. Acum își petrecea tot timpul la sediul partidului sau pe drum, cu Kelso. De obicei stilizând, nu scriind discursurile lui. Și-a refuzat toți clienții pe care-i avea în perspectivă. Își dădea seama că își tăia toate punțile de legătură. În caz că era învins Kelso, iar Steve trebuia să se întoarcă la practica avocaturii, nu prea mai găsea nimic în urmă... Dar lăsa aceste gânduri închise în minte și se arunca înainte...

Destul de curios, dar Kelso fusese unica surpriză plăcută. Odată depășite primele îndoieli, a rămas abstinent și s-a implicat el însuși în campanie cu entuziasm.

Steve observase că toate cunoștințele politice ale lui Kelso erau la fel de vaste și interesante cum era și pregătirea lui în științele juridice. Era un cunoscător profund al politicianilor și al alegătorilor din Rees Country. Chiar de la început, Kelso spusese:

— Ceea ce trebuie noi să facem este să hotărâm suficienți alegători să-și schimbe

direcția votului. Într-un fel, când un singur om care odinioară a votat pentru un anume candidat își schimbă votul, candidatul pierde două voturi în loc de unul. Cei care au votat înainte împotriva Monei nu sunt dispuși să-și schimbe părerea. Ceea ce avem noi de făcut, este să-i câștigăm pe cei care au votat întotdeauna pentru ea.

Kelso deținea o adevărată comoară de anecdote politice pipărate, tot felul de amintiri și sfaturi înțelepte.

Deocamdată, când s-au tipărit afișele campaniei, s-a uitat la ele cu o privire sceptică. Fiecare avea un mic portret al lui Kelso cel lucid, cu chelia lui lucind ca un metal polizat și cu sloganul campaniei: *Un vot pentru judecătorul Luther Kelso în funcția de procuror districtual înseamnă un vot pentru o guvernare onestă!*

— Judecător, așa-i? O să râdă și curcile. Parcă le aud comentariile. „Singura bară pe care o cunoaște judecătorul acum e barul la care-și umflă burta.”

— Pe naiba, Luther, exagerezi.

— Chiar așa, băiete? Nu fi prea sigur de asta. Apoi ochii lui albaștri și-au regăsit sclipirile ascunse și și-a încrucișat mâinile mici peste pânțele. Am putea face cum a procedat un tânăr candidat, pe care l-am cunoscut pe vremuri. Și el candida pentru postul de procuror de district. Lupta din greu și era

speriat. Avea un teanc de afișe mici, cu portretul lui pe ele. Fusesse „împins” în campania electorală și din motive financiare afișele lui erau la fel de mici ca astea.

Apoi i-a venit o idee luminoasă. A pornit-o la drum prin toate locurile publice: în sălile de așteptare de la tribunal, în stațiile de autobuz și de tren și așa mai departe. Și-a lipit posterele pe toate ușile, chiar la closetele publice. Îl costa un bănuț, dar și-a dat seama că îl costa la jumătate de preț... Kelso ricană ușor, cu un rânjel care se întindea... Dar opoziția a început să-l poreclească. „Mutra de pe ușa closetului” și uite așa a pierdut campania...

*

* *

Din seara când se certaseră, Steve n-o mai văzuse pe Pilar. Chiar dacă n-ar fi intervenit cearta aceea, el n-ar fi vrut s-o vadă. Frumos ar fi fost pentru el, ca manager al campaniei lui Luhter Kelso să se afle că frecventa cel mai nostim bordel din Reesville?

Dar nu se întâmpla la fel cu Laurie. O vedea cu orice ocazie, adică în acele rare momente când putea scăpa, pentru câteva ore, de presiunea campaniei electorale. Avea două atitudini față de Laurie. Era foarte vesel să fii alături de ea, care era o clipă fetiță și în următoarea — femeie. Era caldă, tandră și glumeață.

Scurtele clipe petrecute împreună îl umpleau de o dorință crescândă. Se îndrăgostise de ea și în același timp lupta împotriva ei. Erau totuși fiica Monei...

Pe Mona n-o mai întâlniseră de la scena pe care o făcuse la restaurant. Laurie vorbea despre ea din când în când, dar Steve dedusese că și mama și fiica erau angajate într-o adevărată bătălie pentru el. Normal că aceasta a adăugat ceva în plus orgoliului său de bărbat, dar simțea totuși o vină destul de mare, pentru că trebuia să o întâlnească pe furiș pe fiica Monei Alcott.

Destul de ciudat, dar Laurie acceptase cu calm campania lui Kelso împotriva Monei. De fapt nu părea să vadă în aceasta vreo vină prea mare. Îi spusese lui Steve că o mică întrecere va fi chiar benefică pentru Mona; propriul ei drum ar fi fost prea lung. Dar Steve știa că mintea fetei nu va concepe niciodată că Mona ar putea să piardă sau că va fi chiar învinsă. Adevărata campanie încă nu se încinsese. Kelso era încă departe de a o ataca personal pe Mona. Dar aceasta trebuia să se întâmple. Steve se temea foarte mult de ziua în care Laurie urma să afle că a început Kelso să o demaște. Știa că ea avea un mare respect pentru el și dezvăluirile lui o vor zgudui.

Dar a sosit și ultima zi. Kelso era în afara orașului, completându-și un discurs plin de

angajamente, iar Steve se bucura de o după-amiază furată, alături de Laurie.

Deși vara trecuse, era o zi caldă. Plouase în noaptea trecută și cerul era curat, limpede. Laurie pegătise o masă de picnic și avea intenția să meargă în afara orașului. Cum Steve nu avea mașină, Laurie urma să folosească unul din cele două Cadillacuri ale Monei. Când Steve a văzut mașina a devenit brusc dușmănos, dar bucuria lui Laurie, care abia aștepta excursia i-a înăbușit protestele.

Malul râului părea o explozie a culorilor de toamnă. Loțul ales de Laurie era la o cotitură a râului, unde se afla un fel de gâtuitură. Acolo șerpuirea râului forma un mic vârtej, destul de calm. La vreo treizeci de metri mai departe, curentul principal al râului era rapid și puternic. Râul era presărat cu bărci cu pânze, plutind ca niște păsări ce zburau jos, deasupra apei. Ici-colo, cu un zgomot ca scrâșnitul furios al unui fierăstrău, țâșneau bărci cu motor cu câte un schior acvatic la remorcă.

Laurie parcă periculos chiar pe buza malului râpos, acoperit cu iarbă și sări afară din mașină; strigă apoi, agitându-și mâinile cu gesturi largi:

— Ți-ai luat costumul de baie, așa cum ți-am spus?

— Da, sigur, dar apa asta nu pare prea tentantă, spuse Steve, aruncând o privire cam

neîncrezătoare spre râul plin de mâl, adunat după ploaia din noaptea trecută.

— Ei, și tu, Steve! Te enervezi din orice. Își deschise cu degete grăbite fusta de plajă legată în jurul taliei. Nu știu ce faci tu, dar eu intru în apă.

Își lăsă jos fusta și își desfăcu nasturii bluzei. Avea pe dedesubt un costum galben, din două piese, foarte reduse ca dimensiuni. Alergă spre mal și rămase acolo, în echilibru, râzând către el peste umăr.

Cu bronzul ei auriu, cu cele două pete galbene ale costumului, ca două pete desenate de un pictor pe trupul zvelt, mlădioasă ca o pisică, Laurie era atât de frumoasă, că ți se tăia răsufierea. Stătea cu un picior și cu un șold ridicate provocator. Avea pântecul plat, virginal. Avea un fel de ștrengărie diabolică. În atitudinea ei era parcă o ispită ascunsă.

Steve simți un val de dorință. În același timp, își simțea pieptul plin de dragoste pentru ea. Apoi, ea se aruncă înainte de pe mal, tăind apa ca o lamă de cuțit. El își scoase hainele, rămase în costumul de baie pe care și-l pusese încă de acasă și sări în apă, după ea. Apa era ca înghețată. Se ridică la suprafață, gâfâind și tremurând de frig. Laurie despica apa în fața lui, cu ochii ei întunecați sclipind de plăcere. Plonjase fără cască de baie și părul i se lipise de frunte. Și l-a dat la o parte

din ochi cu un gest al mâinii și a continuat să despice apa.

Steve o urma. Și-a deschis ochii, dar nu putea să vadă nimic. Apa curgea în jurul lui ca o perdea întunecată, opacă. După o clipă a reușit să privească în jur. Ea era cu câțiva metri înaintea lui, înotând cu gesturi grațioase. El o urma. Laurie privi în urmă și îl zări. Își mări viteza. Era ca o focă în mijlocul apei.

Apoi Steve simți forța puternică a curențului. Erau chiar în șuvoiul din mijlocul râului. Își încetini viteza și o chemă:

— Am ajuns destul de departe, Laurie. Curentul e foarte rapid astăzi.

Ea continua însă și pe el îl trecu un fior de teamă. Steve nu se simțise niciodată în largul lui în apă. Dacă ea ar fi făcut un cârcel, atât de departe de mal, el n-ar fi fost în stare s-o salveze.

În fine, ea se întoarse și veni alături de el. El o privi o clipă și se îndreptară spre mal. Țâșni afară din apă. Chiar în lumina soarelui, era destul de frig. Când ea a ajuns aproape, el i-a întins o mână și a ridicat-o.

Laurie își scutură apa din păr. Începu să tremure.

— Doamne, ce frig îmi e.

— Știu. E mult prea rece ca să înotăm. Și eu nu sunt cel mai bun înotător din lume. Ce te făceai dacă ți se punea un cârcel?

Ea rămase tăcută și îl privi cu intensitate.

— Chiar îți pasă de mine, Steve?

— Mi-a păsă, spuse el posac.

I-a luat mâna și s-au grăbit spre mașină. Mâna ei palpită într-a lui ca o mică făptură cu propria ei viață.

Steve luă un prosop mare din mașină și începu să o șteargă energic. Ea stătea moale în brațele lui, cu ochii închiși. Prosopul îi alunecă din mâini și își lipi buzele de ale ei. Îi sărută părul umed, sprâncenele, pleoapele. Și, în sfârșit, îi găsi gura. Ea îi întoarse îmbrățișarea cu înflăcărare. Se legănau înainte și înapoi, înlănțuiți ca doi adversari.

O dorea cu tot ce avea în el. Nu dorise niciodată atât de mult o femeie. Dar nu venise încă momentul. I-a eliberat gura, împotriva voinței lui.

Laurie murmură, fără a-și deschide ochii:

— Dragul meu, iubitule... N-aș fi vrut să te iubesc, dar...

Își înlănțui brațele în jurul gâtului lui și își ridică din nou capul spre el. Cu întreaga lungime a trupului ei gol, fremătător, îl strânse lângă ea. Degetele se înfingeau în păr și gura o căuta sălbatic pe a lui. Mâinile lui îi strângeau spatele, iar șoldurile ei vibrau lângă șoldurile lui. Fără a-și dezlipi gura de a lui, se răsuci ușor și sutienul căzu. Sâni ei mici și duri se lipiră de pieptul lui, cu sfârcurile întărite ca niște spini.

Într-o clipă, trupul ei era gata să se deschidă în fața lui, cu toate locurile secrete la îndemână.

Limba ei îi mângâia urechea. Șopti:

— Fii bun cu mine, iubitele. Pentru mine e prima dată...

Apoi, dintr-o dată, un gând ieși la suprafață din profunzimile minții lui, era ceva diabolic, ascuns adânc în străfundul inconștientului. Dacă se întâmpla, seducția fiicei Monei ar fi fost o răzbunare clasică, iar faptul că era virgină, făcea această răzbunare și mai dulce.

— Ce-ar fi să mâncăm totuși proviziile pentru picnic? spuse el aspru.

Ea stătea tremurând, cu ochii ușor închiși, cu gura întredeschisă și umedă, cu sânii grei. Își mușcă buza de jos cu dinții și apărură o picătură de sânge. Pleoapele îi fremătau. Pentru o clipă el crezu că-l va lovi, dar apoi o perdeaua a căzut parcă peste trupul ei.

— Bine, Steve. Cum spui tu, spuse ea, stăpânindu-și tremurul din voce

Laurie înconjură mașina și începu să se îmbrace. Steve își scoase slipul ud și își puse hainele cu degetele neîndemânatic. Răsufând greu, blestema în gând. Toate impulsurile lui deveniseră o masă de contradicții. Ar fi vrut să alerge pe cealaltă parte a mașinii și s-o posede. Știa că poate; ea îi dăduse dovezi ample că va fi de acord. Cu siguranță asta o obseda de multă vreme. Dar el nu putea să

se implice prea mult în relația cu fiica Monei. Nu acum. Ar fi fost foarte jignită când Kelso i-ar fi retras însărcinările pentru campanie, iar dacă ar face cu ea dragoste acum, ar fi rănit-o și mai mult.

Ea întinse repede o pătură pe iarbă și despachetă coșul de picnic. Conținea pui rece, salată de cartofi, felii groase de pâine franțuzească, o plăcintă întreagă de mere, tot felul de murături și așa mai departe.

După ce a terminat, Laurie, complet îmbrăcată, se apropie dinspre mașină. Se apropiase cu ochii plecați, refuzând să-l privească. Înceau amândoi o sfială ciudată. În sfârșit, pentru a îndepărta tăcerea stânjenitoare, Steve se ridică și răsuci butonul radioului din mașină. Era fixat pe postul de radio local și o voce siropoasă de disc jockey însoțea discurile la modă.

Mâncarea fusese delicioasă, iar el i-o și spuse.

Laurie îi privi și zâmbi pentru prima dată.

— Mulțumesc, Steve. Gropița din obraz apăru și dispăru. E unica mea preocupare domestică. Știu să gătesc.

— Tu ai pregătit toate astea? Întrebă el uimit

Ea aprobă. Dintr-o dată se întinse și îi luă mâna.

— De ce, Steve?

Nu te puteai îndoi de sensul întrebării. El se încruntă.

— Nu era nici momentul, nici locul potrivit.

— Poate că ai dreptate. Ea caută o clipă ochii lui. Oricum îți mulțumesc. Apărură din nou gropițele și răsună râsul ei vesel. Sau așa cred...

Se ridică și trecu alături de el, mângâindu-i cu un deget conturul obrazului.

— Nu te supăra, Steve. Tu ești întotdeauna atât de *sensibil*, știi asta?

Apoi se așază din nou, cu capul plecat într-o atitudine de ascultare. Vocea plină de entuziasm a comentatorului de la actualități răzbătea cu forță din radio.

Steve se încordă, cu teamă. Acum era momentul!

„... Campania electorală s-a întetit astăzi, spuse comentatorul cu vioiciune și un fel de chicotit în voce. Luther Kelso și-a scos mânușile și a ieșit în față în pas ritmat. Într-un discurs pasionat de două ore. Kelso a acuzat-o de corupție pe Mona Alcott, actuala deținătoare a postului de procuror. A acuzat-o de faptul că ar controla întreaga structură politică, aceasta îngăduind jocurile de noroc, vânzarea ilicită de alcool și casele de prostituție din Reesville. Apoi Kelso a mai incriminat...”

Expresia lui Laurie era derutată. Se uita spre Steve ca și cum n-ar fi înțeles, în timp ce el încerca să-și păstreze trăsăturile nemiș-

cate. El cunoștea discursul prea bine. Lucrase la el cu Kelso. Asta numise Kelso campania „Fete, Jocuri și Gin“ Dar Steve nu știa că Luther plănuise să folosească termenul pentru prima dată în ziua aceea. Se ridică și închise radioul. Când se întoarse, Laurie spuse:

— Steve?

El ridică din umeri.

— Știi cum sunt discursurile din campaniile de alegeri, Laurie. Plouă cu acuzații, dar pe urmă se potolesc.

— Dar nu credeam că Luthér ar vrea... Râse, nesigură. Știi ce spune mama? Când opoziția începe să arunce cu murdării, înseamnă că începe să piardă teren.

— Noi nu prea avem mult teren de pierdut, spuse Steve, nervos. Încă puțin și vom obține marea victorie.

— Dar să aduci asemenea acuzații doar ca să obții câteva voturi în plus... Se întrerupse și îl privi cu ochii măriți. Steve, mi-ai spus că tu ai scris majoritatea discursiunilor lui Luthér?

— Da, așa este.

— Și...

— Da, Laurie... Și pe ăsta l-am scris tot eu. Dintr-o dată îl părăsi răbdarea. Pentru Dumnezeu, Laurie, maturizează-te o dată! A venit timpul să afli adevărul despre Mona!

— Care este adevărul, Steve? Spune-mi-l, roști ea, liniștită.

— Laurie, probabil ți-au ajuns la urechi niște povești.

— Da, povești... Toate sunt minciuni, ca și asta.

— Nu, Laurie, nu sunt minciuni, o contrazise el cu un gest furios. Reesville e putred până la rădăcină. Prostituatele, automatele pentru poker mecanic, pariurile, ringurile de box, vânzările ilegale de alcool — totul e permis! Iar Mona este sufletul acestei mașinării! Ea trage sforile care mișcă tot angrenajul!

Laurie păli.

— Nu! Minți! Se ridicase în picioare dintr-o singură mișcare. Vrei s-o distrugi — și asta pentru povestea aia veche cu tatăl tău!

— Nu-i adevărat, Laurie! oftă plin de mânie. Sau dacă este, nici măcar nu e lucrul cel mai important. Important este că trebuie să facem curățenie în ținutul ăsta. Și Mona trebuie învinsă. Laurie... vocea lui se îmblânzi. Nu ești nici proastă, nici oarbă. Uită-te în jur și întreabă. Într-un singur bloc de pe Strada Principală sunt o asociație de pariuri, două case de toleranță și nu știu câte automate de poker. Mona este procuror, Laurie! Chiar crezi în mod sincer că toate astea funcționează fără știrea sau fără complicitatea ei?

— Nu, nu, nici nu vreau să aud!

Își puse mâinile la urechi. Părea atât de zguduită, ca un copil bătut care-și dădea sufletul.

— Îmi pare rău, Laurie, că a trebuit să fiu eu acela care ți-a spus. Dar era timpul să afli adevărul.

Făcu un pas spre ea, dar ea se feri.

— Nu, nu veni lângă mine! Ești oribil! Nici n-am cuvinte! Ești bolnav de ură contra mamei. Ar fi trebuit să-mi dau seama. Nu mai vreau să te văd în ochi! Se întoarse cu spatele. Peste o clipă, spuse cu voce stinsă:

— Și acum vreau să mă întorc acasă!

CAPITOLUL 12

Peste două nopți Steve s-a dus s-o vadă pe Pilar. Știa că riscă să nu fie primit, dar trebuia s-o vadă. Era pentru prima dată când se ducea la ea fără a se anunța prin telefon, dar se temeă că va refuza să-l vadă.

Holul era pustiu, dar se putea auzi sunetul batjocoritor al unui râs de femeie în spatele uneia dintre uși, urmat de înjurăturile mormăite de un bărbat.

Steve bătu de două ori la ușă până când a răspuns Pilar. La vederea lui, chipul ei plăcut dădu semne de bucurie, apoi luă o mină indiferentă. Era îmbrăcată în întregime în alb, cu o rochie de seară cu fusta bogată, care făcea falduri în jurul picioarelor ei netede, ca o spumă albă. Pe un braț purta niște brățări cu pietre verzi.

— Bună, Pilar, spuse el calm.

Ea răsufală și gura i se curbă amuzată:

— Ei bine, domnule avocat! Nu joci cam riscant? Managerul campaniei pentru reformă să se strecoare într-o casă de toleranță?!

Era ceva deliberat în felul în care se sprijinea indolentă de tocul ușii, în poza clasică a unei prostituate.

— Pot intra pentru un minut?

El făcu un pas înainte dar ea îi bară drumul. Îi trecu un gând neplăcut prin minte. Oare avea un bărbat în apartament? Încercă să se strecoare pe lângă ea, dar spațiul era prea mic.

— Ai venit cu bani, domnule avocat?

— Te rog, Pilar, spuse el răgușit.

Ea îl stădie în tăcere, apoi se retrase, pășind într-o parte. Steve intră și, cum ea închidea ușa, se uită repede în jur. În living nu era nimeni, dar ușa dormitorului era închisă.

În spatele lui se auzi vocea lui Pilar, care spuse cu maliție:

— Vrei să verifici dormitorul? Nu mă țin de șotii, dar poate ai vrea să cercetezi chiar tu...

— Pilar, eu... O pivi în față. O simțea că parcă era la capătul nervilor și se abținea să nu spună ceva care să o irite.

Degetele ei tremurau ușor în timp ce își puse o țigară în portțigaretul de jad. El aprinse un chibrit și ea trase cu sete din țigară. În spatele ecranului de fum, spuse:

— Uite ce e, dacă te aștepți să cad cu tine în pat, cu strigăte de bucurie, te înșeli.

— Pilar, îmi pare rău de ce s-a întâmplat. Știu că am fost deplasat.

— Ai fost, spuse ea încet. Dar acum de ce ai venit?

— Îmi era dor de tine, zise Steve cu simplitate.

Pentru o clipă chipul ei se îmblânzi, și el crezu că i se va arunca în brațe. Dar momentul acela trecu.

— Lua-te-ar naiba, Steve! șopti ea. Crezi că toate astea mă vor face să încep să joc iar piesa asta?

— Credeam că însemnăm ceva unul pentru altul. Știu eu...

— „Însemnăm“! Ce să însemnăm? Ai spus tu vreodată „Te iubesc și nu-mi pasă că ești o târfă?“ Vocea i se frânse. Să însemn ceva! Ce altceva însemn eu pentru tine decât o tăvăleală în pat, un exemplar dintr-un șirag de femei care se oferă gratuit. Nimic altceva!

— Nu e adevărat, Pilar!

— Chiar nu e? Atunci spune-mi... Se uită fix la el. Pentru ce altceva ai venit astă seară, dacă nu pentru asta? Spune-mi!

El tăcea. Pentru că ea spusese adevărul. Indiferent ce pretext ar fi avut pentru această vizită, subtextul era că o dorea.

Pilar se întoarse cu un gest de concediere.

— Acum ar fi mai bine să pleci, Steve.

— Pilar, ascultă-mă...

— Pleacă imediat! spuse ea cu o voce gătuită.

În clipa aceea se auzi un ciocănit ușor la ușă. Steve înțepeni. Pilar se întoarse și se uită spre ușă. Ciocănitul se repetă.

Privirea lui Pilar se mută spre Steve. În râsul ei era și puțină isterie.

— Bine, domnule avocat! Ai vrut ciocănit la ușă, uite că acum se ciocănește!

Înainte de a o putea opri, se duse spre ușă și o deschise de perete.

În prag stătea Laurie, cu fața palidă, dar hotărâtă. Își strângea în mâini poșeta, atât de tare că încheieturile se albiseră. Ochii ei negri se opriră asupra lui Pilar și o strâmbătură de dezgust apăru pe chipul ei încordat. Apoi privirea trecu de la Pilar și îl găsi pe Steve. Scoase un strigăt, de parcă ar fi fost lovită.

— Laurie! Steve se înroși, privind spre ea. Ce faci aici?

— Trebuia să aflu dacă tot ce mi-a spus mama e adevărat.

Steve crezu că face un atac de cord.

— Ce ți-a spus Mona?

Pilar stătea deoparte, cu ochii sclipind de amuzament.

— Am aflat tot despre tine și această... această femeie. Se uită din nou la Pilar

— Această „târfă” drăguță, zise Pilar veselă. Hai, spune pe șleau! Nu te jena!

Privirea lui Laurie se îndreptă din nou spre Steve. Abia șoptea.

— Mama mi-a spus că ești aici și eu n-am putut crede. Voiam să văd eu însămi.

— Laurie, nu e ceea ce crezi!

— După tot ce mi-ai spus alaltăieri despre casele de toleranță, uite peste ce dau! Vocea îi suna aspru. Bravo, Steve! Câtă ipocrizie!

— Laurie, ascultă-mă, strigă el disperat. Știu ce crezi, dar..

Îi puse o mână pe umăr. Ea suporta atingerea fără a se clinti. Ochii negri și mari se umplură de lacrimile care-i curgeau nestăvilite pe obraji.

— Și am crezut că te iubesc. Doamne, cum am putut crede? Mă simt murdărită.

Îi aruncă mâna și plcă, alergând împle-ticindu-se pe hol. Steve rămase pe loc, nehotărât, cu privirea spre Pilar.

Ea râdea cu cruzime.

— Grăbește-te, domnule avocat. Dacă o prinzi la timp, îți închiriez o cameră pentru noaptea asta.

Deși își dădeau seama că era vulgară în mod voit, el simți o puternică dorință de a o lovi. Se năpusti pe ușă pe urmele lui Laurie. Râsul batjocoritor al lui Pilar îl urmărea pe coridor.

Laurie era la jumătatea scărilor când Steve începu să coboare. Alergă după ea prin hol, sub privirile înmărmurite ale cerberului de la

intrare. O parte din mintea lui se întreba chiar cum reușise fata să treacă de el.

Un taxi era oprit în curba din fața clădirii. Steve o prinse chiar în momentul în care deschisese ușa taxiului. El îi apucă brațul și o sili să se întoarcă spre el. Avea fața udă de lacrimi. Privirea rănită a ochilor ei îl lovi drept în inimă, dar se stăpâni. Trebuia s-o determine să vadă realitatea.

— Fir-ar să fie, Laurie, acum ascultă-mă, spuse el gâfâind. Nu voi încerca să-ți explic relațiile mele cu femeia aceea, până când nu vei deveni mai rațională, dar asta trebuie să fie o dovadă că tot ce ți-am spus despre Mona e adevărat!

— Nu dovedește nimic decât că tu ești persoana cea mai vrednică de dispreț cu care am avut de-a face vreodată, spuse ea cu voce scăzută. Și dacă nu mă lași să plec, ți!

Fața șoferului de taxi apăru în geam. Spuse bătaios:

— la zi, amice, ce se întâmplă aici?

Steve își revărsă furia pe el.

— Treci înapoi la volan, amice, sau îți sparg dinții în el, scrâșni el.

Chipul șoferului tresări de teamă și omul se retrase la locul lui.

— După toate celelalte mai ești și bătăran! i-o trânti Laurie.

Uitându-se în jos spre ea, Steve simți nevoia să râdă. Toată scena părea scoasă

dintr-o veche comedie mută. Spuse plin de compasiune:

— Regret, Laurie. Îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat. Și îi lăsă brațul. Foarte bine, du-te la maică-ta. Poate că așa e mai bine pentru toți.

Ușa se trânti și taxiul țâșni înainte cu un scrâșnet de frâne. Laurie fu aruncată pe scaunul din spate. Nici măcar nu privi în urmă.

Steve se uită după taxi până ce dădu colțul. Aprinse o țigară cu mâinile tremurânde. Îi trecuse furia. Nu mai simțea nimic. Dar știa că durerea va veni mai târziu. Simți pentru prima dată adevărata amploare a iubirii pentru Laurie. Dar cu ea ar fi trăit ca într-un paradis al nebunilor. Totuși, poate, dacă n-ar fi fost fiica Monei...

Privi înapoi spre hotel. Prin fereastră se vedea tipul de la recepție, privind-l curios. Spera ca el să nu știe cine e.

Bine, deci se terminase tot. Pilar făcuse așa încât totul să devină foarte limpede.

Cu o privire obosită își strivi țigara în rigolă și plecă.

*

* *

După mai puțin de două săptămâni, ritmul campaniei crescuse febril. Kelso dădea ocol regiunii de la un capăt la altul, vorbind uneori de câteva ori pe zi. Își expunea zilnic cele trei

obiective împotriva cărora lupta: prostituția, jocurile de noroc și băutura. Adesea se întorcea acasă răgușit și istovit de oboseală. Pierduse mult în greutate și bea foarte puțin. Dar nu-l părăsise deloc simțul umorului și, fără îndoială, se distra de minune. Avea o mină bună, pasul vioi; el singur mărturisea cu tărie că se simțea mai bine decât se simțise cu ani de zile în urmă.

Faptul că Luhter susținea că se distrează atât de bine, îl cam neliniștea pe Steve. Kelso privea toată campania ca pe o șotie. Dar Steve păstra tăcerea. Făcuse destul bătându-și capul pentru amândoi.

La rândul ei, și Mona își întetise ritmul campaniei, bântuind tot ținutul. Cum era de așteptat, își făcuse capital electoral dezvăluind trecutul lui Kelso, eșecurile lui, bețiile, așa-zisa lui scurtă internare într-un sanatoriu pentru alcoolici. Laurie începuse să-și însoțească mama, stând alături de ea în timpul discursurilor pe care le ținea.

Mona nu menționase niciodată numele lui Steve în public. Dar bârfele bântuiau prin întreaga regiune, ca o boală molipsitoare. Acum știa toată lumea că tatăl celui care conducea campania electorală a lui Luther Kelso murise în închisoare. Steve se îndoia prea puțin că persoana care lansase zvonul era Mona, în stilul ei caracteristic.

Kelso încă nu credea că ei doi ar putea face o demonstrație de forță. Lista de candidați în fruntea căreia figura Kelso era destul de puternică. Candidatul care îl concura pe șeriful Joel Taylor, chipeșul ajutor de șerif pe nume Thorne, dovedea o mare forță. Dar nimeni până acum n-ar fi îndrăznit să dea glas gândului că ar fi putut Kelso să o învingă pe Mona. Toate sondajele îi dăduseră un avantaj considerabil și ea mergea mai departe, pe drumul ei, plină de încredere.

Era inevitabil ca orice persoană cu funcția ei să-și facă dușmani și Mona avea partea ei în această situație. Dar inamicii așteptau momentul potrivit ca s-o abandoneze, ca șobolanii care părăsesc vasul care se scufundă. Dar deocamdată nu exista nici o dovadă că puternicul postament pe care îl avea în orașul Reesville începea să se erodeze.

Prima dovadă că Mona începuse să se neliniștească a dat-o cu o săptămână înainte de alegeri. Era foarte târziu și Steve era singur în biroul statului său major. Stătea aplecat pe birou, în fața geamului, scriind un discurs. Sună telefonul care stătea lângă cotul său.

Fiind preocupat de discurs, a ridicat receptorul și a răspuns absent.

— Steve? întrebă o voce dulce. Tu ești, îngeraș?

El intră în alertă, frecându-și ochii de uimire.

— Mona, tu ești?

— Da, îngeraș.

Steve încercă un sentiment de satisfacție. Inima începu să-i bată puternic. Spuse cu prudență:

— Ce mai faci, Mona?

— Steve, vreau să te văd. Chiar în astă seară.

O urmă din tonul ei de comandă, pe care și-l amintea atât de bine, îi colora vocea.

Steve era obosit mort. Nu dormise de paisprezece ore. Dacă se gândea bine, nici nu mâncase decât micul dejun. Era tentat s-o trimită la naiba. Dar curiozitatea era mai puternică.

— Bine, Mona, unde ne vedem?

— La mine acasă. Unde în altă parte? Știi drumul. El îi auzi râsul răgușit. Ai mai fost pe-aici.

Steve auzi parcă un mic clopoțel de alarmă, dar îl ignoră. Îi răspunse:

— Foarte bine, Mona. Ajung în jumătate de oră.

CAPITOLUL 13

lădirea în stil colonial era neschimbată, cu coloanele albe ridicându-se sinistru în noapte. Steve plăti șoferului și dădu drumul taxiului. Se opri pentru o clipă înainte de a urca treptele. Casa era aproape în întregime scufundată în întuneric; un bec mic ardea deasupra ușii de la intrare și o lumină slabă se filtra printre panourile de sticlă care mărgineau ambele laturi ale ușii.

Ca și data trecută, după atâția ani, Mona a deschis ea însăși ușa. În spatele ei, ușa biroului rămăsese deschisă, proiectând un dreptunghi de lumină în hol.

Steve clipi uluit, zguduit pentru un moment. Era îmbrăcată într-un kimono care arăta exact ca acela pe care-l purtase în după-amiaza aceea, cu opt ani în urmă. Cu lumina aceea în spate, silueta ei încă fermă, încă plăcută,

se reliefa provocator. El era sigur că-și studiasse bine poza, dinainte.

— Bună, Steve, spuse ea cu vocea aspră. Îi făcu loc să intre. Îți mulțumesc că ai venit.

El nu spuse nimic. Părul Monei era desfăcut și îi flutura pe umeri. El se întreba, cu interes real, dacă și-l vopsea. Era tot negru, fără nici un fir alb.

Sub privirea lui intensă, ea făcu un gest ușor și îl conduse direct în birou. Pe drum Steve nu putu să reziste și aruncă o privire spre scara care urca în întuneric spre etaj.

Aruncă o privire pătrunzătoare în jurul biroului. Era gol. Întrebă tăios:

— Unde e Laurie?

Chipul Monei era lipsit de expresie.

— A rămas în noaptea asta la o prietenă. Pe urmă gura i se rotunji într-un zâmbet. Nu te teme, îngeraș, suntem singuri-singurei. Și servitorii sunt plecați.

— Tu ai aranjat așa, Mona?

Ea ridică din umeri.

— Ce importanță are? Vrei să bei ceva, Steve?

Înainte ca el să poată răspunde, ea se întoarse și se îndreptă spre bar. După câteva clipe reveni cu două pahare. Steve nici nu se mișcase din locul unde îl lăsase.

Luă paharul și bău o jumătate pe nerăsuflăte. Simți băutura ca un șuvoi de foc alunecându-i pe gât. Într-o clipă se simți

năpădit de căldură. Își aminti din nou că nu mâncase de dimineață.

— Ce vrei, Mona? întrebă el. Sunt mort de oboseală. Am avut o zi lungă.

Ea își înclină capul pe spate și bău din pahar. Coloana albă a gâtului ei era încă netedă, aproape fără riduri. Sâni mici se întvedeau bine reliefăți; erau încă plini. Ca și cum i-ar fi simțit privirea, ea își schimbă poziția și kimonoul se desfăcu, arătând lungimea piciorului descoperit pe jumătate. Era nevoit să admită că mai putea fi încă dorită.

Apoi își dădu seama că ea îl privea provocator și înjură înăbușit, ca și cum ar fi simțit o undă arzătoare pe față. Fața ei se încrețise batjocoritor și la coada ochilor îi apăruse „laba gâștii“ Spuse:

— Îmi pare rău că ești așa de obosit, ingeraș. Exact la asta mă și așteptam din partea ta. De ce te omori așa pentru o cauză pierdută?

— O cauză pierdută? Dacă e o cauză pierdută, de ce sunt aici?

Ea ridică indiferentă din umeri.

— Ajungem și la asta. Ești un avocat bun, Steve. Ce-ai zice să vii în biroul meu? În curând începe vacanța.

— Poate că ți-ai schimbat părerea despre mine. M-ai numit „șmecher“, dacă-ți amintești.

— O făceam pentru binele lui Laurie. Nu voiam să se atașaze de tine. Și adăugă repede: Nu din motive personale. Doar pentru că este prea tânără.

Îi reveni în minte amintirea nopții în care îi auzise pe Mona și pe tatăl ei certându-se. Spuse, cu o blândețe prefăcută:

— Aș putea transfera și la tine propriile tale cuvinte. Din cât am putut observa, Laurie e destul de matură. Și făcu un gest confuz spre ea. Nici o problemă! De ce îmi oferi slujba asta?

— Am fost cu ochii pe tine. Convingerile noastre au cam slăbit în ultima vreme. Ne bateți regulat.

— Nu mă duci, Mona, spuse el ferm. Asta ar fi modul de a scăpa de noi — de mine și de Kelso.

Ea îl studie o clipă, apoi a dat din cap încet.

— Steve, nu mă interesează Kelso, lingăul ăla bătrân. Se întoarce și îi arată o canapea joasă așezată lângă perete. Hai să stăm jos să vorbim.

Canapeaua era o apariție nouă în birou. Înainte nu era acolo. El se așează la o distanță destul de mare de ea. Mona luă o țigară din cutia de pe măsuta pentru cafea și o aprinse cu bricheta.

Aruncând un nor de fum, spuse:

— Voi fi cinstită cu tine, Steve. Știu ce pune la cale Kelso, cine îi scrie discursurile și așa mai departe. Fără tine, Steve, Kelso n-ar însemna nimic.

Flerul lui se dovedise a fi corect. Mona *era speriată*. Îl făcu să rămână tăcut cu un gest al mâinii și începu să vorbească.

— Acum, înainte de a deveni înfierbântat și plictisit, tu nu gândești așa. Kelso nu are nici o șansă să câștige și tu știi asta. Dar ar putea să determine pe unii oameni să înceapă să gândească și să înceapă să alerge pe drumul deschis de el. Și eu nu vreau asta. Doar dacă... Se aplecă spre Steve; parfumul ei îi agresa nările ca o pâclă densă. Vocea îi luase o întorsătură convingătoare.

Orice ar fi, pot folosi în biroul meu un procuror inteligent și tânăr. Vino alături de mine, îngeraș. Te voi plăti după cum meriți, îți promit.

— Nu facem târgul, Mona, spuse el cu emfază. Tu ești cam speriată și nu ăsta e drumul pe care îl voi urma eu.

Ea se uită spre el printr-un nor de fum.

— Dar spune-mi care e prețul tău?

— Nu mă poți plăti.

— Nici măcar... Lăsa întrebarea în suspensie.

— Nici măcar dacă mi-ai da o grămadă de bani.

— Oricine are un preț, îngeraș, spuse ea absentă. Își puse țigara deoparte. Steve, o iubești pe Laurie?

El plutea într-un fel de nedumerire. Ce legătură avea Laurie cu asta? Apoi își reveni. O oferea pe Laurie ca jertfă ambițiilor ei! Se uită la ea scârbit:

— Mona, cât de jos poți să te afunzi?

Ea nu s-a simțit ofensată. Îl fixa, cu fața încremenită într-un zâmbet viclean.

— O vrei pe Laurie, nu-i așa, Steve?

El rămase sincer.

— Da, dar nu în felul ăsta. Nu în condițiile tale. Oricum, Laurie nu e prea amabilă cu mine.

— O pot influența pe Laurie. Va face orice îi cer eu, spuse Mona cu aroganță.

— M-ar mira. Se uita la ea gânditor. Ce îți închipui că va crede dacă îi voi povesti toate astea?

— Nu te va crede, răspunse Mona prompt.

— Nu, poate că nu. Dar într-o zi tot va afla totul despre tine.

Mona alungă această previziune cu dispreț.

— Și ce-i cu asta, Steve? O pot câștiga de partea mea și treaba să meargă înainte.

Steve își clătină capul în tăcere.

Chipul ei deveni repede plin de mânie.

— Ești un prost, Steve. Își stropșea vorbele către el. Ești exact ca tatăl tău. N-ai nici pic de curaj sau ambiție, ești ca un iepure.

Când a auzit-o amindindu-l pe tatăl lui, Steve a înțepenit. Se întoarse spre ea.

— E timpul să plec, spuse el tăios.

— Nu, așteaptă! Își puse o mână pe mâneca lui. Îmi pare rău, îngeraș.

Avea ceva în voce care l-a făcut să se uite în spate. Ea își strânse kimonoul în spaté. Era complet goală acum și contururile ei pline, roz și albe se ofereau privirii. Ochii aveau o sclipire febrilă; culoarea îi inundase obraji; gura ei sângerie era deschisă și umedă, vârful limbii pătrunzând printre buze.

— Ți amintești, îngeraș?

Își amintea. Își amintea totul prea bine. Și își mai amintea de remarca lui Kelso, că poftele Monei nu se mărgineau la bani și putere. Nu era deloc cinstit. Steve știa că își folosea trupul ca pe un mijloc de corupție, dar ea ajunsese foarte departe în această artă a senzualității.

Așa cum presupusese Steve, trupul ei jinduia după al lui. I-a luat mâna și i-a pus-o pe piept. Sfârcurile erau tari și netede ca boabele de cireșe. Ea își strecura mâna spre pieptul lui. Buzele îi eliberară un strigăt slab. Cealaltă mână se mișca pe coapsele lui. Îl găsi.

El era ispitit. Ar fi fost plăcut să alunece în iadul plăcerii oferite. Își amintea foarte bine cât de abilă era ea în arta iubirii.

Apoi i-a îndepărtat mâna, apucându-i-o cu degetul mare și cu arătătorul, ca și cum ar fi luat de pe el ceva murdar.

— Îngerăș! Parcă nu-i venea să creadă. Nu-ți mai amintești cum a fost data trecută?

— Îmi amintesc, Mona. Dar acum ești mai bătrână, spuse el cu o indiferență aspră.

Ea se ridică și o umbră îi întunecă fața. El realizează imediat ce teamă o bântuia. Pe măsură ce îmbătrâneea, dovedea o spaimă crescută în fața vârstei.

Cu o cruzime calculată, el apăsă pe locul dureros.

— Și pe deasupra, asta s-a întâmplat acum opt ani, Mona. Și nici atunci nu mai erai chiar tânără.

Chipul ei părea a se desface în bucățele ca un puzzle răvășit de lovitura unei mâini distrate.

— Ieși afară, șuieră ea. Pleacă din calea mea, nenorocitul!

Fără a-l preveni, se năpusti asupra lui peste canapea, cărându-i palme și pumni. El se trase deoparte, apucându-i pumnii cu mâna și încercând să o rețină. Apoi el se opri și cu o mișcare ușoară o împinse pe canapea. Își pierduse kimonoul în încăierare și era complet goală. Destul de straniu, *chiar* arăta bătrână. Zăcea moale pe spate, cu ochii sălbăciți și

scurta injurii. Avea un asemenea vocabular de obscenități, că el a rămas șocat.

Pentru prima dată simți că îi era milă de ea. Și mai simțea o rușine crescândă pentru propriile sale acțiuni din noaptea aceea.

— Îmi pare rău, Mona, îmi pare rău pentru tine, spuse el încet.

Întorcându-se, se îndreptă cu pași mari spre ieșire. Vocea ei se ridică într-o izbucnire isterică, bombardându-i urechile cu injurii, până când el trânti ușa după el. A părăsit casa, spera că pentru totdeauna și fără a privi în urmă.

Era foarte târziu, dar oboseala îi dispăruse sub impactul celor descoperite. Mona era în mod evident speriată de alegeri. Această noutate îi excita la maximum. Mai avea mult de lucru la discurs. Oricât de târziu ar fi fost, se va apuca de scris.

Sediul partidului era la vreo 300 de mile distanță, dar mersul îi va limpezi gândurile. Se gândi să întindă pasul. Străzile erau liniștite și pustii, casele întunecate. Porni într-un ritm vioi, pașii săi răsunând pe trotuar.

*

* *

Steve intră în clădirea cu magazine, cu ușa închisă, înainte de a realiza că nu era ceva în

ordine. Când plecase, lăsase lumina aprinsă în urmă, acum camera cea mare era în întuneric. O lumină slabă pătrundea prin fereastra din față.

Mai mult intrigat decât alarmat, începu să pipăie drumul înapoi spre intrare. Dar era ca și cum ai vrea să treci o cursă cu obstacole legat la ochi. Pe podea erau scaune aruncate. N-a reușit să facă nici trei pași că s-a împiedicat de un scaun și a strivit un chibrit. Atunci a auzit primul sunet și a simțit primejdia. Îl treceau fiori de spaimă ca niște șerpi.

Încercă să se uite în sus. În flacăra unui chibrit, a văzut un om, apoi trei. A prins o scurtă licărire pe una din fețe care avea ceva cunoscut. Apoi chibritul s-a stins și au năvălit pe el.

A fost o bătaie scurtă, brutală. Loveau în tăcere, ca surdo-muții; singurele zgomote erau răsuflările greoaie, bufnitura unui scaun căzut, târșâiala picioarelor și pocnetul surd al pumnilor pe carne. Steve se ținea bine, izbind și el cu coatele și cu pumnii, cu picioarele și genunchii. De câteva ori pumnul a declașat niște mormăituri groase, înfuriate, de două ori a lovit cu genunchiul niște burți.

De două ori a căzut pe podea dar de fiecare dată s-a ridicat din nou în picioare. Dar

adversarii erau mai mulți și își cunoșteau bine meseria. Îl găseau chiar și în întuneric cu loviturile lor ca de ciocan.

În sfârșit, l-au doborât cu greutatea lor. Avea un genunchi scrântit, care-i tăia răsuflarea. Vedea stele verzi și își pierdea cunoștința. Loviturile ca de baros îi plouau peste cap și umeri. Și-a adunat ultimele puteri și a încercat cu disperare să lupte chiar trântit la podea, dar o ultimă lovitură l-a pleznit într-o parte a capului și l-a aruncat ca pe un glonte rătăcit într-o prăpastie fără sfârșit, într-un întuneric infernal.

*

* *

Când și-a revenit, Kelso era aplecat deasupra lui, cu chipul îngrijorat. Lumina zilei pătrundea spălăcită în cameră.

— Doamne Dumnezeule, băiete, gâfâia Kelso. Ce s-a întâmplat aici?

Steve încercă să se ridice. Durerea îl străfulgeră în creștet. A gemut tare.

Kelso l-a culcat, potrivindu-i o pernă sub cap. Ghemuindu-se în fața lui, i-a spus rugător:

— Încetișor, băiete. Fața i se întunecă de mânie. Cine a făcut asta? Tocmai plecam în oraș. Trecând pe aici, am văzut ușa deschisă și m-am gândit să verific...

Steve încercă să-și miște limba, o simțea grea și umflată, iar buzele îl dureau.

— Nu știu, Luther, scrâșni el. Nu, așteaptă! Își închise ochii, evocând cele câteva minute de violență. Apoi își aduse aminte:

— Erau trei-patru oameni, iar unul din ei era Joel Taylor. Șeriful Taylor.

Kelso se trase înapoi pe genunchi.

— Taylor! Băiete, te-au aranjat zdravăn. Nu mai ești în mințile tale!

— Sunt sigur de asta, Luther. I-am zărit fața într-o licărire de lumină.

— Dar de ce, pentru numele lui Dumnezeu?

— Nu sunt sigur, spuse Steve încet. Sau poate sunt.

Se ridică din nou. Apoi, cu ajutorul lui Kelso se puse pe picioare. Era nesigur pe el și îl durea totul, dar se pare că nu- i rupseseră nici un os. A fost în stare să meargă încet în baie. Și-a privit fața în oglindă și a fost surprins să vadă, cu excepția unei vânătăi pe obraz și a câtorva pete de sânge închegat, că nu avea fața prea stâlcită. Atacanții erau experți în meseria lor; evident, nu voiseră să-i lase urme pe față. Dar el știa că va fi înțepenit și-l va dura totul zile întregi. S-a spălat cât de bine a reușit. Apa rece l-a limpezit capul.

Când se întoarse din baie, Kelso era la telefon.

— Așteaptă, Luther. Steve se aplecă repede peste birou. Ce faci?

Ochii lui Kelso erau plini de o furie rece.

— Chem poliția. Ce vrei să fac?

Steve îi luă receptorul.

— Nu! Nu-ți dai seama ce înseamnă asta? Vocea îi tremura de excitație.

— Tot ce văd e că te-au snopit în bătaie!

— Asta înseamnă că Mona e îngrijorată.

Kelso pufni.

— Mona Alcott îngrijorată? Băiete, ți s-au întunecat mințile. Își miji ochii. Poate că poți să-mi explici mai bine.

Steve îi povestește vizita la Mona și tot ce lăsase ea să-i scape.

Kelso îl ascultă atent, dar nu era convins deloc.

— Dacă e cineva îngrijorat, acela ar putea fi Joel Taylor. Se teme că Thorne ar putea să-l dea afară din cuibușorul lui comod. Spuneai că l-ai văzut pe Joel.

— Da, cred că da, aprobă Steve. Dar ar trebui să fiu crezut pe cuvânt. Și el e dintre băieții Monei, nu vezi? Primește ordine de la ea.

— Crezi că Mona l-a trimis să te mătrășească? Luther era cam neîncrezător. Putea

să vină din proprie inițiativă. Și pe urmă, ce spera să realizeze bătându-te pe tine?

— Nu sunt sigur. Poate să mă sperie. Sau poate voia doar să se răzbune, punând la cale chelfăneala asta. Era furioasă de moarte când am părăsit-o. Fără să-și dea seama, Steve își plimba un deget pe buze și se strâmbă de durere. Să fi venit din proprie inițiativă? Cred că ar fi venit dacă voia să vadă că bătaia dă rezultate. Și are și el un mare interes în alegeri, după cum ai spus.

— Atunci haide să-i trimitem poliția pe cap. Și Kelso se aplecă iar spre telefon.

— Nu, Luther, există numai mărturia mea. El știe asta. Va nega totul, ținând că încercăm să aruncăm o perdea de fum cu câteva zile înainte de alegeri. Și adăugă sarcastic: Dacă reușim să-l învingem pe el și pe Mona la alegeri, atunci îi răsplătim pe amândoi pentru bătaia asta.

Kelso făcu un gest vag.

— Iar visezi, băiete. Nu avem nici un preot s-o descânte pe Mona.

— Nu sunt prea sigur de asta. Nu mai sunt chiar așa de sigur. Și nici Mona nu mai este...

CAPITOLUL 14

eniseră ultimele zile ale campaniei. Steve lucra singur și era destul de târziu noaptea, când auzi telefonul sunând.

Mai întâi se gândi că era Mona. O mână i se duse inconștient la falca dureroasă, în timp ce ridica receptorul.

Vocea de la celălalt capăt al firului era joasă, înăbușită, aproape fără sex. Steve s-a tulburat auzind-o:

— ... Kelso?

— Vorbiți mai tare, vă rog, spuse Steve iritat. Kelso nu e aici.

Vocea repetă:

— Unde e Luther Kelso?

— Am spus că nu e aici!

— Încearcă la casa lui Pilar Rives. Camera douăzeci și opt.

S-a auzit un declic și telefonul s-a închis. Steve mai ținu o clipă receptorul în mână, în timp ce mintea lui obosită încerca să se concentreze la ceea ce auzise.

Primul lui gând a fost că era o glumă proastă. Apoi un fel de vierme de spaimă îi invadă gândurile. Sună în grabă la hotelul lui Kelso. De când începuse campania, el se mutase la un hotel mai elegant. Știind că Luther avusese o zi grea, și probabil adormise, Steve a sunat la recepție.

Recepționarul de noapte l-a informat că în urmă cu două ore Kelso ieșise, după ce primise un telefon urgent. Nu, el nu știa cine îl căutase.

Steve puse receptorul în furcă și alergă spre clădirea în care locuia Pilar, în cămașă, cu mânecile suflecate. Se uitase după un taxi, dar nu se vedea niciunul. I-au trebuit cincisprezece minute ca să ajungă la loquinta lui Pilar, dar i s-a părut o veșnicie. A folosit cheia lui de la ușa din spate, așa încât a ajuns imediat, în hol.

Cum se grăbea pe scări, paznicul cu ochii cinici făcu înconjurul ghișeului.

— la oprește-te naibii o clipă, nenicule!
Pilar mi-a spus să nu te mai las înăuntru!

Steve îl împinse, dându-l la o parte din drum, și urcă scările. Holul era gol, iar ușa de la camera 28 era închisă. Se opri lângă ușă, ascultând. Se auzea slab un murmur de voci. A încercat clanța și era neîncuiată. Trase scurt aer în piept și deschise larg ușa.

Kelso, numai în chiloți, fără nimic altceva pe el, stătea în vârful unui pat răscolit, ținând în mână o sticlă de whisky pe jumătate goală. Două fete erau trântite lângă el. Amândouă erau în sutiene negre și slipuri.

Steve se aruncă pe pat, ciocnindu-se de cea blondă și îl zgâlțâi pe Kelso de umăr.

— Lua-te-ar dracu', Luther! urlă el, ce faci aici?

Kelso se uită la el cu ochii împăienjeniți. O urmă de recunoaștere apăru totuși în ochii lui holbați.

— Bună băiete, ce-ai zice să bem ceva? întrebă el cu gravitatea bețivilor

Ridică sticla și Steve i-o luă din mână. Fără nici un alt cuvânt, Kelso căzu cu fața pe pat. Steve îl apucă de un braț, încercând să-l ridice. Dar avea o greutate inertă; era beat criță. Steve nu fusese niciodată mai furios.

Se auzi un zgomot la ușă și o voce moale întrebă:

— Steve Temple?

Steve se întoarse cu un salt înapoi. Un om cu o față de copil, îmbrăcat într-un costum ca un sac, stătea în prag, cu un aparat de fotografiat ridicat sus. Minteia lui Steve refuza să reacționeze, apoi cele două fete s-au ridicat, fiecare pe o parte, și l-au îmbrățișat, pozând în ținuta lor sumară. Bruneta cea înaltă l-a înlănțuit cu brațele și și-a înfundat fața sub umărul lui. Amândouă aveau grijă ca el să nu-și asoundă capul în fața camerei.

El și-a dat seama de înscenare, dar era prea târziu. Blițul se aprindea luminând camera cu o lucire arzătoare.

Fotograful lăsă jos aparatul cu o privire satisfăcută.

— Gata, am făcut-o!

Privi în sus și pe chipul lui apăru spaima. Steve se îndrepta spre el aplecat pe jumătate. Nu mai avea nimic în gând decât să pună mâna pe aparat, chiar prin violență, dacă era necesar.

Fotograful începu să se retragă, când în prag apăru Pilar, în spatele lui.

Păși înăuntru, cercetând cu privirea camera. Avea ochii mari de uimire.

— Steve! De ce ești aici? Doar nu crezi că...

Fotograful se furișă spre ieșire. Pilar se întoarse spre el, întinzând mâna.

— Bill, dă-mi mie aparatul!

Omul arăta înspăimântat.

— Dar, Pilar, știi cât de mult vrea ea pozele astea!

— Nu mă interesează ce naiba vrea Mona! spuse ea cu violență. Asta nu făcea parte din înțelegere. Acum dă-mi aparatul!

— O să mă dea afară, spuse el plângăreț.

— Te dau și eu dacă nu-mi dai aparatul. Nu-ți face griji, îmi iau eu răspunderea. Poți să i-o spui când vrei.

Bosumflat, tipul îi întinse aparatul. Pilar îl scutură și el dispăru din vedere. Apoi Pilar se întoarse spre cele două fete care stăteau cu gura căscată.

— Hai, și voi două spălați putina!

Fetele o ocoliră și fugiră. Pilar era ocupată să descarce aparatul. L-a izbit de podea și a rupt filmul în bucățele. Steve o privea nedumerit, cu mintea încă în ceață. Era îmbrăcată cuminte, cu o fustă gri și cu o bluză albă, cu o eșarfă verde la gât.

După aceea s-a îndreptat spre pat să se uite la Kelso, iar Steve și-a revenit îndeajuns ca s-o acuze:

— Tu ai aranjat toate astea?

— Dacă te referi la judecător, da. Eu am aranjat, spuse ea fără emoție. Dar tu nu făceai parte din târg, domnule avocat. Mona a jucat dublu și te-a amestecat în asta. Și adăugă, sarcastic: E foarte pricepută în asemenea treburi.

— Dar de ce, Pilar? Știam că ești supărată pe mine, dar ce aveai cu Luther?

— Crezi că mie nu-mi pasă de alegeri? spuse ea cu dispreț. După cum vezi, eu primesc ordine de la Mona și când Mona spune: „sari!” eu sar, că altfel mă izgonește din oraș.

Furia lui se mai domolise, dar rămăsese nedumerit.

— Dar nu se va supăra când va afla ce-ai făcut?

— N-are decât să se supere, zise Pilar sec.

— Și ce vei face?

— Voi trece podul dacă vreau și când vreau, așa cum am venit. Mai întâi — lucrurile importante. Se uită spre omul lungit în pat. Trebuie să-l scoatem afară înainte ca ea să-și trimită vreun alt servitor.

Kelso dormea lungit pe burtă ca un mort, care plutea pe o mare de murdărie.

— Nu l-am văzut niciodată pe judecător așa de dărâmat.

— Se lăsase de băutură și probabil că whisky-ul l-a distrus de tot, spuse Steve. Nu ia prea mult timp unui băutor de forță ca Luther să se îmbete cui.

— Bine... Răsuflă din greu. Apoi spuse tăios: vezi dacă poți pune niște haine pe el și eu trimit după un taxi.

Steve reuși să-l îmbrace pe Kelso și să-l care pe scări spre mașina care aștepta.

În taxi, Steve întrebă:

— Sunt foarte curios de un lucru. Cum ai reușit să-l aduci la tine?

Ea nu răspunse. Steve privi în jur. Pilar se uita afară pe fereastra taxiului; chipul ei era ca o mască:

— Pilar!

— I s-a spus că doctorul era la mine, beat mort.

— Ce doctor? întrebă el uluit.

— Da, izbucni ea nerăbdătoare. Doctorul care i-a făcut avortul lui Janice Thomas. A ieșit acum un an din închisoare și a dispărut. Bineînțeles că nu era la mine azi noapte, dar una din fetele mele i-a oferit o sticlă judecătorului. Restul îl cunoști.

— O, Doamne! suspină Steve pälind.

Se uită la Kelso care stătea prăbușit într-un colț, pe scaun. Avea în el ceva patetic, cu hainele șifonate și cu gura deschisă, sforăind ușor.

Acum Steve își putea imagina ce a simțit Kelso când s-au trezit acele amintiri dureroase. Ce spunea el odată? „Un asemenea lucru nu poate fi depășit niciodată.”

— Ce lucru spurcat!

— Crezi că el a știut? Se întoarse spre el, cu ochii verzi scânteind. Știi ce sunt eu. N-am încercat niciodată să mă dau drept altcineva. Vrei să spun că-mi pare rău? Vocea ei se frânse. Bine, atunci... îmi pare rău.

Se aplecă spre el, cu trupul suplu, zguduit de suspine. Fără cuvinte, Steve o îmbrățișă cu tandrețe și o lăsă să plângă. Între timp, taxiul ajunsese în fața hotelului lui Kelso, ea încetase să plângă. Stătea dreaptă, retrasă în colțul ei, fumând liniștită, cu chipul palid și rezervat.

Steve simțea că ea regretă că își dăduse frâu sentimentelor. Ținea port-tigarețul de jad între dinți, îndreptat spre el ca o armă. Avea senzația că, dacă el îi observase lacrimile, acum voia parcă să-l

Înțepe cu săgeata otrăvită a port-țigaretului. Șoferul l-a ajutat pe Kelso să coboare din taxi. Steve se întoarse cu capul spre taxi și o întrebă:

— Vei mai fi aici când mă întorc?

— Voi fi aici, spuse ea fără intonație.

Șoferul și Steve l-au târât pe Kelso prin hol, sub privirile îngrozite ale recepționarului și l-au urcat în lift. Ajunși în camera lui Kelso, Steve l-a dezbrăcat din nou. L-a învelit într-un pled, cu un gest de adio.

Când s-a întors spre taxi, observă că Pilar își împropătasese fața cu rujul și cu o umbră de pudră. Singurul semn al lacrimilor recente rămăsese ochii înroșiți și ușor înșercănați.

El se așeză din nou pe scaun, cu un suspin obosit.

— Bietul nenorocit! Măine dimineață se va simți bine, cu excepția unei mahmureli îngrozitoare. Se uită spre ea. Te întorci la tine?

Trecu un moment până când răspunse.

— Da, la mine.

S-au întors la Pilar în tăcere. Steve a plătit taxiul și a urmat-o la intrarea din spate.

Când ușa apartamentului s-a închis după ei, ea se întoarse spre el scâncind. El o strânse la piept, fără nici un cuvânt.

În sfârșit, șopti în valul ei de păr:

— A trecut mult timp, Pilar...

— Prea mult! Ea râdea cutremurându-se. Știi ce nu e în ordine cu mine, tu, nenorocitul? M-am îndrăgostit de tine, ăsta-i necazul!

— Pilar, eu...

— Sst... Îi puse mâna pe gură. Nu spune nimic. Nu strica această clipă. Vino!

L-a luat de mână și l-a condus fără greș spre dormitor.

În mijlocul dormitorului, Steve o văzu în agonia unei înfometări erotice. Au intrat împreună, îmbrățișându-se fără vorbe. Gura ei se deschidea ca să-i primească limba. Zvâcnea sub îmbrățișarea lui, un geamăt surd venea de undeva din adâncul gâtului. Degetele ei se agățau în neștire de hainele lui.

Ea își trase gura și spuse cu respirația întretăiată:

— Iubește-mă, Steve, iubește-mă! Atinge-mă. Oh, mângâie-mă! Te rog!

Și apoi singura problemă de pe această lume a fost să se dezbrace. Se străduiau tremurând cu nasturii, nodurile, fermoarele și capsele, până când cel din urmă a cedat.

Corpurile lor goale se uniră prin liantul pasiunii. Înlănțuiți au căzut peste pat. El o mângâia cu o dorință crescândă; îi urma curba spatelui, gropița cu care se termina șira

spinării, desenul mătăsos al umerilor. Îi simțea mușchii vălurindu-se, așa cum se răsuceau și se contorsionau sub atingerea lui.

Și Pilar era concentrată asupra lui, mângâindu-l cu mâinile ei îndemânaticе. În întuneric, își cercetau trupurile după alfabetul orb al îndrăgostiților.

Gura ei îi simțea pulsul grăbit în scobitura gâtului și coborî apoi spre piept. Mâinile ei i se închideau convulsiv pe gâtul lui, îi îngropă fața în spațiul dintre sâni.

Când dosul mâinii lui i-a atins interiorul coapselor, o simți izbucnind într-o serie de contracții spasmodice. Pentru Steve nu mai conta în acest moment zguduitor decât trupul ei pulsând sub buzele și mâinile lui.

În final, ea șopti înflăcărată:

— Așa, iubitele... așa! Da, da, atinge-mă acolo!

Apoi el se aruncă asupra ei, carne în carne și o posedă cu violență generată de zilele de frustrare. Coapsele puternice ale lui Pilar îl înlănțuiau ca niște frânghii de mătase. Într-o furtună de extaz, îl zgâria sălbatic, cu un geamăt agonizând în gât, în timp ce gura lui îi țintuia capul pe pernă.

Valuri după valuri de plăcere istovitoare îl copleșeau pe Steve. Pilar i se potrivea perfect,

mișcare după mișcare, extaz după extaz. Trupurile lor se completau; făceau dragoste cu înverșunare, până la epuizare.

Pilar își trase la o parte gura.

— Doamne, Steve... acum!

Își arcui trupul, ridicându-l și pe al lui de pe suprafața patului și zgâriindu-i spatele cu unghiile. Ea ajunsese înaintea lui în culmea extazului, strigătul ei bucuros de împlinire răsună în cameră.

Dar când el încercă să reînceapă, ea îl trase spre ea.

— Încă nu, iubitule, încă nu.

El era fericit să-și simtă capul odihnindu-se pe pieptul ei și să asculte bătăile grăbite ale inimii ei. Simțea un fel de mândrie: era satisfacția bărbatului. Buzele lui se plimbau pe pielea ei umedă și, cu un chicotit în voce, îi spuse:

— Știi ceva, Pilar, ești cea mai grozavă femeie!

Ea se încordă din nou:

— Nu spune asta! Doar n-ai de gând să-mi mulțumești din nou?

Cu o răsucire ușoară îl îndepărtă și se ridică, căutând o țigară.

— Nu aștepti să termin și eu, spuse el, provocat. Mai știi ceva? Ești și al naibii de sensibilă!

— Poate că sunt, Steve. Poate că am și motive să fiu. Avea râsul amar. Se uită la el prin flacăra chibritului. Prinse direcția privirii lui.

— Nu-ți face griji, telefonul e închis. Vocea conținea o doză de sarcasm pe care el îl cunoștea.

— Du-te naibii! spuse el răgușit.

Sări din pat și începu să se îmbrace.

— Steve... iartă-mă. Vocea ei era obosită. Vino înapoi.

În lumina slabă, el văzu cum bate ușor porțiunea de pat de lângă ea. Încăpățânat, refuză să se miște.

— Te rog, Steve. Te rog!

Îmbufnat, se întoarse și se așeză lângă ea.

Scurta lui furie se topi când ea îi încheștă mâna cu o forță surprinzătoare. El luă una dintre țigările ei de import și o aprinse. Apoi se așeză confortabil în pat, lângă perete. Împrăștiă fumul în jurul lor.

Pilar se ridică să-și stingă țigara. Dinspre ea se auzi un sunet înăbușit.

— Ce e, Pilar?

— Oh, Steve!

Se aruncă în brațele lui. Plângea. El o strânse la piept și o lăsă să plângă. În tăcere, el realizează sentimentul nepotrivirii lor. Își dădea seama că nu-i poate opri lacrimile

spunându-i că o iubește. Chiar dacă ea își dădea seama că e o minciună, ar fi acceptat-o în seara asta, în clipa asta. Ea plânse destul de mult. Dar în sfârșit s-a ridicat, ștergându-și ochii, ca un copil.

— Fir-ar să fie! Am plâns de două ori în noaptea asta!, spuse ea cu o intonație ce era la jumătatea drumului între râs și plâns. Nici nu mai știu cât e de când n-am mai plâns ca acum. Fir-ar să fie! Își împungea coapsa cu degetul, încercând să oprească alt șir de lacrimi.

— Oprește-te! El îi apucă mâna și i-o strânse. Ea se liniști brusc, cu mâna abandonată într-a lui, plină de încredere.

— Pilar, cum a început asta? Întrebarea îi tâșnise de pe buze fără premeditare și el își ținu răsuflarea, așteptându-se la o criză de nervi.

Dar criza nu apărui. În loc de asta, ea râse cu un mic zvâcnet în piept și se îndepărtă.

— Vrei să spui cum se face că am devenit târfă?

În gura ei, cuvintele sunau atât de deschis, atât de vulgar, încât Steve păli. Spuse, acuzându-se parcă:

— Nu-mi da atenție. Întotdeauna calc în străchini.

— Nu mă deranjează întrebarea. De ce m-aș supăra? Am mai fost întrebată și înainte. Nu știu de ce, toți bărbații vor să afle cum de poți deveni târfă. Fiecare fată are o mică istorioară gata pregătită. Este preferată cea cu fetele care au de întreținut un copil. Asta merge de obicei la inimă tuturor. Ei bine, eu n-o să-ți fabric o asemenea poveste. Eu n-am avut niciodată un... Vocea i se schimbă.

— Eu am pățit-o când aveam șaisprezece ani...

— Șaisprezece ani!

— Da, acum zece ani. Și nu te arăta așa de șocat! Sunt destule „debuturi” și la... treisprezece sau paisprezece ani. Știi cine m-a dus pe drumul pierzaniei, domnule avocat? Vocea îi devenise mușcătoare. David!

Steve înmărmuri.

— Skimpy? Propriul tău frate?

— Da, iubitorul meu frățior. Acum știi de ce nu l-am vizitat la pușcărie. De ce te-am angajat să-l aperi? Pentru că i s-ar fi făcut o nedreptate. Oh... El simți mai mult decât arăta gestul ei. Nu-l judeca prea aspru. N-am fost pusă în lanțuri, ca o sclavă albă, cum scrie în cărți. Mai mult sau mai puțin, am ajuns la asta din propria voință. Noi, târfele, am făcut-o toate

la fel, orice ți-ar spune una dintre noi. Râse răgușit. Cât despre David, el n-a văzut niciodată ce e rău în asta. Cu filosofia lui, faci orice pentru un ban. Eu aveam ceva de vânzare și el a vândut. Nu a putut înțelege niciodată de ce l-am alungat de îndată ce m-am instalat aici.

— Mai este încă un lucru pe care nu-l înțeleg. Cum ai făcut...

— Cum am ajuns de la agățatul pe stradă la patroana din fruntea top-ului, dintr-un singur salt?

Steve spuse stânjenit:

— Da, mă miram și eu...

— E simplu. Când am venit aici, Mona Alcott era vioara a doua pe lângă Jack Morgan. Trebuie s-o cunoști bine pe Mona ca să-ți dai seama că nu-i place să joace rolul secundar pe lângă nimeni.

— Atunci tu...

— Da, eu am fost proasta prinsă în același sac cu Jack Morgan, când Mona ne-a surprins în fotografie... și odată făcută poza... pot să spun că asta a făcut-o procuror districtual. Și ca răsplată, ea m-a făcut ceea ce sunt azi. Nu crezi că mi-am câștigat răsplata pe merit?

Steve rămăsese tăcut, răvășit de gânduri.

Pilar se întinse lângă el, cu răsufierea ei fierbinte pe gâtul lui.

— Mai ai și alte întrebări?

— Da. Ce se va întâmpla când va auzi ce-ai făcut cu fotografiile din seara asta?

CAPITOLUL 15

Steve se trezi tresărind dintr-un somn scurt. Îl alarmase un zgomot străin. I-a luat un minut ca să se orienteze.

Alături de el, Pilar se trezi cu un mormăit și amândoi au rămas încremeniți în pat, în timp ce se auzi zgomotul unui blitz ținut la înălțime.

O voce bărbătească spuse:

— Oo... da! și becul blițului se aprinse. Fotografii era același tip cu fața de copil și costumul ca un sac, care fusese acolo și mai devreme. Dar de această dată era flancat pe ambele părți de doi tipi mătăhăloși de categorie grea, cu ochii tăioși și fețele reci. Într-o sclipire de intuiție, Steve și-a dat seama că amândoi făceau parte din banda care îl bătuse. Fără a se mai gândi că e gol, sări din pat. Era la jumătatea drumului către fotograf când în mâinile fiecăruia apărură o armă. Steve

fu silit să se oprească, dându-și seama cât era de ridicol. El nu era decât un om fără nici o urmă de îmbrăcăminte pe el, gata să se arunce în luptă împotriva armelor.

— Ooh, domnule Temple, spuse tipul cu costumul ca un sac. Tare ești neastâmpărat!

Steve sări din nou în pat și își trase cearșaful până la bărbie, înainte ca individul să termine de vorbit. Fotograful izbucni într-un râs răgușit. Perechea cu ochii tăioși de lângă el îi ținea hangul, rânjind la unison.

Niciodată nu se simțise Steve atât de neputincios, atât de umilit. Putea doar să se acopere cu cearșaful, agitându-se cu furie, și privind neajutorat cum trio-ul se retrăgea din cameră și dispărea.

— Sunt o proastă, spuse Pilar dintr-o dată. Trebuia să-mi închipui că Mona va trimite din nou pe cineva.

Steve întrebă năucit.

— Dar cum au intrat?

— Cezi că îi poate opri un flecușteț ca o ușă încuiată?

Ea sări din pat și începu să se îmbrace.

— Și acum unde naiba te duci? întrebă el pornit.

Fără pauză, îi răspunse:

— Să-i plătesc vizita Monei. Unde în altă parte?

El o fixă.

— Ești nesperioasă. Ce speră să rezolvi?

Numai în sutien și slip, ea se întoarse și-l privi în față:

— Nu-ți dai seama că fotografiile vor apărea mâine în ziare? Alături de niște titluri adecvate: „Managerul campaniei electorale a lui Kelso găzduit într-o casă de toleranță!”

— Îmi voi da demisia, spuse el încă-pățânat. Tot nu văd ce te privește pe tine.

— Nu mă privește deloc, blestemat să fii! De fapt, ar putea să-mi folosească în afaceri toată publicitatea asta gratuită! Ochii ei sclipiră cu o lucire amară. Dar dacă povestea începe să circule, demisia ta nu va fi de ajuns, domnule avocat. O să râdă tot orașul.

Desigur, ea avea dreptate, dar nu era acum momentul să se gândească la asta. El spuse acru:

— Mi-am săpat singur groapa, nu mai pot găsi nici o ieșire.

— Tu! Nemulțumirea ei răbufni. Ce poți face tu?

El ripostă usturător:

— Bine, atunci ce poți *tu* să faci?

Ea îi întoarse spatele și continuă să se îmbrace.

— Te-am întrebat ceva. Răspunde-mi! îi ceru el.

Fără a se uita în jur, ea îi răspunse criptic:

— Înainte am fost într-o companie josnică, dar am reușit să ajung în vârf.

— Dar de ce trebuie să te implici și mai mult decât ești?

— Dacă tu nu știi, nici nu-ți pot spune.

El studie o clipă linia îndărătnică a umerilor ei, apoi sări din pat. Începu și el să se îmbrace.

Pilar se uită în jur.

— Și tu unde te duci?

— Cu tine. Îi luă mâna. Nu-ți risipi suflul certându-te. Merg cu tine, și gata.

— Ești sigur că nu vrei să pleci pur și simplu? Apoi se apropie de el și-l sărută pe gură.

— Bine, Steve, am fost pentru ultima dată grosolană cu tine. Asta e o promisiune.

*

* *

Se afla încă o dată în fața coloanelor albe. Cu excepția luminii de deasupra ușii, casa era cufundată în întuneric.

Când au coborât din taxi, Pilar îi spuse soferului:

— Așteaptă-ne aici până ne întoarcem.

Îi spuse încet lui Steve:

— În fond, Mona se va gândi de două ori înainte de a ne împușca, dacă vede taxiul așteptându-ne. Nu că ar crede în violență. Îți va spune ea însăși.

Urcară treptele împreună. Steve sună de câteva ori până să se audă un zgomot înăuntru. Din nou, Mona fu aceea care deschise ușa.

Era îmbrăcată ca și cum ar fi avut o întrevedere scurtă: purta un taior negru, ochelarii cu ramă de baga și chiar pălăria în formă de cozonac. Părul îi era strâns într-un coc.

Era bine dispusă. Chipul i se strâmbă puțin când văzu cine era.

— Pilar! Îngeraș! strigă ea veselă. Intrați!

Deschise ușa larg. Când a observat că se clatină ușor, Steve și-a dat seama că băuse serios. Le deschise drumul spre birou cu mersul hotărât. Steve se gândi pentru prima dată că singurele camere pe care le văzuse din toată această casă uriașă erau biroul și dormitorul Monei. Mona traversă

camera direct spre bar și apucă un pahar pe jumătate gol. Spuse vesel:

— Pot să vă prepar ceva de băut?

Pilar se opri după câțiva pași făcuți în cameră, stând dreaptă și suplă.

— Mona, asta nu-i o vizită de curtoazie.

— Zău? Mona ridică din umeri și bău fără a-și da capul pe spate, cu privirea întrebătoare ridicându-se spre Pilar peste marginea paharului. Apoi spuse:

— Nici nu credeam că e o vizită de curtoazie.

Pilar întrebă scurt:

— Știi de ce suntem aici?

— Știu. Și mai știu că vă pierdeți timpul. Mona se uită spre Steve. Păcat că ai fost la mijloc, îngeraș. Se putea întâmpla și unui tip mai drăguț. Și tu ai vrut-o! Râsul ei avea ceva răzbunător. Întotdeauna ai vrut asta!

— Mă cunoști destul de bine ca să știi că nu pierd timpul, zise Pilar.

— Pentru tine am niște noutăți, dragă. De data asta te am la mână. Cu o bruscă explozie de nervi își aruncă paharul, în curmezișul camerei. Acesta se izbi de zidul cel mai îndepărtat și cioburile de sticlă căzură pe covor.

— Acum ieșiți afară! Amândoi, ieșiți afară!

— Încă nu, Mona. Pilar era imperturbabilă. Nu înainte de a-ți spune ce am de spus.

— *Ce ai de spus!* Asta mai lipsea! mârâi Mona. Ești o târfă pe care am ridicat-o la rangul de patroană și te pot distruge la fel de repede cum te-am ridicat.

În timp ce vorbea, Mona pășea apăsător. Furia îi creștea. În agitația asta, mâinile îi fluturau în neștire.

— Tot ce spui e adevărat, Mona, dar m-ai înșelat astă seară.

— *Eu te-am înșelat! Eu te-am păcălit?* Cine a luat aparatul lui Bill și a distrus filmul?

— Tocmai asta e, spuse calm Pilar. Steve nu făcea parte din înțelegere.

— Nu făcea parte din înțelegere? Tocmai el era vizat în treaba asta, proastă mică! Oh, știu! Făcu un gest. Te jucai cu el. Foarte rău, dar crezi că-mi pasă de asta? Dacă vrei să faci noaptea acte de caritate cu vreun tip, te privește.

Steve simțea ceva primitiv între cele două femei, ceva pur feminin, dar un fel de luptă sălbatică. Deși îi fusese pronunțat numele, ar fi preferat să nu asiste la scena asta. În timp ce Mona delira și făcea gesturi amenințătoare, Pilar aștepta răbdătoare, aproape placidă. Era ca și cum acea îndelungată dușmănie dintre

cele două ajunsesse în noaptea aceea la punctul de fierbere.

— Crezi că am de gând să-l las pe papă-lapte ăla de Kelso și pe un avocat începător să-mi ia tot rodul muncii mele atât de grele? scrâșnea Mona.

— Da, *știi* cât de greu ai muncit, spuse Pilar cu ironie. Ai fost complice și ai trișat, ai mințit și ai furat, ba chiar ai ucis. Tu le-ai făcut pe toate.

— Da, am făcut toate astea. Și o s-o fac și de-acum încolo. Țin orașul ăsta în palmă. Mona își ridică mâinile, cu palmele în sus, și le uni apoi. Făcu o strâmbătură de satisfacție. Și de unde ai apărut tu, târfuliță de doi bani, să-mi faci mie morală?

Steve ridică vocea:

— Comparând-o cu tine, Mona, Pilar are o profesie foarte onorabilă...

Mona se răsuci spre el, cu ochii scânteind:

— Bravo! Mai aud un coate-goale. Începusem să cred că pisica aia cu ochii verzi vorbește în locul tău, îngerăș!

Pilar privi spre Steve cu un zâmbet vag, cu ochii plini de gratitudine.

Mona nu-l slăbea pe Steve.

— Ești terminat, vagabondule! Măine noapte, pe vremea asta, când orașul va fi

inundat de fotografiile tânărului lor reformatore cu care se mândresc, răsfațându-se în pat cu târfușița noastră fandosită, ce crezi că se va întâmpla?

— Dar nu se va întâmpla nimic, Mona, spuse Pilar. Nu vei folosi fotografiile alea.

Mona își trase capul înapoi și răs.

— Așa crezi tu, că nu le voi folosi? Ia încearcă să mă oprești, dragă!

— Chiar asta vreau să fac.

Dar Mona nu mai asculta. Se uita peste ei, spre ușă, cu fața devenită brusc cenușie.

Steve se răsuci. Laurie, în capot și papuci, apăruse în pragul ușii. Se uita la Mona oscilând între groază și înțelegere.

Steve făcu un pas spre ea, fără voie, când Mona întrebă:

— Laurie! De când stai aici?

— De destulă vreme, mamă, spuse Laurie, cu vocea slabă. Apoi vocea căpătă putere. M-a trezit soneria.

— Du-te la culcare, Laurie, spuse Mona scrâșnind. Nu trebuie să auzi toate astea.

— Oh, ba da, spuse Laurie nemișcată. Steve a încercat să-mi spună, dar n-am vrut să-l ascult. Mi-a mai spus că e momentul să devin matură. Știi ceva, Steve? Încercarea de

a-i zâmbi eşuase lamentabil. Vocea ei părea a fi pe punctul de a se frânge. E greu să mă maturizez într-o singură noapte.

Steve se apropie și îi luă mâna. Zăcea rece și fără viață în mâna lui.

— Laurie, îți poruncesc să te duci în camera ta!

Bărbia lui Laurie se ridică.

— Nu, mamă, rămân, spuse ea cu fermitate.

Pilar spuse cu blândețe:

— Poate ar fi mai bine dacă n-ai auzi și restul.

Laurie se uită din nou la chipul lui Steve.

— Steve! Te rog nu mă trimite de aici. Nu mă mai îndepărta. Se agăță disperată de el.

— Nu, Laurie, nu te mai îndepărtez.

Steve văzu că fața lui Pilar se contractase într-o grimasă de durere. Se întoarse spre Mona, cu umerii ridicați, hotărâtă:

— Mona, ajunge cu discuțiile astea. Vreau fotografiile!

Mona își mută privirea fixată asupra lui Laurie. Clipi de două ori și apoi ridică din umeri, ca și cum și-ar fi alungat fiica din minte și din inimă.

— Pe dracu, dragă, nu fi ridicolă! Fotografiile astea îmi vor deschide drum liber în alegeri.

Ricană veselă, cu un ton aproape natural.

— Știi ce mult îmi place să joc pe față.

— Nu-mi pasă deloc de alegeri. Nu vreau să fie rănit Steve.

Râsul Monei sună ca un lătrat.

— Steve? El se descurcă foarte bine. Se uita spre Steve și Laurie. Veninul din privirea ei se îndrepta în mod egal spre amândoi.

Pilar spuse mios:

— Mona, ți-l amintești pe Jack Morgan?

Capul Monei se smuci înapoi. Era evident că era brusc alarmată.

— Ce-i cu Jack Morgan?

— Îți amintești discuția pe care am avut-o cu trei zile înainte? Și ți-l mai amintești pe Bart Dorset, acum doi ani? După ce l-a ucis pe detectivul din biroul procurorului general, seara a venit la mine și s-a îmbătat. Și mai amintește-ți...

— Bine, ajunge cu atâtea amintiri. Mona aruncă spre Steve o privire mânioasă. Unde vrei să ajungi?

— Vreau fotografiile făcute în noaptea asta.

— Mă șantajezi?

— Poți numi asta cum vrei, șuieră Pilar.

Mona o studia atent.

— Și dacă nu ți le dau?

— S-ar părea că nu înțelegi, Mona. De la început n-am avut încredere în tine. De ani de zile veghez și ascult. Am pus microfoane în câteva din camerele mele. Când mă vizitează unii din cei mai buni prieteni ai tăi, îi îndrumez spre camerele conectate. Am un stoc de benzi înregistrate puse în loc sigur. E foarte nostim cum poate vorbi un bărbat unei „fete“ S-ar părea că ei cred că e plătită și ca să-i asculte, nu numai să-și facă numărul. Acum, nu crezi că benzile astea ar putea face mare vâlvă în capitala statului?

— Și ai făcut toate astea tot timpul, în spatele meu? În vocea Monei exista și ceva care suna a admirație.

— Da. M-am gândit că-mi vor folosi într-o zi. Și uite că așa e!

— Ai putea să mă scuturi de bani!

— Aș putea!

— Și ai pune marfa asta la bătaie ca să-i salvezi pielea lui Steve?

— Da.

— Atunci ești o proastă! N-am cunoscut până acum nici o târfă care să aibă rațiune când îi cășunează pe un bărbat. Cât vrei, Pilar?

Pilar răspunse ferm:

— Mona, vreau fotografiile!

— Dar ești o proastă! O zvâcnire de ură trecu pe fața Monei, apoi deveni din nou blândă. Nu îmi oferi altă alternativă, nu-i așa?

— Nici una.

— Bănuiesc că știi ce înseamnă asta, atât timp cât și viitorul tău e implicat?

— Știu, spuse Pilar ridicând capul sus.

— Și totuși ai ales calea asta?

— Da.

— De ce, lepădătură, târfă de doi bani? Încerci să mă duci de râpă!

Târând după ea un șirag de obscenități, Mona se aruncă asupra lui Pilar. Cu mâinile încheștate ca ale unui bărbat, căra pumni în capul și pe umerii lui Pilar. Ea stătea neclintită, aplecându-și capul sub lovituri.

— Steve! Oprește-le! strigă Laurie.

Steve se îndreptă spre ele, dar fără grabă, știind că Pilar se descurca. Lovea la fel de bine pe cât încasa. Cocul Monei se desfăcuse și Pilar își înfipse degetele în părul lung și îi trăgea capul înapoi. Mona țipă. Apoi, Pilar ridică un genunchi și îl înfipse cu cruzime în pânțele Monei. Mona gemea gutural.

Apoi Steve se puse în mișcare și o împinse pe Mona la o parte. Privirea lui o întâlni pe a lui Pilar peste capul Monei și stabiliră împreună

o înțelegere înainte ca Pilar să-și revină și să-și întoarcă fața înapoi. Steve o lăsă pe Mona să plece.

Și totul se termină. Mona, cu fața cenușie și ochii mari, se întoarce înapoi cu un gest de abandon.

— Bine, o să vină la voi un om, cu fotografiile, peste o oră, spuse ea, plictisită. Și acum ieșiți afară — toți trei!

Laurie se adresă direct lui Steve.

— Steve, ia-mă cu tine. Te rog! Nu mai vreau să stau încă o noapte în casa asta!

— Ești sigură că asta vrei?

— Sunt sigură.

Apoi Laurie se uită dușmănos spre Pilar. Duelul ochilor dură destul de mult între cele două femei. Steve simțea că se întâmplă ceva între ele. Și apoi spre marea lui mirare, se luară în brațe. A fost o îmbrățișare scurtă, nestăpânită, care s-a sfârșit când Laurie a șoptit ceva la urechea lui Pilar.

— Te aștept în mașină, domnule avocat, spuse Pilar și ieși.

Uitându-se în urma ei, Laurie spuse gânditoare:

— Am greșit în ceea ce o privește, știi asta?

Se întoarce spre el cu o față radioasă și îi strânse mâna plină de avânt.

— Dragul meu, mă aștepti? Revin într-un minut.

Apoi chipul i se înnoură. Își mușcă buzele și fugi din birou.

Steve nu se putu mișca timp de un minut sau două. Aproximarea bruscă dintre Laurie și Pilar îl zăpăcise. În sfârșit, bombănind numai pentru el, părăsi casa.

Pilar îl aștepta în taxi cu ușa deschisă. Îi bară drumul.

— Nu, Steve, iau eu taxiul. Tu așteapt-o pe Laurie a ta.

— Ce-o să-ți facă Mona pentru asta?

— Atâta timp cât am benzile, nu-mi poate face nimic. Și când vor ajunge în mâinile ei, eu voi fi plecată din oraș.

Enormitatea gestului pe care îl făcuse această femeie îl copleșea.

— Dar unde pleci? Ce vei face?

Ea ridică din umeri.

— Mai sunt și alte orașe, alte locuri. Peste tot e căutată o patroană bună. O sclipire de neastâmpăr îi apărură în ochi. Am primit de curând o scrisoare de la David. E la...

— Nu! Nu te vei întoarce la asta!

Gura ei se arcui.

— Nu, Steve. Nu voi mai face asta. Îți promit.

El își căuta cuvintele cele mai potrivite.

— Pilar, eu... într-o singură noapte ai pierdut totul pentru mine, iar eu...

— Nu-ți pune chiar așa de multă cenușă în cap. Degetele ei îi mângâiau dosul mâinii. Oricum venise timpul să mă mut de aici.

El știa că minte, dar ce-ar fi putut spune?

— O să-mi dai de știre unde te afli?

Ea răspunse foarte repede:

— Desigur, Steve. O să-ți scriu imediat ce mă stabilesc undeva.

El știa că minte din nou. Și din nou nu avea ce să spună. Dar mai era ceva de lămurit. Chiar dacă se simțea urându-se pe sine, trebuia să o întrebe.

— Pilar... știi ceva despre Mona și tatăl meu?

— Nu știu nimic. Scutură din cap. Știu că până acum toate răspunsurile la întrebări au fost pentru mine ca o jucărie de copil; de data asta va trebui să-ți rezolvi singur problema.

— Bine... poate că așa trebuie să fie. Ezită. Cum aș putea să-ți mulțumesc vreodată pentru tot ce ai făcut în noaptea asta?

— Nu trebuie să-mi mulțumești. Am și fost răsplătită.

— Ce spui?

— Apleacă-te, Steve.

El se aplecă spre ușa taxiului, iar ea îl sărută cu gura fierbinte și mobilă, cu gustul puțin sărat, ca și cum gusta lacrimile ce urmau să vină.

— Adio, Steve, spuse ea blând. Cu tine mi s-a întâmplat cel mai frumos lucru pe care l-am trăit vreodată. Nu te voi uita niciodată.

Apoi se lăsă pe spate pe banchetă, cu fața ascunsă în umbră.

— Ne vedem la tribunal, domnule avocat!

Îl îndepărtă de pieptul ei, împingându-l afară din taxi și închise ușa. Spuse șoferului:

— E în ordine! Dă-i drumul!

Și plecă, fără să se uite în urmă.

Steve auzi pașii lui Laurie și se întoarse. Ea se grăbea spre el, purtând un mic sac de voiaj. Chipul ei reflecta dezamăgirea când a văzut că Pilar dispăruse.

— A plecat?

— Da, avea de făcut mai multe lucruri în grabă.

— Bine... Fața ei se luminează, veni spre el și îi luă mâna, iar Steve spuse:

— Mergem pe jos sau așteptăm un taxi?

Ea privea peste umerii lui către clădirea cea mare. Spuse, înfiorându-se:

— Să nu mai așteptăm!

Steve îi luă sacul din mână și începură să se îndepărteze de casă. După o clipă, Laurie spuse seriosă:

— Ai avut tot timpul dreptate în ce-o privea pe mama. Nu știu cum am putut fi atât de oarbă.

El îi strânse mâna ca s-o liniștească.

— Nu te mai gândi la asta. Nu acum!

Mâna ei rece se topea în mâna lui; se încălzi imediat. Și Steve își aminti cu un junghi în inimă de clipa în care, în taxi, Pilar, după ce plânsese, își încrustase mâna în mâna lui.

Încercă să o întrebe:

— Laurie?

— Da, dragul meu.

— Ce i-ai șoptit adineaori lui Pilar, în birou?

Ea privi în jur. Gropițele din obraji apăreau și dispăreau.

— I-am mulțumit.

Steve se opri:

— Să-i mulțumești, să-i mulțumești lui Pilar? Pentru ce?

Ea răspunse sfios:

— Chiar nu știi pentru ce, dragule? Nici nu poți ghici?

Capitolul 16

n ziua alegerilor vremea era superbă, o zi de toamnă limpede, răcoroasă și, după toate previziunile, participarea la vot era masivă.

Steve dormise aproape întreaga zi. Pentru că nu locuia de mult în partea locului, nici măcar nu trebuia să se trezească la timp ca să voteze.

Curând după ce s-au închis urnele, se întâlni cu Laurie și cu Kelso ca să ia cina în restaurantul de vizavi de tribunal. Era o atmosferă cam mohorâtă. Laurie era palidă și sumbră, cu ochii marcați de oboseală. De la acea oră fatală din biroul Monei, ea părăsise și apartamentul lui Steve, chiar în noaptea aceea, târziu, când el a condus-o la hotelul unde locuia și Kelso și unde se instalase.

În seara trecută, fusese un adevărat maraton, douăprezece ore de apariție la postul

local de televiziune, în care Kelso a făcut dezbatere cu orice alegător de la orice distanță și a răspuns la întrebările puse la telefon de telespectatori. În tot acest timp Laurie fusese în preajma lui Steve și a lui Kelso, răspunzând la telefon și selecționând întrebările la care trebuia să răspundă Kelso, ocupându-se în același timp de plasamentul camerelor de televiziune și de asigurarea vizionării pentru cei care voiau să vadă clipurile lor publicitare. Orașul zbârnâia la auzul zvonului că fiica Monei Alcott era alături de cel mai crâncen adversar al ei!

Kelso protestase, considerând că această acțiune însemna prea mult pentru ea ca tensiune emotivă, după ce trecuse și prin șocul provocat de aflarea adevărului despre mama ei. Dar Laurie insistase cu încăpățănare. Ca și cum se gândea că astfel atenuează, în oarecare măsură, perfidiile Monei.

Cât despre Luther Kelso, el arăta mai slăbit, mai îndârjit și parcă purificat. Nu-i spusese nici un cuvânt lui Steve despre noaptea aceea dezastruoasă de la Pilar. Dar de atunci își dublase eforturile, oprindu-se cu greu pentru a mânca sau a dormi.

Iar Pilar? Dispăruse fără nici o urmă. Steve nu mai auzise nimic despre ea; și știa că nici nu-și dorise. Chiar în dimineața aceea, după

ce-o lăsase pe Laurie la hotel, se îndreptase spre locuința lui Pilar. Dar Pilar, toate fetele și chiar paznicul de la ghișeu dispăruseră cu toții. Ca și cum nici măcar n-ar fi existat vreodată.

Acum, în restaurant, Kelso își ridică paharul cu apă.

— Pentru acest amar final al campaniei! Mulțumesc lui Dumnezeu! Luă o înghițitură de apă și se strâmbă. Apă! Oh, Doamne!

— Învață-te să o folosești, Luther, spuse Steve cu un râșnet ironic. Ca procuror distric-tual, îți va intra în atribuții să supraveghezi legile contra alcoolului aici, în Reesville.

— Dacă vei căuta un optimist, spuse Kelso clipind spre Laurie, *cine* îți vine în minte?

Zâmbetul lui Laurie nu era decât o lucire palidă. Își coborî ochii în farfurie.

Și așa se sfârși conversația. Parcă erau la un parastas — și nu era greu să fie chiar așa, se gândi Steve, posomorât.

După ora opt au traversat scuarul către sediul campaniei lor electorale. Sala cea mare era ticsită și totuși tăcută. În aer plutea prea puțin optimism.

Bineînțeles, la intrarea lui Kelso s-au mai înveselit puțin. Se urcă pe un scaun și rosti discursul standard:

„E prea devreme să vedem care e orientarea... avem noroc că participarea la vot e mare...”

La capătul îndepărtat al sălii erau două table mari și negre, pe care doi voluntari puneau rezultatele pe măsură ce soseau. Se închiseseră urnele la circumscripțiile cele mai îndepărtate, cu o oră în urmă, așa încât voturile din oraș urmau să fie numărate mai repede, iar rezultatele să fie comunicate în curând. În oraș Kelso și mandatul lui luaseră un ușor avans și se menținea așa. Dar asta însemna foarte puțin. Avantajul nu era destul de mare ca să întreacă așteptatul vot greu al orașului Reesville în favoarea Monei. Chiar și așa, totalurile afișate aduseseră o oarecare speranță în mulțime și toate fețele străluceau. Sala începea să capete viața.

— la ascultă-i, îi luă Kelso peste picior. Credeam că-i cunosc mai bine. Se uită posomorât în fundul ceștii de cafea. Cafea! Oh, Doamne! Ce n-aș da pentru un păhărel!

Steve era parcă înțepenit. Părea golit de orice emoție. Stătea alături de Laurie, nici unul dintre ei neizbutind să spună prea mult. De câte ori mâna ei a vrut să o prindă pe a lui, cădea la loc.

După trei ore de la închiderea urnelor deveni clar că Joel Taylor fusese învins de partenerul de campanie al lui Kelso — ajutorul de șerif Thorne.

Pentru prima dată în seara aceea, Steve ieși din apatie. Se uită la Kelso.

— Oricum, pe unul l-ai doborât, Luther!

— Da, asta e ceva, băiete, spuse Kelso fără a-și lua ochii de pe tablele negre, așteptând parcă să se întâmple ceva ciudat.

Sosiseră acum și rezultatele din Reesville și Mona nu mai avea întâietate. De fapt, după o etapă inițială de conducere, care se rodase repede, își pierduse avantajul în favoarea lui Kelso. După aceea, începuse un scor foarte strâns.

În sală se instalase o tăcere stranie, peste cei prezenți căzuse parcă o perdea de liniște înfiorată, ruptă doar de zgomotul cifrei de pe tablă, care se schimba de fiecare dată când Kelso sărea puțin mai sus decât Mona.

Speranțele lui Steve începuseră să crească. Stătea în picioare, abia reușind să respire, privind totalul voturilor care se afișau. Se strecură mai în față, ținând strâns mîna lui Laurie. La un moment dat ea gemu de durere și el îi eliberă mîna cu o scuză. Dar, după o clipă, i-o apucă din nou.

Și Kelso stătea încremenit, parcă nevenindu-i să creadă, cu mâinile încrucișate pe pânțele, mormăind din când în când ceva auzit doar de el.

Apoi, cu puțin înainte de miezul nopții, se auzi un strigăt dinspre ușa principală:

— Acum s-a anunțat! Mona Alcott s-a retras din alegeri!

Sala se transformă într-o clipă în balamuc, într-o masă de oameni îngrămădiți, țipând, felicitându-se, toți luptând să ajungă la Kelso. Și Steve se pomeni că-l bate pe Kelso pe spate. Striga în delir:

— Ai reușit, nenorocitul! Ai reușit!

Kelso se trăgea înapoi, clătinând din cap.

— Nu eu, băiete, ci *noi*. Tu și Laurie. Prinse mâinile celor doi. Ochii lui albaștri erau umezi. Fără ajutorul vostru, fără credința și discursurile tale, Dumnezeu știe ce se alegea din toate, iar tu, Laurie, care ai stat ieri cu mine... Asta a înclinat balanța, știi prea bine!

Îi trăgea spre el, încercând fără succes să-i îmbrățișeze pe amândoi în același timp.

— La naiba cu toate astea! strigă Steve jubilând. Regina a murit! Trăiască Regele! Vorbește, vorbește!

Dar Kelso se agățase de mâneca lui Steve.

— Amintește-ți, băiete, mi-ai promis, strigă el ca să acopere gălăgia.

Steve era încurcat. Ce promisiune?

— Mi-ai promis că vei lucra în biroul meu, dacă voi câștiga.

Apoi Steve înțelese. Kelso era speriat, nesigur de el însuși și de abilitatea lui. Alegerile nu mai erau o glumă, ci un fapt împlinit, iar Kelso fusese tras în sus de brațul balanței.

Steve îi spuse încurajator:

— Te poți baza pe mine, Luther. Îmi voi ține promisiunea.

Îl bătu de două ori pe umăr pe Kelso și apoi se îndreptă spre tribună, cerând liniște. Pe când aștepta ca zgomotul să se calmeze, Steve realizează că Luther urma să se sprijine foarte mult pe el, începând chiar cu acea zi. Rolurile lor urmau să se inverseze, de fapt se și schimbaseră din momentul când îl salvase pe Kelso de la Pilar. Nu mai erau profesor și elev. Steve era acum de sine stătător, fără a-l mai căuta pe Kelso ca să-l ghideze, și asta îl bucura.

O condiție era necesară: Kelso să aibă grijă și să lucreze. După aceasta, cine știe? poate că el, Steve, ar putea candida la alegerile pentru biroul procurorului.

Poate că din cauza acestor gânduri nici nu a simțit vechea animozitate când a privit peste capetele din mulțime și a zărit-o pe Mona în pragul ușii. Ca și cum i-ar fi simțit prezența, lumea amuți. Se întoarseră niște capete, apoi se întoarseră din nou, urmărind-o cum înaintează spre Kelso. Steve sări în spatele lui Kelso.

În aparență, Mona era ca de obicei neatinsă de insucces. Doar tremurul nervos și neastâmpărul mâinilor o dădeau de gol. Zărind-o pe maică-sa, Laurie își pierdu răsuflarea, fața îi păli și se grăbi spre locul unde era Steve, de parcă ar fi vrut să se pună sub protecția lui. Mona o ignoră pe fiică-sa cu un dispreț regal.

— Felicitări, judecătorule, și ție, Steve, spuse Mona cu un zâmbet scânteietor.

Kelso își regăsi aplombul. Făcu o scurtă plecăciune și murmură niște mulțumiri.

Mona se uita tăios la Steve.

— Steve, vreau să-ți vorbesc.

Laurie se agățase de el.

— Nu, dragul meu. Te rog, nu te duce!

— Laurie, e în ordine, când ești victorios trebuie să fii mărinimos, spuse el încet, cu privirea la Mona. Apoi își lipi buzele de urechea lui Laurie. Te iubesc, draga mea. Pășii în spate

și ridică vocea: Așteaptă-mă, Laurie, nu va dura mult.

Pe când o urma pe Mona, mulțimea despărțindu-se în două în fața ei, de parcă n-ar fi fost detronată în noaptea aceea, Steve îl auzi pe Kelso începându-și discursul față de suporterii.

Unul din cele două Cadillacuri ale Monei era parcat pe o stradă alăturată.

— Așează-te tu la volan, îngeraș.

Steve se urcă, luă volanul și reuși să scoată mașina în afara traficului, care era neobișnuit de dens la ora aceea târzie.

— Încotro mergem, Mona?

— Va fi foarte bine dacă înconjuri scuarul, îngeraș. Vreau să-ți vorbesc doar un minut.

Steve începu să îndrepte mașina în jurul scuarului. Era curios de propunere, dar voia să aștepte. Apoi din mulțimea înghesuită pe trotuar se auzi un strigăt:

— Regina a murit! Trăiască Regele!

Cuvintele repetau ceea ce spusese el cu câteva minute înainte de victorie. Se uită spre Mona. Ea stătea liniștită, cu mâinile în poală:

— Țipă ca o turmă de animale, zise ea fără amărăciune.

— Dacă sunt animale, tu i-ai făcut așa, Mona.

— Eu, Steve? Poate că ai dreptate. Se agită puțin, frângându-și mâinile.

— Te-ai întors aici ca să te răzbuni pe mine din cauza lui Allan, nu-i așa, Steve?

Tensiunea lui crescuse.

Cum el nu răspundea, ea începu:

— Tu ai avut întotdeauna dreptate, desigur. Iar eu l-am vândut. Nu aveam de ales, nu-ți dai seama? Puteam pleca oriunde când Jack Morgan mi-a oferit un loc în echipa lui și atunci am aflat că Allan era acuzat. Mi-am dat seama imediat că aceea era ușa pe care o puteam deschide spre organizația lui Jack. Și am făcut-o. Râse răgușit. Și am făcut-o, îngerăș!

În mod ciudat, dar Steve nu putea simți triumful. Flacăra răzbunării care îl consumase atâta timp fusese abandonată în urmă cu câteva ore și zile. O sacrificase pe Pilar în această cursă a răzbunării, iar pe Laurie era cât pe ce s-o piardă.

Spuse:

— Sunt curios, Mona. De ce îmi spui asta acum?

— Pentru că acum nu mai contează. După seara asta nu mai are importanță. Așa cum spun cei de afară, „Regina a murit“ Apoi râse scrâșnit. Nu te enerva, îngerăș, această micuță confesiune o să-ți prindă al naibii de bine. Numai că n-am mûrit de tot. Ca și Pilar, vezi tu, am ascuns un disc cu toate ticăloșiile mele

și care va fi scos la lumină în cazul în care voi muri.

Steve nu răspunse nimic. Nu-și dorea nimic decât să scape de Mona și să plece în căutarea lui Laurie. Dar, când a încetinit în fața clădirii, Mona spuse tăios:

— Încă nu, Steve. Ai învins. Nu mai poți pierde cu mine câteva minute?

Dând din umeri, el se supuse, și începu să facă un nou arc în jurul scuarului.

După care, Mona spuse din nou:

— Steve, am peste jumătate de milion de dolari depuși la diferite bănci. Să plecăm împreună, îngeraș. Putem trăi regește la Paris, în Mexico City — unde vrei. Vreau să-mi plătesc datoria pentru ceea ce am făcut tatălui tău.

— De ce să pleci cu mine?

— Ți-am spus, din cauza lui Allan.

— Nu, Mona. Nu vreau să șterg cu buretele totul. Scutură din cap. Nu înghit muștrări de conștiință bruște, apărute așa de târziu. Și nu de la Mona Alcott.

Ea părea că se enervează.

— Bine, Steve, vezi-ți de drumul tău. Să zicem că te plac. Să zicem că vreau să plec departe, *cu tine*.

— Și cu Laurie cum rămâne?

— Laurie poate să-și poarte singură de grijă. Avea un ton caustic. A și dovedit-o.

— Bine, dar ea e *fiica ta!*

— Nu mai este. A dovedit și asta.

Steve aprinse o țigară, lăsând să se aștearnă un pic de liniște. În sfârșit, zise:

— Ești sigură că nu-i faci lui Laurie o nedreptate?

Mona înțepeni. Își frământa mâinile:

— Chiar trebuie s-o bagi pe Laurie în treaba asta?

— Da, trebuie. O iubesc... foarte mult.

— Steve, ea nu e decât un copil, un bebeluș. Eu sunt o femeie, îngeraș. Amintește-ți! Îi aruncă o privire de cochetărie hidoasă. Părea că îmbătrânește chiar sub ochii lui. Îți amintești, îngeraș?

Scârbit, el spuse fără nici o intonație:

— Da, Mona, îmi amintesc. Și în aceeași clipă ura față de ea pieri, ultima flacără de răzbunare se stinse. Ceea ce simțea era doar *milă* pentru această femeie, altădată atât de mândră și care acum se agăța disperată de resturile tinereții.

El auzi un sunet și privi în jur. Ea își smulgea nasturii din față de la rochie; nasturii pocneau ca semințele de dovleac. Înainte de a o putea opri, își aruncă pe spate rochia, ca pe o capă.

Probabil că se pregătise din timp pentru scena asta, se gândi el uluit. Cu excepția unei perechi de ciorapi și a unui portjartier negru,

era complet goală sub rochie. Sub privirea lui stupefiată, ea își arcui trupul, aranjându-și părul.

— la uită-te aici! Uită-te bine, îngeraș! poate să-ți ofere Laurie un trup ca al meu? Chiar dacă eu sunt mai în vârstă... bătrână...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Mona, strigă Steve. Ți-ai ieșit din minți?

Fără voie, piciorul lui lovi puternic pedala frânei și mașina se opri brusc chiar în mijlocul traficului. Mona fu aruncată în față, din cauza izbiturii. În spatele lor se auziră roți care scrâșneau; claxoanele urlau.

Ignorând gălăgia, Steve întinse mâna spre Mona, înspăimântat că ea ar fi putut să se lovească. Dar părea că este foarte bine. El o ajută cu blândețe să se sprijine de perna scaunului. Avea ochii încețoșați, nu și-i putea fixa. Vorbea întruna, dar ceea ce spunea era neclar. Steve făcea eforturi să o audă.

— bătrână, bătrână, bătrână...

Părea a fi un ecou a ceea ce spusese când el oprise mașina.

— ... ce să fac? Vocea ei deveni puțin mai clară. Steve nu mă vrea. Nici Laurie nu mă vrea. Nimeni nu mă vrea. Ce, ce, ce să fac...

Apoi, cu viteza plină de forță a nebunilor, se năpusti pe ușă afară. Steve se aruncă după ea, dar nu reuși decât să-și înfigă degetele în corsajul rochiei. Ușa se deschise brusc și ea

sări din mașină, lăsându-și rochia agățată de degetele lui Steve. Apoi începu să alerge goală pe stradă, îndreptându-se de-a curmezișul intersecției spre tribunal. Un camion care ieșise în zori să livreze marfă, ce înainta greu, apăru de după colț și o prinse cu toată forța. Ea scoase un țipăt pătrunzător și apoi se lăsă liniștea. Camionul încetini, până se opri cu frânele scrâșnind. Mona rămase un moment agățată, străpunsă de masca radiatorului, ca un uriaș fluture de noapte. Și apoi, în loc să cadă, trupul ei păru că se prelinge pe asfalt, ca un lichid vâscos.

Steve privise scena înghețat de spaimă. Acum stătea nemișcat. Acum nimeni nu mai putea face nimic pentru Mona Alcott.

Strada se umplu de oameni, toți grăbindu-se spre camion. Șase polițiști ieșiră în goană din clădirea tribunalului.

Istovit, Steve ieși din mașină cu rochia Monei împăturită pe braț. Își făcu loc cu greu prin mulțime spre locul unde zăcea trupul ei. Trebuia să se gândească la o explicație în fața poliției.

Un ofițer se ridică din locul în care îngenunchease mai devreme, lângă trupul zdrobit al Monei. Avea vocea răgușită de groază amestecată cu respect, când spuse:

— Este Mona Alcott!

Steve aprobă în tăcere și îi întinse rochia. Ofițerul de poliție o luă și acoperi trupul cu ea.

Apoi Steve îi simți mâna pusă pe braț. O voce îl întrebă aspru:

— Dar dumneata, domnule, ce amestec ai tu în toată treaba asta? De unde ai rochia ei?

Steve privi în jur. Mai era încă un ofițer, pe care el îl cunoștea puțin.

— Oh, dumneavoastră sunteți, domnule Temple...

Din privirea plină de respect a polițistului, Steve înțelese că nu va avea probleme. Vor crede orice poveste va alege el să le spună.

Privi peste capul polițistului și îi văzu pe Laurie și pe Kelso apropiindu-se. Ea va crede oare varianta pe care o va inventa? Pentru el era infinit mai vital ca ea să-l creadă, chiar mai mult decât poliția.

Dar cel mai bine era să adopte soluția cea mai tăioasă și rapidă, ca scalpелul chirurgului care îndepărtează țesuturile bolnave — adevărul.

Și Steve era convins, fără nici o urmă de îndoială, că totul se va sfârși cu bine. Acum nimic nu mai stătea în calea iubirii lor.

Iar Pilar... unde se afla ea oare acum, în această clipă? El simți o tristețe pătrunzătoare. Își luă rămas bun de la Pilar, un rămas bun pe care nu fusese în stare să și-l spună în față.

— Știți cumva ce s-a întâmplat aici, domnule Temple?

— Da, domnule ofițer. Știu ce s-a întâmplat, spuse Steve, cu privirea ațintită tot asupra lui Laurie.

Ea îl zărise. Îi făcea semn cu mâna.

Steve porni în întâmpinarea ei.

- SFÂRȘIT -

Tiparul executat sub comanda nr. 273
la S.C. „ROMCART” S.A.

Mona Alcott avea aproape tot ce-și dorise:
frumusețe, bani și putere.

Nu mai pe Steve Temple n-a reușit să-l câștige...

Cu opt ani în urmă, îi arătase cum trebuie să te
porți ca bărbat cu o femeie. Dar acum, când Steve
s-a întors în oraș, devin dușmani în politică și... în
dragoste.

Steve o ura pe Mona pentru răul ce i-l făcuse
tatălui său. A ales deci cea mai diabolică cale de a
se răzbuna, iar tânara Laurie, fiica Monei, pare că
îi va fi victimă.

O... dulce răzbunare!

PASIUNE ROȘIE

**PROFITAȚI DE FACILITĂȚILE LEGĂTURII
DIRECTE CU EDITURA!**

**Aparițiile viitoare le puteți obține cu
reducere de până la 15%! prin sistemul
CARTEA PRIN POȘTĂ**

BEST LOVE

Lei 1850

DIFUZORILOR

Aparițiile viitoare le puteți obține
cu reducere de 15%

CITITORII chiar și pentru o singură carte
comandată veți plăti la primire un preț cu
10% mai mic decât cel afișat pe carte!
Taxele poștale achitate!

Adresa: București
C-lea Moșilor 113C
Ap.7, Sect.2
Tel: 614.95.28
614.65.41